

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Μας κούρασε το υπαίθριο και γενικώς το θέρος
Οι ζέστες, τὰ πολλὰ λουτρά και ὁ ὑπαίθριος ἔρ
Τὰ ζεύγη ἐκούρασθησαν νὰ περπατοῦν στὰ πάρκα
Μόλις ἡ ψυχρὰ ἡ θραυνὴ τοὺς ἔτσουε τὴν σάρκα
ἔφροντισαν νὰ κόψουν τὴν θραυνὴ τῶν τσάρκα
κι' ἀναζητοῦνε θολικό, ἀγάπης καταφύγιο
πὺ θὰ τὸ κάνουνε ζεστὸ Παράδεισον ἐπίγειο.

Τὰ θράδρα τοῦ χειμῶνος
ᾧ, εἶνε ἀνυπόφορον νὰ μένη κανεὶς μόνος!

Μας κούρασαν, ᾧ ἀδελφοί, πλέον τὸ καλοκαίρι
καὶ νοσταλγοῦμε στὰ σωστά
ὀλίγα κάστανα ζεστά

καὶ μιά γωνιά πολὺ χλιαρὴ μὲ τὸ γλυκό μας τσίρι.
Λίγο κρασί, λίγα φίλια,
Τὸ τζάκι νὰ σπιθοδολῇ

στὸν ὄμο-της τὴν κεφαλὴ νὰ γέρνῃς ν' ἀκουμπᾷς
ἐνῷ ὁ χειμῶνας μὲ διαρκὴ
μπομπουνητὰ θὰ πολιορκῇ

τὸ σπῖτι, σάν 'Ιάπωνας τὰ τεῖχη τῆς Σαγκάης!

Μας κούρασε τὸ υπαίθριο καὶ γενικῶς τὸ θέρος
τὰ θηλυκὰ πὺ ἡμίγυμνα γυρίζουν ἐλευθέρως.
'Όλοι μας θαρεθήκαμε τοῦ γυμνισμοῦ τὰ γούστα,
Μας κούρασαν ὁ οὐρανὸς νὰ μοιάζῃ μὲ ἰάσπι

Τὴ σκόνῃ συχαθήκαμε... Λάσπη καὶ πάλι λάσπη!..
Μὰ εἶνε ἀνυπόφορη αὐτὴ ἡ ξηρασία.

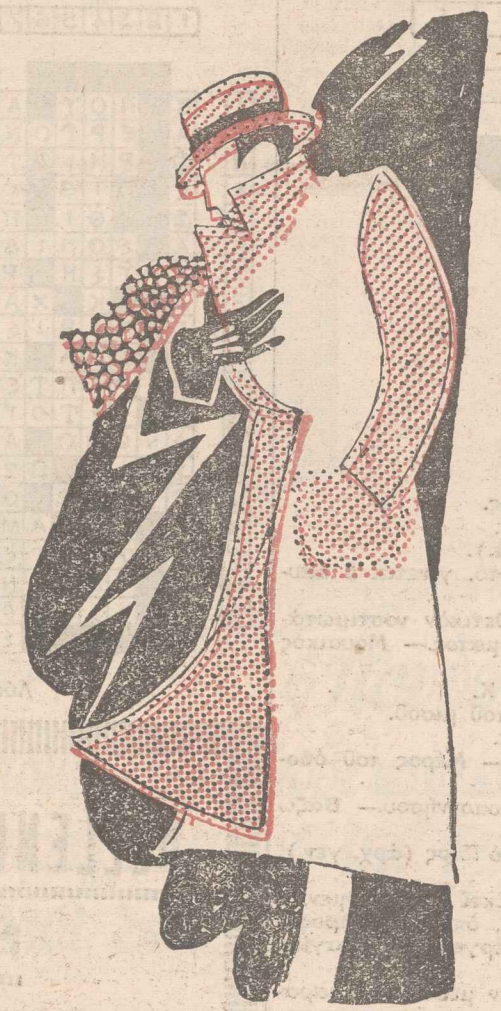
ᾧ, πότε ἡ 'Αθήνα μας θὰ γίνῃ... Βενετία!
Στοὺς δρόμους σάν θὰ θγαίνουμε μὲ τὸ τσιπὲ μας
(ὄλον
λόν.

θὰ παίζουσι οἱ γαλότσες μας τῆς... γόνδολας τὸν ρό-
(λόν.

'Επιθυμία νοιώθουμε ὡς καὶ γιὰ λίγο κρύο
καθ' ὅσον ὁ ψυχρὸς καιρὸς εἶν', ὡς γνωστόν, γιὰ δύο.
Οἱ ζέστες εἶνε πάντοτε ἀνδρογυνοχαρίστες.

'Ενῷ στὸ κρύο, ᾧ φίλοι μας
ἀπ' τὰ φίλια στὰ χεῖλιά μας
θγάδουμε καί... χιονίστρες.

Τὸν ἀνεμον τὸν νοσταλγοῦν ὅλοι οἱ ἀερτζήδες
καθὼς τὸ ψῆχος τὸ δριμύ οἱ καλαμποριτζήδες...
Μὰ πὺ πολὺ ἀπ' ὅλους μας λίγη κακοκαρία
πολὺ σφοδρῶς τὴν νοσταλγεῖ ἡ κάθε μιά κυρία
γιὰ νὰ τὴν εὐρὴ ὡς ἀφορμὴ τὰ μαγαζιά ν' ἀδείαση
καὶ τὸν καυμένον ἄνδρα τῆς νὰ τὸν ξεπαραιοδεῖσῃ.
Καὶ θ' ἀκουστῇ σπαρτακτικὸς ὁ θρήνος τῶν συζύγων
ἰδίως αὐτῶν πὺ ἔχουνε εἰσόδημα ὀλίγον.

τὸ πιὰτο τὸ πελώριο το πληρες φασολάδος!
Εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τὸ θέρος ὕστερε!
Ρωτήστε ὅσους τρώγουνε ντομάτα καὶ τυρί
καὶ θὰ σὰς πουνε ἀφῶς πὺς θέλουν τέλος πάντων
σάν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας
παρεὰ ἢ κατὰ μόνας
εἰς πιὰτα νὰ ἐπιπέσουνε ἡρώικων «γιγάντων».

Τὸ θέρος τὸ μονότονον ἀλήθεια τὸ ἐμπουχίστασε
πὺ μὲ ἰδρώατα ἀφθονῶν τὰ ρούχα μας ποτίσαμε.
'Ενοσταλγήσαμε ἐροχὴ νὰ ἴδωμε εἰς τὸ λαοκί.
Οἱ ἡθοποιοὶ νοσταλγήσαν νὰ θῶννε στὸ μπουλοῦκι.
Οἱ νέοι ἐνοσταλγήσαν τοῦ σινεμά τὰ σκότη.

Κι' οἱ φίλοι καθὲ ἀστέρος
θαρεθήσαν τὸ θέρος

τὰ ἴδια φίλμ νὰ βλέπουνε. Τοὺς πρίσαν τὸ σηκῶν...
Πότε θ' ἀρχίσῃ ἡ σαζὼν ἡ νέα τῆς ὁδοῦς!

Σάν φθάνῃ στὴ διαπασσὼν
ἡ ζεστασιά ἰὼν αἰθουσῶν

θῆλυ ἂν τύχῃ δίπλα σου, τὰ πάντα κατορθῶνεις!
'Εκεῖ, κι' ἐνῷ λαλεῖ ἡ σκιά τῆς Ντῆτριχ τῆς Μαρλένε
τὰ ζευγαράκια ἀγκαλιαστὰ σὲ μιά γωνιά τὰ λένε.
Μὰ κι' ὅσοι ἔτυχε νὰ μποῦν στὴ σάλλα δίχως ντάμα
θὰ θῶννε, μετὰ τὴν προδοσί, μὲ κάποια νέα ἀντάμα.

'Ηρθε καιρὸς νὰ εἰπωμεν στὸ καλοκαίρι: «θεῶνα
Νὰ πάψουν πλέον νὰ κρατοῦν στὸ δρόμο ὅλοι ἔθγα
Νὰ πάψουν νὰ μᾶς τυραννοῦν οἱ ψῆλλοι, οἱ κορφοί,
οἱ κανταδόροι, κι' οἱ ντιζέξ στὰς ἐπιθεωρήσεις,
φώκιες ὅπου φοροῦν μαγιώ, καὶ κύριοι ὀραῖοι
πὺ ὅταν τοὺς ἔλῃς σάν 'Αδάμ σὲ πιάνει νεύρων
(κρίσις.

Τὸ θέρος νὰ ἐκδιώξωμεν πρέπει μὲ κάθε τρόπον
νὰ πάψῃ νὰ ζεσταίνεται τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων
νὰ σωτήσῃ ὀριστικῶς καὶ ὁ ἀναμιστήρας
πὺ μῆνες μᾶς ταλάνιζε μὲ δρόσους πάντα στεῖρας.

Τὸ τέλος τοῦ ἀφόρητου τοῦ καύσωνος ἐπέστη
Τώρα πᾶ κατὰ βούλησιν θὲ νάχωμε τὴ ζέστη.

Σ' ἕνα καλοριφέρ κοντὰ ἢ σὲ μιά σόμπα πλάι
εὐχάριστη ἡ ὥρα μας καὶ πρῆθ θὰ κυλᾷ.

Κι' ὅταν τὸ χιόνι θὲ νάρθῃ, καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι
θὰ γίνουσι αἱ 'Αθήναι
Λιγάκι πόλεις τοῦ Βορρὰ

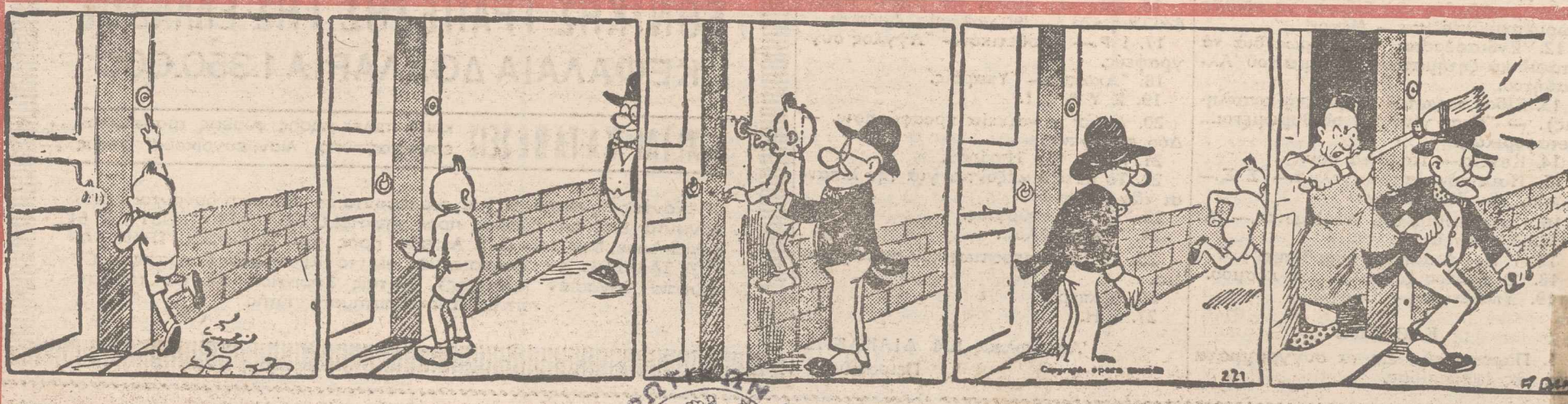
στοὺς δρόμους θὲ νὰ γίνωμε τῶν χαμινίων θορά
πὺ ἀγρίως θὰ πετροβολοῦν ἐδῶ καὶ κεῖ μὲ χιόνι...
Εἰς τίς ἐρωτικὲς φωνῆς ἡ σόμπα θὰ κορώνῃ...
Καὶ εἰς τοὺς δρόμους, τσουχτερό πὺ διατρέχει ρι-
(γος

θὲ νὰ περνοῦνε ζωηρὲς γυναῖκες ὅλο σφρίγος
πὺ τυλιγμένες θιαστικὰ στὰ γούγινα παλτά των
θὰ τρέχουνε ὁλόθερμες νὰ θροῦν τὸν ἐρωτὰ των.

Κι' ἄλλα ζευγαράκια θὰ περνοῦν, σφιγμένα μὲ μιά
(πρέλλα
κι' ὅταν φιλιῶνται παρασθάν θὰ θάξουν μὲν ὁμ-
(πρέλλα.

Ζήτω ὁ χειμῶνας! 'Εποχὴ πουναι γεμάτῃ μπῆρι
ὡσάν αὐτὸ τὸ ποιῆμα, πὺ εἶνε πάντως... κρύο.

Οἱ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

'Αθήναι 18 Σεπτεμβρίου 1937
'Αριθ. φύλλου 52

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησης

'Εξωτερικὸν Δελτίον
Τοῦ κ. Σπ. Παπαλουκά

'Ο ἀλληλοπαράνομος
τῶν κιτρινῶν.
Τοῦ συνεργάτου μας κ. Χέν-
ρυ Τσάμπλυ.

Τὸ ἄκτι μῖας γενιάς
Διήγημα τοῦ κ. Παύλου Νιρ-
βάνα.

Θωμάς Μαζαρόκ
'Ο μέγας πολιτικὸς πὺ ἐξέ-
λιπε.

'Ο Φιφίκος
Τοῦ κ. Σπ. Μελά

Κυνήνι μὲ γεράκι
Πὺς ἀιχαλωτίζεται τὸ θή-
ραμα μὲ γυμνασμένα ὀρνεα.

Πίπτοντα φύλλα
Τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνῃ

'Επ'ἀνόδος ἀπὸ τὴν ἐ-
ξοχή.
Τοῦ κ. Δημ. Ψαθά

Στὰ βάθη τῶν 'Όρεα-
νῶν.
Αἱ ἐξερευνήσεις μὲ θυθο-
σφαῖραν τοῦ καθηγητοῦ
Μπήμπ.

'Η οπεῖρα τῶν πεντο-
χίλιων.
Σκιαγραφία τῶν ἡρώων τῆς
καταπληκτικῆς κλοπῆς
Τοῦ κ. Γ. Ρουσσου

'Αχαριστία δένδρου
Τοῦ κ. Στάμου Μπράνια.

Χίρσι Μαξιμ
Σκιαγραφία τοῦ ἐφευρέτου
τοῦ μυδραλλιοδόλου.

Φθινόπωρο
Τοῦ κ. 'Ορέστη Λάσκου

Τρεῖς συναυλίες σὲ
ἀρχαία θέατρα.
Τοῦ κ. Μιχ. Κυριακίδη

'Ομπρέλλες
'Επίκαιρη καμπάνια τοῦ κ.
Α. Γιαλαμά.

'Η Λέσχη... 267
'Ενα περίεργο σωματεῖο εἰς
τὴν 'Αμερικὴ.
Τοῦ κ. Γιόχαν Βίτζεμπλαντ.

Διηγήματα, σατυρικὴ σελίς,
ἀπορτάξ τῆς μόδας, ἀνέκδο-
τα, εὐθυμία, καὶ πλουσία εἰ-
κονογραφήσεις.

(Σκίτσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλλια)

Π
Ε64

ΔΙΑΤΙ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΣΣΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ

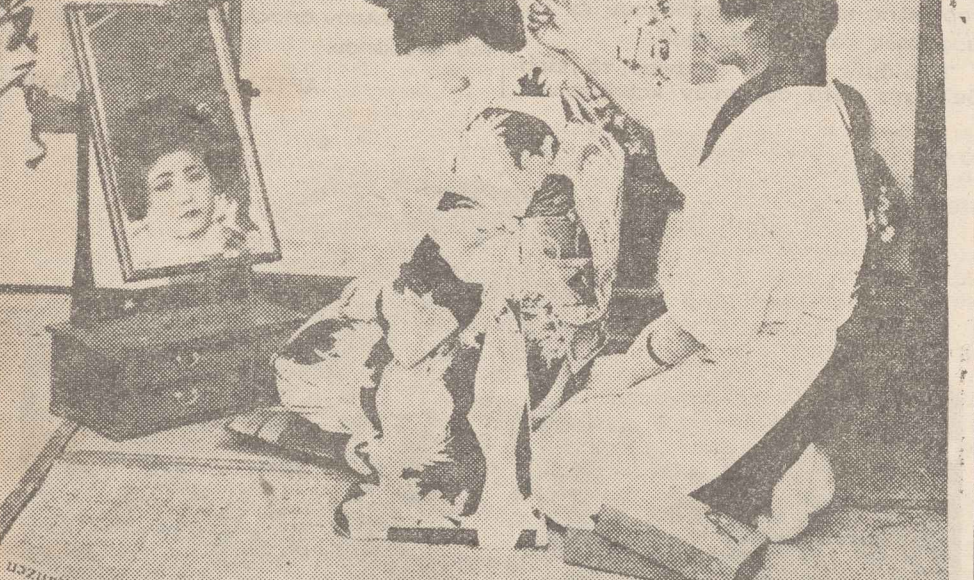
ΔΥΟ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΡΑΤΣΑΣ ΠΟΥ ΜΙΣΟΥΝΤΑΙ ΘΑΝΑΣΙΜΩΣ

Ένας ξένος, ίδιος ένας ξένος που δεν έμεινε καθόλου στην Άπω Ανατολή και δη στην Κίνα και στην Ιαπωνία, δεν είναι ίσως δυνατόν να διακρίνει εύκολα έναν Κινέζο από έναν Ιάπωνα. Οι δύο αδελφοί λαοί —οι οποίοι σήμερα μάχονται με τόση μανία και αγριότητα ο ένας εναντίον του άλλου— έχουν πράγματι μεγάλες ομοιότητες. Είς την εξωτερική εμφάνισή τους, οι δύο λαοί είναι ίδιοι. Αλλά, όπως και να είναι, οι διαφορές τους είναι πολλές. Οι Ιάπωνες π.χ. έπαισαν την κινεζική γραφή. Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι οι δύο λαοί έχουν κοινή φιλοσοφία και το ίδιο διότι οι Ιάπωνες ενέλησαν με την κινεζική γραφή όπως και οι πολλοί αλλοδαποί κλάδοι του πολιτισμού των.

Η Ιαπωνία ιδιοποιείται γρήγορα και με μεγάλην εύκολη τις σκέψεις και τις εκδηλώσεις άλλων πολιτισμών και τις μετατρέπει εντός λίγου χρονικού διαστήματος κατ' εκπληκτικούς και αξιοθαύμαστους τρόπους. Τους έμφυτο του ίδιου της πνεύμα και τους αναπτύσσει πλέον εις κάτι τελείως ανεξάρτητον από το αρχικό υπόδειγμα, εις κάτι που ανήκει πλέον τελείως εις αυτήν. Ούτε με την κινεζική γραφή. Μαζύ μ' αυτήν οι Ιάπωνες ανέπτυξαν και δύο ιδιότυπους τρόπους γραφής και έτσι συμβαίνει να μην μπορεί ένας Κινέζος να διαβάσει Ιαπωνικά, έστω και Ιαπωνικά βιβλία, ενώ οι Ιάπωνες δεν γίνουν ποτέ να διαβάσουν Κινέζικα, όχι όμως με την κινεζική προφορά, αλλά με την Ιαπωνική.

Η Άπω Ανατολή και ως εκ τούτου και εις τους Ιάπωνες, η οποία όμως, προσεκολλημένη εις τας παραδόσεις της, δεν κατάρθεσε να προσμορφωθεί εις το νεώτερον πνεύμα, ενώ η Ιαπωνία οφειλόμενος, δι' ξένων έδωσεν, το ανέπτυξε κατά τον ιδίον της τρόπον και προσέθη εντός των τελευταίων 80 ετών εις τελείαν αναμόρφωσιν και αναδιομορφώσιν της χώρας της. Αρχικώς φαίνεται πράγματι ότι η κινεζική τέχνη, η ζωγραφική, οι εργασίες επί ομαλίου και λάκας, η ποίηση και αυτός ο Βουδδισμός επήλθαν εις την Κίνα. Από πολλού όμως η Ιαπωνία όμειλε ιδίαν της γλώσσαν εις όλες αυτές τις εκδηλώσεις του πολιτισμού και δεν δέχεται πλέον —δικαιώς άλλωστε— ότι είναι απλώς και μόνον μιμητής της Κίνας.

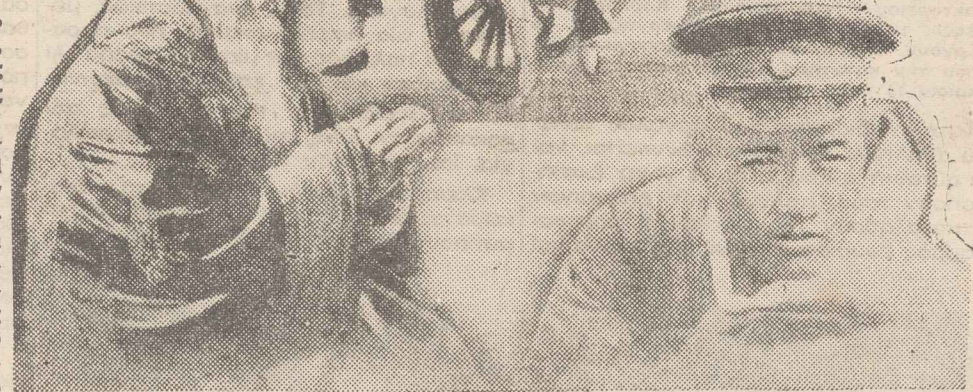
Το πνεύμα της Ιαπωνίας έχει ως ιδιαίτερα χαρακτηριστικά εκείνα που παράγονται από το αίμα των Μαλαίων κατακτητών οι οποίοι, εις προϊστορικήν εποχήν, κατέκτισαν ως πειραταί και επιδρομείς τας Ιαπωνικάς νήσους. Το μαλαϊκό αίμα όμως δεν διέδωσε ούδωλας εις το άπέραντον Ουράνιον Κράτος και μόνον στις νότιες άκτας της Κίνας ύφιστανται απόγονοι των τολμηρών εκείνων επιδρομέων των θαλασσοδύων της Ανατολής και του Ειρηνικού Ωκεανού. Και από φυλετικής απόψεως, δεν οι Κινέζοι και οι Ιάπωνες είναι διάφοροι, έχουν διάφορον καταγωγήν. Οι απόγονοι των Μαλαίων διαπρουν εις το αίμα τους την πολεμικότητα τους και την παρατολμία τους, ενώ είναι ταυτοχρόνως τρυφεροί και αισθηματικοί, σταθεροί και θαρραλέοι και έχουν ανεπτυγμένον εις υπέρτατον βαθμόν το αίσθημα της ατομικής και της εθνικής τιμής. Η Ιαπωνία είναι ακόμη σήμερα η χώρα του φεουδαρχισμού, υπό τύπον ενός στρατιωτικού δεσποτισμού, βαθεία χαραγμένη μέσα στην ψυχή, από τον όποιον πηγάζει το άγριο και απάνθρωπον έθιμον του Χάρα-Κίρι, εις το όποιον προσφεύγουν ακόμη και σήμερα άξιωματικοί και στρατιώτες.

Ιαπωνίδες γκέισες με τα πατροπαράδοτα εθνικά κοστούμια των.

Πολλές παρόμοιες ομοιότητες και αντιστοιχίες υπάρχουν αλλά και χωρίζουν τους δύο κίτρινους λαούς. Από κινεζικής απόψεως, η Ιαπωνία είναι ο κάπως υπερφίλος νεόλυτος, ο οποίος ήτανε ακόμη βυθισμένος στην βαρβαρότητα, ενώ η Κίνα είχε φθάσει πολύ παλαιά εις έναν ανώτερον επίπεδον πολιτισμού και ο οποίος δεν είχε καταρθείς τίποτε, έαν δεν είχε δονοειδή από την Κίνα, έτοιμο ήδη, ότι καλό ήμπορεί να προσφέρει ένας ώριμος πολιτισμός.

Από Ιαπωνικής απόψεως όμως η Κίνα είναι η χώρα η οποία να μιν, πράγματι —αυτό δεν το άρνούνται ούτε οι Ιάπωνες— προσέφερε πολλά εις τους λαούς

Άνω : Κινέζοι πρόσφυγες που φεύγουν από την Κίνα. Κάτω : Ένας στρατιώτης που πολεμά κ' ένας Ιερέας που δέεται δια την νίκη της Κίνας.

στοιχαίς εκδηλώσεις, τα ήθη και τα όργανα που έχουν την άρχη τους εις την προϊστορικήν ακόμα εποχή, δεν ένοποιοήθηκαν εις μίαν νέαν ενιαίαν θρησκείαν, η οποία τα αντικατέστησε. Η παλαιά Ιαπωνική θρησκεία, η Σίντο, μεταβλήθη κατά την διάρκεια των αιώνων εις μίαν μεγάλην θρησκείαν της φύσεως. Εις την Σίντο ένουται ο αυτοκρατορικός οίκος, ο λαός, οι πρόγονοι και η Ιαπωνική πατρίς με τα βουνά της, τα δένδρα της και τους ποταμούς της εις μίαν υπερταυρωμένην οντότητα που έχει αίαν ζώνην. Είς ο λόγος δια τον όποιον η αυτή δύναστης εύρισκεται επί του Ιαπωνικού θρόνου από δύο και πλέον χιλιών έτών, ενώ εις την Κίνα, κατά το αυτό χρονικόν διάστημα 20 δυναστείες διεδεχθήσαν η μία την άλλην. Η Ιαπωνία είναι δικαίως υπερήφανη δια την αδιάσπαστον και μεγαλειώδη αυτήν συνάφισιν της αυτοκρατορικής και Ιμπεριακής παραδόσεως της χώρας της προς την όποιαν η Κίνα δεν έχει τίποτε παρόμοιον να παραβάλει.

Η Κίνα όμως χαμογελά με το ήρεμο χαμόγελο του σοφού και ήπλιου —δικαιώς έπισης— ότι εις την άπέραντον ένταλγην εκδηλώσεων και μορφών της πολλαάς χιλιετηρίδας σπριζομένης Ιστορίας της, τίποτε το ανθρώπινον δεν της έχει μείνει ζώνον και ότι κατάρθωσε να υπερασπίσει και τις πιο δύσκολες εποχές και τις πιο επικίνδυνες κρίσεις και να επιζήσει όλων των πολέμων, όλων των επιδρομών, όλων των επαναστάσεων και όλων των καταγνιών που έπέπεσαν έναντιν της κατά την διαοχήν των αιώνων. Το πνεύμα του Κομφουκιού και

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΕΡΩΣ

ΑΠΕΧΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ 24.000.000 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ

Είς την σειράν των πλανητών του ηλιακού συστήματος, μεταξύ του Άρεως και του Διός, κυκλοφορεί ένα άβυσσος μικρών πλανητών, εκ των οποίων ο πρώτος άνεκαλύφθη τώ 1801 υπό του Ιταλού αστρονόμου Πιάσι. Η διάμετρος του, ύπολογισθείσα τή βοήθειά του τηλεσκοπικού μικρομέτρου, εύρεθη να είναι περί τα 800 χιλιόμετρα, ήτοι περίπου το 1/4 της διαμέτρου της Σελήνης.

Έκτοτε κατ' έτος άνεκαλύπτοντο νέοι μικροί πλανήται, σήμεραν δέ είναι γνωστοί πλέον τών χιλίων διακοσίων. Είς τους πλανήτας, ως γνωστόν, οι άνθρωποι έδωσαν όνόματα εκ της μυθολογίας του Όλύμπου, έπειδή όμως δεν υπήρχεν άπόθεμα μυθολογικών θεοπίτων δια το οποίο ποσόν μικροπλανητών, τών οποίων οι μικρότεροι έχουν διάμετρον μόλις 12-15 χιλιόμετρα, τους όρίζουν με αριθμούς.

Μεταξύ αυτών υπάρχουν μερικά σπανιότητα εξαίρετους. Ένας εκ των εξαίρετων αυτών πλανητών είναι ο λαβών το όνομα Έρως, η δέ εξαίρετικότης του όφειλεται στο ότι η τροχιά του παρεκλίνει σημαντικώς από την τροχίαν της άλλης ομάδος.

Ο Έρως — δηλαδή ο... πλανητικός — άνεκαλύφθη τώ 1898 και έχει διάμετρον 30 χιλιόμετρα. Η τροχιά του είναι επιμήκης και εις μερικάς εποχάς ξεπερνά την τροχίαν του Άρεως και πλησιάζει την Γην μέχρι άποστάσεως 24 εκατομμυρίων χιλιομέτρων (περίπου τή μισή της άποστάσεως που μίς χωρίζει από την Άφροδίτην).

Αι όδοι της Άφροδίτης έμπροσθεν από τον Δίσκον της Γης είναι σπουδαιόταται, διότι διδούν την πολυμηιάτην παράλλαξιν με την όποιαν ύπολογίζεται η άπόστασις του Ήλιου από την Γην (περίπου 150 εκατομμύρια χιλιόμετρα δια την άκρίθειαν : 149.574.800). Άλλ' η Άφροδίτη δεν περνά συχνά έμπροσθεν από τον Ήλιον. Δια τελευταίαν φοράν έπέρασε την όπν Δεκεμβρίου 1882, θα ξαναπεράσει δέ την 8 Ιουνίου 2004 και κατοπιν την όπν Ιουνίου 2117 !

Ευτυχώς παρεμβαίνει ο ούράνιος Έρως, ο όποιος με την ιδιότητην τροχίαν του περνά συχνά έμπροσθεν από τον Ήλιον και άποτελεί την βίαν πρόνοιαν των άστρονομών βοήθειαν εις την βαδισαίαν της παραλλάξεως, η οποία είναι σπουδαιότατη εις την έπιστήμην.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :	
Έπιση	Δρχ. 200
Έξάμηνος	» 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :	
Έπιση	Δπρ. 1
Έξάμηνος	» 1/2

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Είς την συνέλευσιν εν Νιού της Έλβετίας μεσογειακήν διάσκεψιν δεν μετέσχον ούτε η Ίταλία ούτε η Γερμανία. Αμφότεραι αι Δυνάμεις αυτές άπήνησαν άρνητικώς εις την άπευθυνθείσαν προς αυτές πρόσκλησιν συμμετοχής Ισχυρισθείσαι, ότι το ζήτημα της εξουσίας των μέσων, δι' όν δε έπικρατούντο αι λαμβάνουσαι γύρον πειρατικές πράξεις εις την Μεσόγειον ανήκει εις την άρμοδιότητα της Έπιτροπής μη Έπείσεως. Η άρνησις αυτή της Ίταλίας και της Γερμανίας δεν ήμπίδισε την σύγκλησιν της Διάσκεψεως, εις ήν μετέσχον όλα τα άλλα προσκλήθέντα κράτη εν οίς και η Έλλάς, άντιπροσωπεύθησα υπό του μόνιμου Λειτουργού των Έξωτερικών κ. Ν. Μαυρουδή, τών εν Παρισίοις και Λονδίνοις πρεσβευτών μας κ. κ. Ν. Πολίτη και Χ. Σιμπούλου και του διευθυντού του Ιεαίετέρου γραφείου του κ. Πρωθυπουργού κ. Ανδρουλάκη.

Η διάσκεψις, προεβρεθείσα υπό του Γάλλου ύπουργού των Έξωτερικών κ. Ντελμπό, έτερμίστηκε συντόμως τας εργασίας της άποφύσσας να εισέλθω εις πολιτικές συζητήσεις και άποδεψάσασα κυρίως εις την τεχνικήν πλευράν της εξουσίας και έφαρμογής μέτρων ίκανών να διασφαλίσουν την διεθνή ναυσιπλοΐαν εις την Μεσόγειον.

Ως δεξιότατος διπλωματικός χειρισμός της διάσκεψεως εκρίθη, ότι δια των άποφάσεων της Νιού έλαβηθη ή θύρα της εισόδου του Σοβιετικού Στάλου εις την Μεσόγειον και επομένως άπεσοδήθη ο κίνδυνος νέων Ίταλοσοβιετικών προστριβών και έπισυρρίων, ενώ δε άλλου άφελθη άνοικτή ή θύρα δια την έστω και εκ των ύστερων συμμετοχήν της Ίταλίας εις τας άποφάσεις της διάσκεψεως.

Συνιστάται δ' αι άποφάσεις αυτές εις την διάρκειαν της Ανατολικής και Δυτικής Μεσογείου εις θαλασσίους ζώνας, εντός των οποίων ο Άγγλικός και ο Γαλλικός Στάλος καθώς και οι στόλοι των λοιπών ένδιαφερομένων Δυνάμεων, μεταξύ των οποίων και η Έλλάς, θα ενεργούν πυκνάς και άδιαλείπτως περιπολίας με άμεσον άντικειμενικόν σκοπόν την είσταν εξουδετέρωσιν των πειρατικών υποφύρων, οιασδήποτε και άν είναι ταύτα ένδοκίμους.

Αι άποφάσεις αυτές του Νιού άνεκοινώθησαν άμέσως εις την Ίταλικήν Κυβέρνησιν προσκλήσαντας όπως άποδεχθή ταύτας και άναλάβη και η Ίταλία δια του Στάλου της να μετεσχη τήν περιπολίαν εις την ορβίσθειαν οί' αυτήν ζώνην της Άβριατικής και του Τυρρηνικού πελάγους.

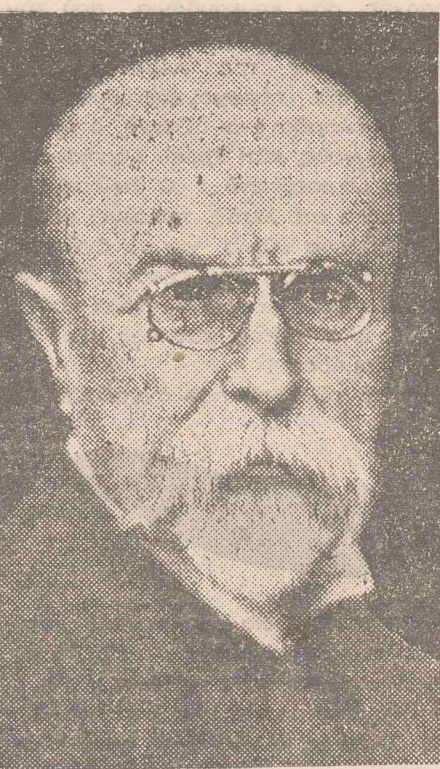
Η Ίταλική εν τούτοις Κυβέρνησις άπήνησεν δια διακοινώσεως προς τους έν Ρώμην έπιτετραμένους της Άγγλιας και της Ίαλίας, ότι άφεντα να μετάρχη, κατ' όσον ή όριοθεσία δια τον Ιταλικόν στόλον ζώνη δράσεως είναι περιωρισμένη, ενώ αι κύρια μεσογειακά άρτήρια ετέθησαν υπό τον έλεγχόν της Άγγλιας και της Γαλλίας και του σκέτος ότι η Ίταλία εις καταπύρην μοίραν παρ' ότι τήν Μεσόγειον συμπεριόρισε αυτής είναι ίσως άνωτέρα των συμφερόντων πάσης άλλης Δυναμείας.

Η άρνησις αυτή της Ιταλικής Κυβερνήσεως να μετάρχη των άπαφάσεων του Νιού ενέγινθη ποιαν τινα άπογοήτευσιν εν Λονδίνω. Πιστεύεται εν τούτοις ότι έπειδή η Ίταλία δεν ήρήνη την κατ' άρχην συμμετοχήν της εις τας άποφάσεις του Νιού, άλλ' έθεσε ζήτημα κύρους και σιμωσίας της θαλασσίας ζώνης, ήτις σιμωσία δια τον Ιταλικόν στόλον, ήτις, συνεχίζομένην των συνενοήσεων, εξουρεθή τρυφός Ικατοποήσεως των αξιώσεων του κ. Μουσσολίνι και διεκυλινθή έστω και τώρα, η συμμετοχή της Ίταλίας εις τας άποφάσεις του Νιού. Αι τούτο πράγματι σιμωθή και εύρησθι όδός τροποποιήσεως εν τώ σημείω τούτω των άποφάσεων του Νιού δια να μετάρχη εις αυτές και η Ίταλία, τότε άσφαλώς η διεθνής καταστάσις θα βελτιωθή σημαντικώτατα, διότι συμφωνος με την Ίταλίαν θα είναι και η Γερμανία.

Αν άντιθέτως αι αξιώσεις της Ίταλίας κριθούν ως άναρτήσιμες τας άποφάσεις του Νιού και δεν Ικατοποισθύν, τότε η κατάσταση μοιραίως θα χειροτερεύσιν, διότι συζητείται ήδη, ότι ο όριστικός χωρισμός της Ίταλίας εκ του έλέγχου της Μεσογείου, δυνατόν να όδηγήσιν την Δύναμιν ταύτην και την συνεργάζομένην μετ' αυτής Γερμανίαν εις άπρόκαλτον ύποστρίψιν του στρατηγού Φράνκο, ότε και η Γαλλία, πρό μίας έμφορας παραδόσεως της ούδετέρου όπτης, θα κατέλγην ίσως εις την άποφάν η άνοιξη τή προς τα Ιουλιανά συνόρα δι' άπρόκαλτον έπίσης ύποστρίψιν της κυβερνήσεως της Βαλτικής.

Είς άφ' έκαυτο εξώφρονον ότι μία ταύταις έκτροπή της καταστάσεως θα ώδηγή μοιραίως εις την μετάρσιν του πολέμου εις την Εύρωπην. Αι' αυτό πιο άνωτερον φαίνεται ότι θα έξευρεθί πρόσ Ικατοποήσεως των Ιταλικών αξιώσεων, χωρίς και να άνατρεφών η συμμετοχή του Νιού, όποτε, ως έλέσθη, ή ένδομική κατάσταση θα βελτιωθή εις σημείον άποκλείον το ένδεχόμενον μετάρσσεως του πολέμου εις την Εύρωπην.

ΜΙΑ ΕΞΕΧΟΥΣΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΠΟΥ ΕΞΕΛΙΠΕ

Βαρύτατον πένθος καταβλήσει όλόκληρον την Τοεκοσολοακίαν από τα έξημερώματα της περασμένης Τρίτης. Ο δημιουργός της χώρας αυτής, αυτός που ήν άνεσπασεν από την τέφραν της δι' αλυθείσας Ασαδικής Μοναρχίας: Ο Θωμάς Μάζαρος, ο έλευθερωτής, ο πατήρ δύο μεγάλων φυλών της κεντρικής Εύρώπης, τών Τσεχών και τών Σλοβακών, δεν ύπάρχει πλέον.

Μέγας ένδοκίμος ο Μάζαρος, κατέλιπε την σπουδαιότεραν κληρονομίαν την όποιαν ήμπορεί ν' άφήρη ένας πολιτικός: την άγάπην, τον φανατισμόν, την πίστην προς την πατρίδα. Διότι εις τους λόγους του, που έγιναν έργα, έπίστευσαν όλοι οι συμπατριώται του, που εργάζονταν όλοι, έκαστος κατά την δύναμιν του, εις την συμπλήρωσιν του τεραισίου έργου του.

Είς ηλικίαν 87 έτών, ο Θωμάς Μάζαρος πρέπει να άπέθων άπολύτως άναρτήσιμος. Όχι όμως τόνον έπειδή έφθασεν εις το βαθύ έκείνω ήλικας, όσον έπειδή έπραγματοποίησε τα μεγάλα έργα της ζωής του.

Είς το σκαλοίσον διέκρινε τόνον πολύ, όποτε οι καθηγηταί του ένήργησαν να εισαχθί ύπότροφος εις το γερμανικό λύκειον του Μπρέν. Αι στερήσεις όμως τόν έπέσαν και πολλάκις έφθασε μέχρι του σημείου να εγκυκαλειθί τας σπουδάς του και να έργασθί δια να ζήρ. Εύρηκεν όμως ανθρώπους που τόν ύποστρίψαν και κατάρθωσαν να ήαρθί δίπλωμα από την φιλοσοφικήν σχολήν του Πανεπιστημίου της Πράγας.

Άλλα με μόνον το δίπλωμα δεν ήμπορεί κανείς να ζήρ. Έρχιος παραδίω μισήματα εις διαφόρους ιδιώτας, μέχρι τώ 1882, όταν ο Μάζαρος εκήλικιαν 32 μόνον έτών, διώροβη κατήγη της της φιλοσοφίας εις το ίδιον Πανεπιστήμιον.

Την εποχήν εκείνην έδημοσίευσεν μίαν περιτοποδοσάν πραγματείαν υπό τον τίτλον: «Η αυτοκρατία ως κοινωνικήν όργανισμόν». Ές αυτήν δέ της θεωρίας του άποφάν, ήτις καταπολεμήθη από όλους τούς σοφούς της εποχής του, ήλθεν εις έπαφιν με τόν Λέοντα Τολστόι, ο όποιος τόν έβασίμασε, άν και δεν κατάρθωσιν ποτέ να συμπληρώσιν μεγάλην τιμήν τώ Κινεζικού Έσπράτο, πού εις τήν εποχήν ήν τον έλεγαν τόν πέρων τώ Πεκίνο τσιάι. Παρά ταύτα η άντιστοιχία των Κινεζικών στρατευμάτων προσέλασε με καταπληκτικήν σταθερότητα και συνοχήν, ότε να προσέλασε μακρά η διάρκεια του πολέμου και άμείβωλος η όριστική νίκη των Ιαπωνών, ότινες δεν δυνατόν να είναι βέβαιον περί της στάσεως, ήν τελικώς θα ήρήσιν εν τή Άπω Ανατολή η Σοβιετική Ρωσία, ήτις ως γνωστόν, έχει προσφάτως όπογοφεί συμφωνον φιλικας και μη έπίθεσε με τήν Κίνα. Σημειωτέον άκόμη, ότι ο Έρως Κινεζικός Στρατός, όστις από βεβαιότητας είναι πολέμιος της Κυβερνήσεως του Ναγκνίκ, έλαθεν ήδη επί άποφάν να τεθή εις την διάθεσιν της δια μετάρσχη του πολέμου έναντιν της Ίαπωνίας.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Γ.ω. Μεταξάς, όστις έπρόκειτο έντός της ληγούσης σήμερον έβδομάδος, να μετάρχη εις Θεσσαλονίκην, όπου και θα ώμύσει εις το έκε σύγκληθην Άνν Γεωργικόν Συνέδριον Μακεδονίας και Θράκης, δεν έπραγματοποίησε το ταξίδιον του, παρ' όμως εις την πρωτεύουσάν όπως διατελή εν συνεχεί έπαφή με την ελληνικήν άντιπροσωπείαν της διασκεψέως του Νιού, ήτις άντιπροσωπεία, ως γνωστόν, την Έλλάδα και εις την Κ. Τ. Γ.

Την πρώταν της παρελθούσης Τετάρτης έπανήλθεν εκ Κερκύρας δια του άντιτορπυλλικού «Λέων» η Α. Μ. ο Βασιλεύς. Την ίδίαν πρώταν η Α. Μ. ο Βασιλεύς έδέχθη εις διάφορον συνεργασάν τον κ. Γ.ω. Μεταξάν, όστις κατέπεσε τόν Κ. Ανακτα επί τών έκατομύριων καί κυρίως επί τών έξωτερικών ζητημάτων.

Η έπιτυχής δράσις των άστυνομικών άρχων τόνον δια την άνακαλύψιν του στυγερού εγκλήματος της όδοι Πανεπιστημίου και την σύλληψιν του δράστου, όσον και δια την άμεσον σύλληψιν όλων των μελών της όπείρας, η οποία διέπραξε την κλοπήν των δέκα όκτώ εκατομμυρίων εις το Α' Ταμείον Πληρωμών, έπρόκαλεσεν όμόθυμον έγκωμισιαστικήν σχόλια του καθηγημένου τόνου δια την όργάνωσιν της Δημοσίας Άσφαλείας άφ' ής ην διεύθυνον ταύτης άναλάβε ο ύπουργός κ. Κ. Μανιαδάκης.

στορίαν και ότι κατά συνέπειαν πρέπει να έχη και μέλλον.

Από της στιγμής εκείνης άρχίζει μία νέα περίοδος εις την λαμπράν σταδιοδρομίαν του Μάζαρος. Ο υίος του αιδουρού, με την ψυχην πλημυρημένην από έναν άδολον και φανατικόν πατριωτισμόν, άποφασίζει να έλευθερώσιν την πατρίδα του, να ίδούρη ένα νέον κράτος, να άναστήσιν την Βοημίαν από την τέφραν τών αιώνων. Και κατέλθεν εις την κοινήν της πολιτικής.

Έξελύγη κατ' επανάληψιν βουλευτής, ίδρυσε κόμματα, έζήτησε και έπέτυχεν την άναγνώρισιν της 'σεσχίας μειοιστικής. Βήματα μικρά εις την άρχην, αλλά σταθερά, πού ώδηγόσαν εις την πρωτοπολίαν του μεγάλου άνέρου. Ικατοποίησε με σπανία ρητορικήν δυνατότητα, κατάρθωσε να παρεσχη πολλούς με το μέρος του, να έδημοσίωσιν κατασυνεργασίας που τόν έδωθήσαν αρκετά εις το τερματισμόν έργου του.

Όταν έξερράγη ο έσωματικός πόλεμος ο Μάζαρος ήτο νέων πλέον 62 έτών, άλλ' έπρόκειτο ακίματος άκμον, ότε τόν διακρίνει εκ των πολλών αυτών τών άρχων της πραγματοποίησεως των άνέμων. Ακατόαυτος ήλπιον ήρως να περιεργασί την Εύρωπην και την Άμερικάν, ενεργών προπαγάνδαν ύπερ της πατρίδος του.

Αι σπάρειαι του ές τερματισμόν. Μετά την ήλθιν του πολέμου και την κατάρσιν της Αυστροουγγαρίας, η Βοημία άπέσπασεν από τας έλευθερώσιν της, δεν ήτο όμως άρκετον αυτό. Έπρεπε να συντελεσθί και κάτι άλλο, ίσως ακόμη δυσκολώτερον. Η έννοσις τών Τσεχών και τών Σλοβακών εις ένα κράτος. Όταν έληλυθοσθή την ύπογνώσιν της ελπίτης εύρίσκετο εις την Άμερικάν. Καί εις τόν έδασιν τού 'ενοδοκεί. Ο υίος τόν έμωσεν την σπάρειν του νέου κράτους, που δεν ειχε ακόμη σπάρει.

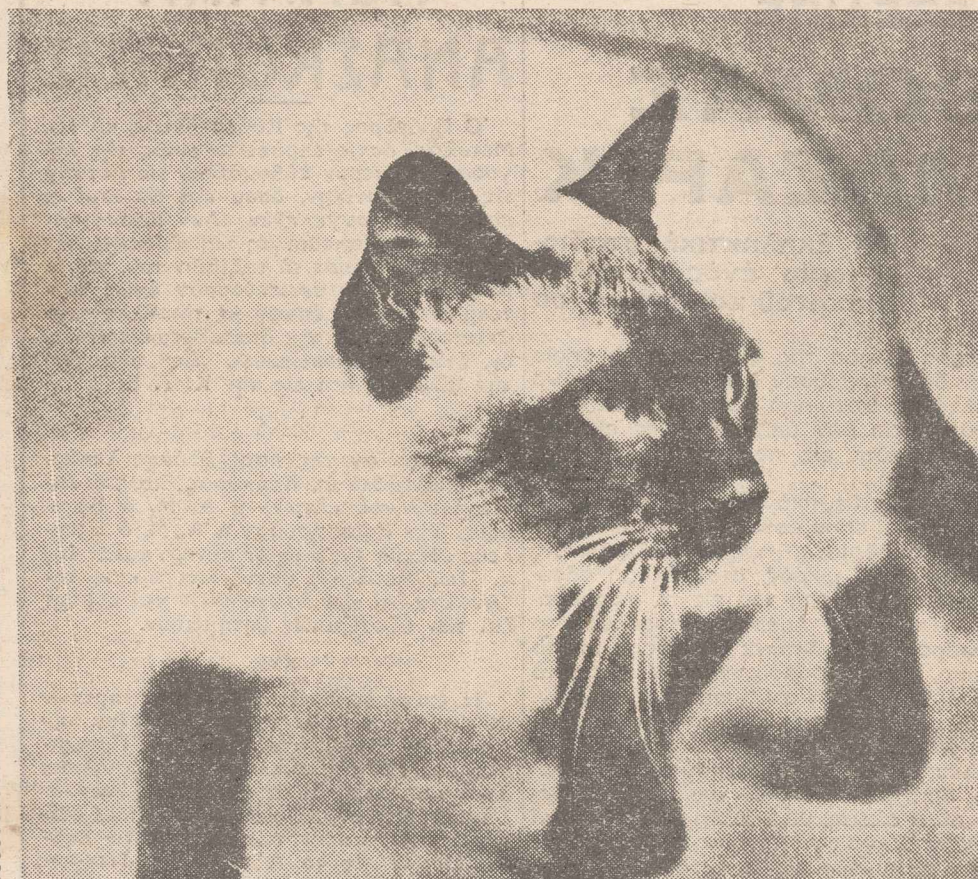
Δικαίως, έξελέγη πρώτος πρόεδρος της Τοεκοσολοακικής Δημοκρατίας και την 21ην Δεκεμβρίου τώ 1918 εισήχθη το θριαμβευτικά εις την Πράγαν, την πρωτεύουσάν του νέου κράτους που ήτο δημιουργημα των προσπαθειών του.

Την προεργάν ο Μάζαρος διέπληρωσε μέχρι τώ 1935, όποτε παρήλθη δια Λόγου Άγίας, άφού έκυβ' ης τον πατριώτην να όνομα τών μεγαλυτέρων οσφών και έπιστομόνων της εποχής. Τότε δέ ο Μάζαρος έληλυθοσθή, δια πρώην φοράν ότι ύπάρχει ένας παλαιός τοεκοσικός πολιτισμός, ότι η χώρα του έχει Ι-τών ύποχρεώσεων του.

Του ἀκαδημαϊκοῦ

κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

σφιγίνας

ται πουλί : Τὸν βλέπετε ψηλά, σὲ κάποιο κλαρί, σὲ στάση ἐμβριθέστατης προσοχῆς, σὺν κουκουβάγια πού τὴν κάρφωσε τὸ φῶς στὸ τελευταῖο δέντρο τῶν νυκτερινῶν τῆς περιπλανήσεως. Τὴν ἄρα πού παραμονεύει ὁμως ἓνα πουλί, ἀντιλαμβάνεται ὁρατὰ, ὅτι κάτω στοὺς θάμνους, κάτι θροεῖ. Κάποια σαύρα, ἓνα μικροερπετό ; Ὁ σφιγίνας βρίσκεται κάτω στὸ λεπτό, τρυπώνει γοργὰ στὰ κινούμενα φύλλα, γιὰ νὰ θῆγ' ἄλλο ἀπογοητευμένος : Τοῦ ξέφυγε. Καὶ πολὺ φοβικά ! Δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ κανεὶς τέλειος, ἀλλ' ἀνέχεται κυνηγὸς μέσα σὲ λίγες βδομάδες !

Αὐτὸ τὸ τζι-τζι-τζι πού ἀναθλύζει τώρα ἀπὸ τὴν κορμία του μεγάλου φουρνιπτοῦ πεύκου καὶ τοῦ τριβελαῖου τὸ μὴ ἀλὸ, τί νὰ εἶναι πάλι ; Ποίος κάνει ἔτσι ; Τὸ δέντρο, τὸ κλαρί, τὸ κουκουβάγια, ὁ φλοιός, ὁ ῥόζος, τὸ τενεκεδάκι τοῦ ρετινοῦ ; Ὅς πού νὰ προφτάσει νὰ δώσει ἀπάντησι ἀλλὰ τζιτζικουμάλα τινάζουν τοὺς ἀρτεσιανούς τοὺς κρουνοὺς ἀπὸ τὸ γεγονικό πεῦκο, τρέχει ἐκεῖ, μὰ πάρα πέρα τραγουδοῦν ἄλλοι κλάδοι καὶ, ὡς πού νὰ φτάσει πρὸς τὸ μέρος τοὺς ἡ συνοῦλα φουρνιπτοῦ, πελώρια πυρκαϊὰ καὶ κυριεῖται ὅλο τὸ δόσος, ἀπὸ τὴν μιὰν ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη καὶ ὁ ρυθμικός κραδασμός δυναμώνει καὶ θερμεύει καὶ γίνεται ἡχητικός ὡκεανός — ἓνας ὀλόκρυστος πᾶμψιτος ὡκεανός, μὲ τεράστια κύματα πού πλημμυρίζουν τὸν ἀπέραντο θάλο, συμφωνία θριάμβου, πού ἀνεδαίνει μ' ἓνα μαζεστόζο ἀπερίγραπτο ἔως αὐτὴ τὴν κορυφὴ τοῦ θόλου. Πού νὰ πρωτοτρεῖται ὁ σφιγίνας ; Τὶ νὰ πρωτοκάμει ; Μένει ἐμβρόντιος, ἀναυδός, μὲ τὴν δὴν ἀσπείρινος μαρκίτζης τοῦ γεμάτου ἔκστασι. Τέλος ἀρχίζει νὰ νιαουρίζει

μὲ τὴν μουσούδα κατὰ τὸν ἥλιο. Εἶναι κραυγὲς γεμάτες ἔσχατη ἀπόγνωση. Ἔτσι ἀπόκτισαν ἓνα διώκτη θανάσιμο οἱ φτωχοὶ φίλοι τοῦ Ἀνακρέοντα. Οὔτε οἱ χειρότεροι ἐκθροὶ τῶν τζιτζικιών, οὔτε αὐτὴ ἡ πράσινη ἀκρίδα, πού τὰ ζευκοιλάζει τὰ κακόμοιρα σὺν ἑλεεινὸς μαχαιροδάλτης φιλήσυχους ἀστὸς δὲν ἔκαμε στὸ φιλόμοιο αὐτὸ γένος τόση φθορά. Μετὰ τὴν πρώτη ἐκπληξὴ τὰ παρακολούθησε, τὰ μελέτησε, τὰ μαθεῖ ἀπ' ἔξω καὶ ἀνακατωτὰ. Ἐκμεταλλεῖται θαυμάσια τὴν κουφάμαρά τους, τὰ ζυγώνει, ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ προκαταβολικὴ ἀγαλλίασι καὶ τῶς !... μὲ μιὰ νυχτιά τοὺς κόβει τὸ τραγοῦδι γιὰ πάντα καὶ τὰ καταθρονοῖ μετὰ πολλὴ δρεξή. Ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀγριεὶς σφαιρὲς θῆκε κάποια φορὰ καὶ κάτι γιὰ μένα. Ὁ γάτος μούφερε μιὰ μέρα ἓνα τζιτζικὶ ἀκρόφαλο πού ἔσκαλλουθουσε νὰ τραγοῦδεῖ. Ξανάκαμα τὸ πείραμα. Τὰ κοψοκεφαλαιομένα τζιτζικία τοιτορίζαν γιὰ κάμποσες στιγμὲς μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμό τους, μὲ τὸν ἰδιο ρυθμό, μὲ μιὰ φωνὴ ὁμως πιο ἀδύνατη. Οἱ φυσιοδίφες μὰς λένε πᾶς μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ τζιτζικίου ἐκφράζει τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. Μὰ θάθελα νὰ εἰρῶ τι εἰδους χαρὰ τῆς ζωῆς εἶναι αὐτὴ νὰ θρίσκει κανεὶς ἀνάποδα στὸ κῶμα μὲ κομμένο κεφάλι. Ὅπως κι' ἂν εἶναι θάπρεπε νὰ εἴπω ὅτι Ἀνακρέων αὐτὴν τὴν λεπτομέρεια. Θὰ στόλιζε τὸ σύμβολό του μ' ἓνα θαυμάσιο χαρακτηριστικό. Οὔτε ὁ θάνατος δὲ σβύνει τὸ κέφι τοῦ τζιτζικίου. Τραγοῦδεῖ καὶ πεθαμένος.

ΣΠ. ΜΕΛΑΣ

Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

(Ἀπὸ τῆς «Κουδέντης τοῦ Φορτουνίου»)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στὸν κάμπο τὸ φθινόπωρο ἦρθε...

Χάρος σωστός, τῶν φύλλων τὶς ζωῶνες (ἄρχισε σκληρὰ νὰ θανατώνει. Καὶ πάντα στὰ κουφάρια τους ν' ἀπλώνει γιὰ σάβαντο ἓνα κίτρινο σεντόνι.

Στὸν κάμπο τὸ φθινόπωρο ἦρθε...

Κ' ὅπως τὸ τραῖνο ἀνάμεσα τοῦ ξεδιπλώνει

τὸ μελανὸ φίδιο τοῦ κορμὶ μ' ὀρμή

μεγάλη,

στὸ πέρασμά του ἀκούει τὴν ὥρ' αὐτὴ

νὰ σοῦ τρυποῦν τ' αὐτὴ

καὶ νὰ σοῦ φέρνουν ζάλη,

οἱ συγκροδίες τῶν βογγιπτινῶν πού ἀφί- (νουν

τὰ τριοεκατομμύρια τῶν χλωροφυλλικῶν (ζῶν

πού σβύνουν.

Κ' ὦ! Θεέ μου!...

Ἐνὰν παρόμοιο θῆρην σὺν κι' αὐτὸν

δὲν ἀκούσα ποτέ μου.

Στὸν κάμπο τὸ φθινόπωρο ἦρθε...

—Κι' ἄλλοιμονο.

Δὲν εἶνε δίολου μακρὰ ὁ καιρὸς ὅπου (θάρρη

—νόμος τεράστιος στοὺς αἰῶνες—

ο' αὐτὸν ἐδῶ τὸν Κάμπο ν' ἀπλωθῇ

μὲ τὸ νόημα τοῦ τοῦ θαθῆ

κι' ὁ τραγικός Χειμῶνας.

Τὰ δέντρα τότε θάναυ σκελετοῖ

Κι' ἐδῶ ο' αὐτὸν τὸν κάμπο τὸν πλατὺ

δὲ θὰ λαλή χαρούμενο τ' ἀπόδνι.

Μόνη

τὶς νύχτες θὰ αἰωρεῖται στὸ κενὸ θρακνὴ

ἢ μπάσα πένθημι φωνῇ

τοῦ γκῶνι.

Στὸν κάμπο τὸ φθινόπωρο ἦρθε...

—Κι' ἔμεινε, μέσα στὸ τραῖνο, πού περ- (νᾶμε

καὶ πᾶμε πρὸς Βορρᾶν... καὶ πᾶμε

μ' ὀρμή πολλή,

τὴ φθινοπωρινὴ κυτᾶμε εἰκόνα,

χωρὶς —ἀχ— νὰ σκεφτόμαστε οἱ τρελλοί,

πῶς ἔτσι καθὼς πᾶμε τρέχοντας —ἀλλοι—

θ' ἀπαντηθοῦμε πιο νωρίς... μὲ τὸν Χει- (μῶνα.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

Ε πάννοδος

Ἀρχίζει ἡ «ραντρε» τῶν κοσμικῶν

Τὰ μάτια τῆς ντεμουαζέλλας ἐπῆραν ἐξαφνικὰ ἓνα βαθὺν τόνον θλίψεως ἐκεῖ εἰς τὸ κράσπεδον τῆς προκυμίας τοῦ νηιοῦ. Τὸ παιδιάτικο πρόσωπό της, πού τὸ γλυκαίνει τὸ χαμόγελο ὅταν αὐτὴν ῥόδισμα εἰς ἀνοιχτικὸν ὄφρανον, ἔσυννεφισσε. Ἡ φωνή της ἐπῆρε ἀποκρύσεις βραδείας συγκινήσεως:

— Ἀντίο.

— Καλὸ ταξίδι...

Σὲ λίγο τὸ ρύγχος τοῦ βαποριοῦ ἐσφίχκε παφλάζοντας ἀφροὺς στὴν γαλινία θάλασσα, κάποιο μαντῆλι ἀνέμιση σπῆν πλῶρη σὺν κατάσπρη φτερούγα γλάρου κι' ὑστερα ἐσθυσαν ὅλα—τὸ βαπόρι ἐγίνε μιὰ μαύρη σκιά, λίγος καπνὸς σπῆν ἀκρὴ τοῦ ὀρίζοντος...

Τέλος; Συνῆλθε ναί. Εἶνε τὸ αἰώνιον ρωμάντζο τῆς ἐξοχῆς, ἐπᾶνν στὸ ὅποιον ὁ Σεπτέμβριος κατεδάζει ἀποτόμως τὴν οὐλαία του. Ἡ θάλασσα, ἡ ἀμμουδιά, τὰ πεῦκα, οἱ βραδυνὸι περίπατοι μέσα στὴν φιλιάνθρωπη ἐκμεθρία τοῦ δόσους, τὰ παιχνίδια μέσα στὴν δροσερὴν ἀγκάλην τοῦ γαλανοῦ κύματος, ὅλα αὐτὰ τὰ γνῶφικὰ σκηνικά τοῦ ὑπαίθρου ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ἐπλέχθησαν τὰ ἀπειρά εἰδύλλια τοῦ παραθερισμοῦ, δὲν ἀποτελοῦν πλῆον τὸν ἀναμνηστικὸν ὅρασε, ζυγρὲς, ἐντο- νες πού παίρνει μαζί του τὸ βαπόρι τῆς ἐπιστροφῆς. Ὁ Σεπτέμβριος ἐσῆμανε μὲ τὰ πρῶτα συννεφία του τὴν ἐπιστροφήν εἰς τὰ ἴδια. Κάθε κατεργάρις εἰς τὸν πάγκο του καὶ πρὸ παντός κάθε κατεργάρα. Ἀπὸ τὰ αἰσθηματικά κεφάλαια τῶν στερεοτύπων ρωμάντζων πού ἐνράφισαν σὲ ἓνα ἡ δὴν μῆνες δὲν θὰ μείνουν παρὰ οἱ ἀντίπαλοι τῶν ἀναμνηστικῶν—μερικὲς σελίδες ποί' θὰ συμπληρώσῃ ἡ θετικὴ ντεμουαζέλλα μὲ τὴν φαντασία της καὶ θὰ διηγήται σὲς φιλενάδες της.

— Ἀ, ναί!... Εἶκα καὶ ἓνα φλέτρ' κάπως προχωρημένο...

XXX

Αὐτὸ τὸ κεφάλαιο τῆς ἐπιστροφῆς, τὸ γνωστό ὑπὸ τὸν ξενόγλωσσον τίτλο τῆς «ραντρε» εἰς ἀνεξάντλητος πηγὴ ἑλαφρῶν δραματικῶν θεμάτων. Ἐκεῖ ἀπειρεὶς πλευρὲς πού χρειάζεται παρατηρητικὴς ἐμβριθὺς ψυχολογίας γιὰ νὰ ἐμβαθύνῃ σὲς μικρὰς τραγωδίας πού διαγράφονται πρὸς βάθος αὐτῆς τῆς μετακινήσεως πού λέγετα παραθερισμός. Τὸ φεῦγον εἶνε ὑπόθεσις πόρτες τῶν ἐλπίδων στὰ τοῦλάχιστον ἀνέμου ὅπου φτερουγίζει μὲ ἀνυμνὸν ἡ φαντασία. Ἀπὸ τὴν παρὰ τὴν ἀκρότητα τῆς ἀλλαγῆς, ἔτσι καὶ τὴν μικροτέραν, περιμένει κανεὶς τὴν μεταβολήν, ἀκόμη καὶ τὴν μεγυλότεραν. Ἡ φαντασία κάνει ἄλλα, ἐνῶ ἡ ζωὴ προχωρεῖ μὲ βῆμα σημειωτόν. Οἱ ἀνθρωποὶ φεύγουν πρὸς τὴν ἐξοχὴν ὅπως οἱ δραπετὰ τῶν κατέρων πού ἀνοίγονται πρὸς τὸν μεγάλον ἀέρα τῆς λευτερίας. Καὶ ἐπιστρέφουν φεῦ!... ὡς συλληφθέντες εἰς τὴν πρῶσα.

Ἐπᾶνν καὶ ὁ σκοπιμότη; πολλὰς φορὰς κατὰ ἀπὸ τὰ θάωτερα βήματα τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ γιὰ ἓνα πλῆθος κοριτσιῶν ἡ ἐξοχὴ εἶνε πρόσκαιρος. Ἐκτὸς ὅπου τὸν ὅραμα λουστρεῖ κατὰ τὰ ἄλλα κομμὸν τὸ δράμα ἀνοίγει τὰ παντὶ τῆς κάθε πέλλας πρὸς τοὺς νέους ὀρίζοντας ὅπως οἱ μεγάλοι ποντοπόροι, πρὸς ἀνακαλύψιν νέας γῆς στὰ ἀγνωστὰ πλάτη τῆς ὁποίας τοὺς ὀδεῖ ὁ τυχοδιωκτικὸς καὶ τοὺς ἔλκει ἡ χίμαρα κρυμμένης εὐτυχίας. Τὴν προετοιμασία κάθε καλοκαιριῖ! Μὲ θρησκευτικὴν προσοχὴν ἐτοιμάζεται τὸ βεστιάριον, οἱ κτυπιότερες τουαλέτες μὲ τὰ ὠραιότερα μαγιὼ πού τονίζουν ἐκεῖνη πού ἀκριβῶς προτίθενται νὰ κρυφθῶν. Τὸ ὑπέρβουν εἶνε ὁ μεγαλύτερος μεσότης τῶν ἐρώτων. Ἀπὸ τὴν καινούργια γυναικί τῆς αὐτοσελίδου συντροφιάς, ἀπὸ τοὺς συγκατοίκους τοῦ ξενοδοχείου, ἀπὸ τὶς συμπαθητικὰς γυναικίς τῶν συμπαροθεριστῶν περιμένει τὴν λύσιν τοῦ μεγάλου προβλήματος. Τὸ καὶ κομὸς! Ἀδίκως ἐπαίτε, ἀδίκως ἐνέλασε, ἀδίκως ἐκάλυψε τὴν φανερὰ τῆς συστολῆς τῆς καὶ ἔκαμε τῆς παρὰ τῆς οἰσθηματικῆς περιπέτειας κατὰ ἀπὸ κάποιο φεγγάρι δὲν εἶχε ἐπαύ-

ριον καὶ τὸ φιλ πού ἐδόθη σὲ κάποια στιγμὴν τρυφερῆς ὄνειροπολήσεως δὲν εἶχε συνέχειαν. Οἱ ἀγαθέστερες προθέσεις ἐμείναν χωρὶς ἀντίπαλον καὶ νᾶπὶ πάλι ἡ λαμπρὴ κατὰ τὰ ἄλλα φιλ ἐπέστρεψε μελαγχολικώτερη περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Ἄλλες εὐτυχέστερες ἰσως, εἶχαν εἰδύλλ' ἡ τυχερὰτερα. Δὲν εἶνε ζήτημα καλῆς προθέσεως μονάχα ὁ ἔρω. Εἶνε κι' ὁ πρὸ παντός ζήτημα τύχης. Ἡ δικὴ της, ἀλλοίμονον, δὲν ἀνοῖξε οὔτε φέτος. Ἀν ἦθελε νὰ τὸ κρύψῃ, τὴν ἐπρόδιδε τὸ πικρὸ χαμόγελο πού κρύβει τὸ δράμα της:

— Λοιπὸν; Πῶς περάσατε;

— Καλὰ.

Τίποτε ἄλλο. Νὰ ρωτήσῃ κανεὶς περισσότερα; Ἄλλο πρὲπει νᾶναι ἡ ἀνὸπτος ἡ σαδιστής.

XXX

Ἄλλὰ δὲν ἐπιστρέφουν ὅλοι οἱ παραθεριστὰ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Ἐε φυλάττει. Στὴν γεγονία μου ἡ ραντρε ἐπῆρε τὴν μορφήν πατάγου. Τὶ συμβαίνει λοιπὸν; Τὶ ἀλλοπαγμός εἶνε αὐτὸς πού ἐξεσῆκωσε τὸν ἥσυχο συνοικιακό μου ὄρεμον. Φόνος ἐγίνε; Καταιγὶς ἐνέσκηψε;

Ἡ ἀρχαία... τὰ μαλὰ οἱ καλὲς μου γειτονισσὲς ὡς μέλη τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν πού περφοροῦν συνήθως τὸν σκεπτόν δρόμον τῆς εἰρηνικῆς διεκπεραίωσης τῶν διαφορῶν τους; Ἀναμνήσεως τῆς ἐξοχῆς ἀνέμωτος καὶ ἐντεννα τὴν ἀκόν, εὐτυχῶς. Δὲν εἶνε ἐκρηκτικὴς πολέμου. Ἐκρηκτικὴς ἐγκαρδιότητος εἶνε καὶ καίρετοῦρες καὶ καλωσορίσματα καὶ μάτς καὶ μούτς.

— Καλῶς τους! Καλὸς τους!

— Καλῶς σὰς βρήκαμε!

— Καλὲ πᾶς γενήκαμε!

— Καλὲ πᾶς παχύνετε!

— Ἰαλὲ πᾶς μαυρίζετε!

Ἐνα αὐτοκίνητο πού στενάζει ἐπᾶνν ἀπὸ τὸν ὄγκο ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ πλῆν ἐκεῖ σκαμπήσκει σπῆν ἀπέναντί μου πόρτα κι' ἀπέθεσε στὸ πεζοδρόμιον τὴν ὀκνηρότητα, πού θυμίζει αὐτὴ τὴν στιγμὴν περιφερόμενον μπουλούκι θιάσου ποικιλίας ἀπὸ ἀπικθὲν εἰς ἑλιδρόν τῆς πόλιν. Μὲ μεγάλην δυσκολίαν κατάφερα νὰ ἀναγνωρίσω πρόσωπα καὶ πράγματα.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν καλὴν μου γειτονίσσα κυρίαν Ἑλπίνην, ὅχι τὴν ὅσον γιὰ τὴν ἡχοδοκτικὴν μεταβολὴν τοῦ ἔσχατου λευκοῦ τῆς χρώματος, εἰς χρώμα κατὰ μοιρὶδες ὡς γιὰ τὸ καινούργιο ὄραμα πού μὰς ἐκόμισε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, πού πρὸς τὴν καλοκαίρι πού ἀνοίγει τὰ παντὶ τῆς κάθε πέλλας πρὸς τοὺς νέους ὀρίζοντας ὅπως οἱ μεγάλοι ποντοπόροι, πρὸς ἀνακαλύψιν νέας γῆς στὰ ἀγνωστὰ πλάτη τῆς ὁποίας τοὺς ὀδεῖ ὁ τυχοδιωκτικὸς καὶ τοὺς ἔλκει ἡ χίμαρα κρυμμένης εὐτυχίας. Τὴν προετοιμασία κάθε καλοκαιριῖ! Μὲ θρησκευτικὴν προσοχὴν ἐτοιμάζεται τὸ βεστιάριον, οἱ κτυπιότερες τουαλέτες μὲ τὰ ὠραιότερα μαγιὼ πού τονίζουν ἐκεῖνη πού ἀκριβῶς προτίθενται νὰ κρυφθῶν. Τὸ ὑπέρβουν εἶνε ὁ μεγαλύτερος μεσότης τῶν ἐρώτων. Ἀπὸ τὴν καινούργια γυναικί τῆς αὐτοσελίδου συντροφιάς, ἀπὸ τοὺς συγκατοίκους τοῦ ξενοδοχείου, ἀπὸ τὶς συμπαθητικὰς γυναικίς τῶν συμπαροθεριστῶν περιμένει τὴν λύσιν τοῦ μεγάλου προβλήματος. Τὸ καὶ κομὸς! Ἀδίκως ἐπαίτε, ἀδίκως ἐνέλασε, ἀδίκως ἐκάλυψε τὴν φανερὰ τῆς συστολῆς τῆς καὶ ἔκαμε τῆς παρὰ τῆς οἰσθηματικῆς περιπέτειας κατὰ ἀπὸ κάποιο φεγγάρι δὲν εἶχε ἐπαύ-

ριον καὶ τὸ φιλ πού ἐδόθη σὲ κάποια στιγμὴν τρυφερῆς ὄνειροπολήσεως δὲν εἶχε συνέχειαν. Οἱ ἀγαθέστερες προθέσεις ἐμείναν χωρὶς ἀντίπαλον καὶ νᾶπὶ πάλι ἡ λαμπρὴ κατὰ τὰ ἄλλα φιλ ἐπέστρεψε μελαγχολικώτερη περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Ἄλλες εὐτυχέστερες ἰσως, εἶχαν εἰδύλλ' ἡ τυχερὰτερα. Δὲν εἶνε ζήτημα καλῆς προθέσεως μονάχα ὁ ἔρω. Εἶνε κι' ὁ πρὸ παντός ζήτημα τύχης. Ἡ δικὴ της, ἀλλοίμονον, δὲν ἀνοῖξε οὔτε φέτος. Ἀν ἦθελε νὰ τὸ κρύψῃ, τὴν ἐπρόδιδε τὸ πικρὸ χαμόγελο πού κρύβει τὸ δράμα της:

— Λοιπὸν; Πῶς περάσατε;

— Καλὰ.

Τίποτε ἄλλο. Νὰ ρωτήσῃ κανεὶς περισσότερα; Ἄλλο πρὲπει νᾶναι ἡ ἀνὸπτος ἡ σαδιστής.

XXX

Ἄλλὰ δὲν ἐπιστρέφουν ὅλοι οἱ παραθεριστὰ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Ἐε φυλάττει. Στὴν γεγονία μου ἡ ραντρε ἐπῆρε τὴν μορφήν πατάγου. Τὶ συμβαίνει λοιπὸν; Τὶ ἀλλοπαγμός εἶνε αὐτὸς πού ἐξεσῆκωσε τὸν ἥσυχο συνοικιακό μου ὄρεμον. Φόνος ἐγίνε; Καταιγὶς ἐνέσκηψε;

Ἡ ἀρχαία... τὰ μαλὰ οἱ καλὲς μου γειτονισσὲς ὡς μέλη τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν πού περφοροῦν συνήθως τὸν σκεπτόν δρόμον τῆς εἰρηνικῆς διεκπεραίωσης τῶν διαφορῶν τους; Ἀναμνήσεως τῆς ἐξοχῆς ἀνέμωτος καὶ ἐντεννα τὴν ἀκόν, εὐτυχῶς. Δὲν εἶνε ἐκρηκτικὴς πολέμου. Ἐκρηκτικὴς ἐγκαρδιότητος εἶνε καὶ καίρετοῦρες καὶ καλωσορίσματα καὶ μάτς καὶ μούτς.

— Καλῶς τους! Καλὸς τους!

— Καλῶς σὰς βρήκαμε!

— Καλὲ πᾶς γενήκαμε!

— Καλὲ πᾶς παχύνετε!

— Ἰαλὲ πᾶς μαυρίζετε!

Ἐνα αὐτοκίνητο πού στενάζει ἐπᾶνν ἀπὸ τὸν ὄγκο ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ πλῆν ἐκεῖ σκαμπήσκει σπῆν ἀπέναντί μου πόρτα κι' ἀπέθεσε στὸ πεζοδρόμιον τὴν ὀκνηρότητα, πού θυμίζει αὐτὴ τὴν στιγμὴν περιφερόμενον μπουλούκι θιάσου ποικιλίας ἀπὸ ἀπικθὲν εἰς ἑλιδρόν τῆς πόλιν. Μὲ μεγάλην δυσκολίαν κατάφερα νὰ ἀναγνωρίσω πρόσωπα καὶ πράγματα.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν καλὴν μου γειτονίσσα κυρίαν Ἑλπίνην, ὅχι τὴν ὅσον γιὰ τὴν ἡχοδοκτικὴν μεταβολὴν τοῦ ἔσχατου λευκοῦ τῆς χρώματος, εἰς χρώμα κατὰ μοιρὶδες ὡς γιὰ τὸ καινούργιο ὄραμα πού μὰς ἐκόμισε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, πού πρὸς τὴν καλοκαίρι πού ἀνοίγει τὰ παντὶ τῆς κάθε πέλλας πρὸς τοὺς νέους ὀρίζοντας ὅπως οἱ μεγάλοι ποντοπόροι, πρὸς ἀνακαλύψιν νέας γῆς στὰ ἀγνωστὰ πλάτη τῆς ὁποίας τοὺς ὀδεῖ ὁ τυχοδιωκτικὸς καὶ τοὺς ἔλκει ἡ χίμαρα κρυμμένης εὐτυχίας. Τὴν προετοιμασία κάθε καλοκαιριῖ! Μὲ θρησκευτικὴν προσοχὴν ἐτοιμάζεται τὸ βεστιάριον, οἱ κτυπιότερες τουαλέτες μὲ τὰ ὠραιότερα μαγιὼ πού τονίζουν ἐκεῖνη πού ἀκριβῶς προτίθενται νὰ κρυφθῶν. Τὸ ὑπέρβουν εἶνε ὁ μεγαλύτερος μεσότης τῶν ἐρώτων. Ἀπὸ τὴν καινούργια γυναικί τῆς αὐτοσελίδου συντροφιάς, ἀπὸ τοὺς συγκατοίκους τοῦ ξενοδοχείου, ἀπὸ τὶς συμπαθητικὰς γυναικίς τῶν συμπαροθεριστῶν περιμένει τὴν λύσιν τοῦ μεγάλου προβλήματος. Τὸ καὶ κομὸς! Ἀδίκως ἐπαίτε, ἀδίκως ἐνέλασε, ἀδίκως ἐκάλυψε τὴν φανερὰ τῆς συστολῆς τῆς καὶ ἔκαμε τῆς παρὰ τῆς οἰσθηματικῆς περιπέτειας κατὰ ἀπὸ κάποιο φεγγάρι δὲν εἶχε ἐπαύ-

Τέλος! Ἡ πόρτα ἀνοίξε, ἡ κ. Ἑλπίνη ἐμῆκε μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε ἀπαλακτικό ὄραμα ἐνῶσα τὴν διμοίραν τῶν τέκνων τῆς πού ἐν τῇ μεταξύ εἶχαν ἀναστατώσει τὸν ἥσυχο ὄραμα, ὑποκλινόμενα ἐπὶ οὐ μῆνες παρέμεναν κλειστὰ καὶ κλεισμένα, ἀνοῖξαν καὶ αὐτὰ, ἐνῶ ἀπὸ τὰ βάθη κάποιοι θυμιατοὶ ἀντήκων νότες πᾶνον, σὺν παλαιᾷ φρικαλέᾳ ἀνάμνησι πού ἐπανέρχεται δριμυτέρᾳ ὅσπερ ἀπὸ μικρὸ διάλειμμα ψυχικῆς ἀναπαύσεως.

XXX

Ἐπᾶνν αὐτῇ εἶσα τὸ δραματικώτερον πρόσωπο αὐτῆς τῆς ἐσχατῆς ἡμερολογίας. Τὸν εἶκα ἰδὴ τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸν ξενογεννημένον. Ἦταν πέννητρός καὶ μετεβλήθη σὲ παλληκαράκι. Αὐτὸς πού πᾶν ἓνα ρολοὶ κουρδισμὸν εἶχε ὡθήσει τὴν κατάκρησιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ μέχρι τοῦ ὀργίου τῆς με-

ἀπὸ τὴν ΕΙΟΧΗ

Ἡ ἐξοχὴ ἐκούρασε μὲ τὴν μονοτονία της. Καὶ οἱ γυναικὲς ἐπιστρέφουν σπῆν πόλιν μὲ τὴν χαρὸν μὲν ἡ προσδοκία πᾶς ἡ ζωὴ τους πρὸκειται πάλιν νὰ ἀλλάξῃ ρυθμό.

Η ΣΠΕΙΡΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΟΧΙΛΙΑΡΩΝ

ΜΙΑ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΣ ΚΛΟΠΗΣ

«Ας αρχίσουμε όπως και τα αστυνομικά μυθιστορήματα: «Τώρα τρίτη μεσημέρι, σκοτάδι βαθύ, ήρμια εις την οδόν Λεωφόρου. Ξαφνικά, εις το μαυρόνι ενός νεοκτισμένου μεγάρου, διαγράφεται η σιλουέτα ενός αγνώστου. ΟΙ κινήσεις του είνε γεμάτες μυστηρίου. Σφίγγει ένα μπράτσονγκ και περιφέρει γρήγορ το βλέμμα του με ανυπόμονη τάση. Τέλος διακρίνει δύο άλλες σιέες, που προχωρούν με προσφωλαίες κάτω εις το δρόμο. ΟΙ νέοι αγνώστου, όταν φθάσουν κάτω από τον εξέστη ανάσθου δύο σπίντων. «Επειτα εγάσουν τα καπέλλα των: Σύνθημα. Ο πρώτος αγνώστου, που περίμενε αυτό το σημάδι σκούδα απ' τον εξέστη και πεζή τρία μικρά δέματα, τ' αρπάξουν άμέσως οι άλλοι και σπεύδουν ο ένας προς την άρχη της οδού και ο άλλος προς το τέμα της. Εκεί στέκονται για λίγο. «Επισκοπούν τους διασκορπισμένους δρόμους με άπειρη Σπουδία σιγής: Το δεύτερο σύνθημα! «Επειτα σιγώνουν το γιάκα, κατεβαίνουν τα καπέλλα ως τ' αυτά και σάν συμμορίες κάποιας «Μαύρης χείρας» τρέπονται εις φυγήν.

Εικών δεύτερα: Ο αγνώστου του εξέστου δίνει γρήγορα ένα σχοινί, νύμφει σε κάποιον τέταρτο, του οποίου η σιά έχει ήδη προσέλθει εις το μαυρόνι, διασκελίζει κατόπιν το στήθαόν του μοιραίου εξέστου, άφηνεται από το σκούκι και με δύο - τρεις κινήσεις αλούρου θρίσκει στα πεζοδρόμιο. Με την ίδια σθελάτεια κατεβαίνει και ο σύντροφός του. «Επειτα και οι δύο τους περπατούν με μεγάλα δέματα στην οδόν Πραξιτέλους. Κρατούν και αυτοί άρκετά δέματα παρόμοια με εκείνα που είχαν πετάξει στον δύο άλλους. Μόλις φθάνουν λίγο παρακάτω, στην πλατεία 'Ιερολογίων, ηίδον σ' ένα ταξί, που περνούσε από εκείνους. «Γράβει στή Κυψέλη» παραγγέλλουν στο οδηγό και το αυτοκίνητον όρμη προς τα Χαντσία. «Εν τώ μεταξύ εις την οδόν Λεωφόρου έχει επανέλθει η θαλαία ησυχία, που είχαν ταρβεί οι τέσσερες μυστηριώδεις σιέες.

Πράξις δεύτερα: Την επομένη, στις 8½ το πρωί. Τρεις υπάλληλοι ενός από τα ταμεία της τραπεζής της 'Ελλάδος, του οποίου είνε εγκατεστημένος εις το α' ταμείον πληρωμών - οδός Λεωφόρου 6 - μόλις μπαίνουν στο γραφείο των έλέπουν χιλιά χιλιάρικά πεταμένα κατά γής. Παγώνουν! Τρέχουν στις κσές έντρομοι. Το μεγαλύτερο από τα όκτώ χρηματοκιθώτια είνε ανοικτό. Δέκα όκτώ εκατομμύρια, ήτοι τρεις χιλιάδες τετρακόσια πεντοχιλίαρα και χίλια χιλιάρικά, έχουν κάμει περτά. Η φοβερή άνακάλλησι αποτελεί τον ήχο των βιολίων των τεσσάρων Ναοταράβιν - Χότζηδων που είχαν εύρεθί την περασμένη νύκτα έξω από το ταμείον. Μάε κλέψαν! όρβουνται οι υπάλληλοι και πελιδνί τρέχουν στα τηλεφώνια.

Σε ένα τέταρτο το μέγαρο έχει εμπλοκοισθί από την 'Ασφάλεια. Γενικός άστυνομικός συναγερμός. Πρώτη διαπίστωση: Δέν πρόκειται περί διαρρήξεως. Η κλοπή έγινε με άντικλειδία. Πρώτη ένέργεια: Η σύλληψι όλων των υπευθύνων υπαλλήλων.

Μεταλλάει ένα τμήμερον διάλειμμα. Η μάλλον παρεμβάλεται ένα έντερμέτζο, πλήρες δράσεως και έννεργειας. Η άστυνομία επί ποδός. Τα καλύτερα λογιονικά της έχουν έξεπολήθι προς κάθε κατεύθυνσιν. Έρευνες, άναζητήσεις, έσκαριβώδεις, τρεχάματα κι άγωνία. 'Αλλά πρό πάντων άναγνώστης. Το άστυνομικόν φιλότιμο έχει όποστη καρίον τραύμα. Κλοπή εις το ταμείον της Τραπεζής! Δεκακόσιό όλοκληρα εκατομμύρια! Καί ποδ; Μέσα στην καρδιά της

Αθηνάς! Άγανάκτησις όμως έπικρατεί και εις τας σφαίρας του υποκόμου. Το συνάφι των κταρρηκτών και των άσσαν των λοποδυτικών επαγγελμάτων μανιέται κυριολεκτικώς. Γνωρίζει ότι την κλοπήν διέπραξαν «πρωτάρηδες». Ο,τι περισσότερο δέ μισεί εις τον κόσμον αυτόν ένας λοποδότης της πιάτσας είνε ο έρασιτεχνισμός. Αποφασίζουν να τους έδκινηθούν αυτούς τους άτάξιμους. Καί το καταφέρουν.

Το έντερμέτζο κλείνει με κάποιο τηλεφώνημα ενός πληροφοριοδότη προς την άστυνομίαν. «Τη δουλεία κυρ-άστυνμει την έκαναν αυτοί κι' αυτοί!». Εις το μεταξύ άλλωστε κι' η 'Ασφάλεια έχει προχωρήσει πολύ.

Η τρίτη πράξις διαδραματίζεται εις τα άστυνομικά γραφεία και διαίρεται εις πολλά άλληλοπλήθη ταμιά. ΟΙ λοποδοτά έχουν συλλήφθι μέχρις ενός. Αποτελούν σπείραν με κάπως περίεργον τρόπον συγκροτημένην. Είνε ο έλεγκτης της τραπεζής και προϊστάμενος του ταμείου Σταύρος Γάτος, ο Ιατρός μαευτήρ Νικ. Δουλγεράκης, ο πρώην καλλιτεχνικός διεθυντής της «Φέμιν» Γ. Σεμίζος, ο καλαθοποιός, Διοκτής Ισιόφορος, άλλωτε δημόσιος εισπράκτωρ και παλαιός καταχραστής Άνδρ. Βασιλόπουλος ο φύλαξ του Βασιλικού Κήπου Μέγας Στρατοπόδης, ο έπιλοχίας της μουσικής της Φρουράς Παπαελασπόπουλος, ένας τροχιοδρομικός, κάποιος δουλικός ένας όπάλιλος της ηλεκτρικής, ένας παραγγελοδόχος, ένας ανθρωποκίτης, ένας θαλακτικός έπιχειρηματίας, κάποιος καφετζής και άλλοι. Όλοι ένας κι' ένας.

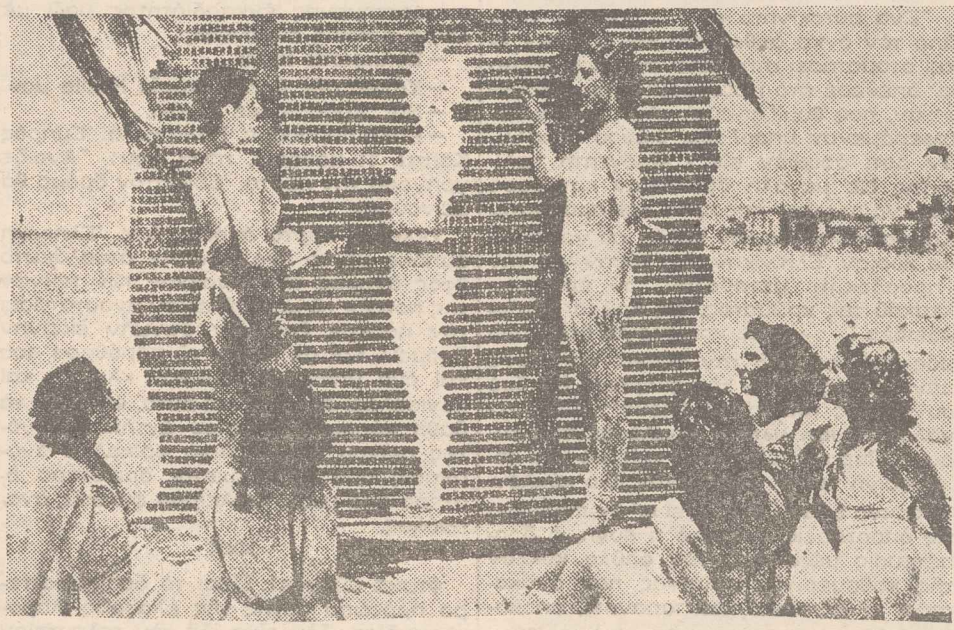
Όμολογούν έπειτα από πολλὰς διατυπώσεις. Τα χρέμματα άνευρίσκονται εις το άκέραιον σκεδόν, κρυμμένα σε διάφορα σπείτα, σε διάφορες συνοικίες, ακόμη και στην Αίγινα, ακόμη και εις τον Βασίλειον κήπον, μέσα σε μία γλάστρα. Καί οι συλληφθέντες παραπέμπονται εις τον άνακριτήν, απ' όπου, οι περισσότεροι λογιζόμενον την άγουσαν προς τας φυλάκας. Έδώ πίπτει η αλυσία. Η Ιαροτραγωδία έτελείσσε. Χειροκροτήματα διά τους άστυνομικούς, σφυρίγματα διά τους λοποδυτάς. Πρόκειται όμως περί τριλογίας, της οποίας το δεύτερον μέρος δέν θα άργησιν να παιχθί εις το δικαστήριον. Το τρίτον μέρος θα παρασταθί η μάλλον θα παριστάνεται επί σπειράν ε-

των εις τας φυλάκας, όπου άσφαλώς θα «ρέψουν» κατά την λαικήν έκφρασιν ο άετονύγηδες της οδού Λεωφόρου.

Καί τώρα η σειρά της Κριτικής. Εύρηκε το έργον εύφύστατον αλλά τους έτελεστές έλεινούς και τρισσθλους. 'Ιδού τί έλέγη μετά των άλλων:

«Η κλοπή είχε διοργανωθί κατά τον πλέον έρασιτεχνικόν τρόπον. Ο πρωταγωνιστής Σ. Γάτος -δύναμι και πράγμα - άφηρεσε με κόπο από συνδυάσους του τα κλειδιά του χρηματοκιθώτιου πρό δύο μηνών. Κατεσκεύασε άμέσως αντίκλειδιά, τα οποία παρέδωσε εις τους συμπρωταγωνιστάς Δουλγεράκην και Σεμίζον. Καί αυτοί οι δύο μήκαν μέρα μεσημέρι εις το ταμείον, κρύφθηκαν σε κάποιο δωμάτιον που είχε προετοιμάσει καταλλήλως ο άρχηγός των και όταν έβγαλαν οι υπάλληλοι και άπεμακρόνησαν -για φαγητό- και οι χωροφυλάκες φρουράι του μεγάρου, άνοιξαν το χρηματοκιθώτιον. Λόγος εις τρισημίου το άποτύχημα. Είς την ώρα εκείνη ός τί τρισημίου το πρωί της επομένης ήσαν κρυμμένοι εις το ίδιον δωμάτιον όπου και αρχάς είχαν τρυπώσει. Η έπιχείρησις των έγινε όπως ακριβώς περιγράφει εις την άρχην. ΟΙ δύο άλλες σιέες ήσαν έμπιστοι του Γάτου, ο Βασιλόπουλος και ο Στρατοπόδης, οι οποίοι άφοι παρέλασαν τον προωρισμένον διά τον κατεπάνω των μεριδίον - τα ριφθέντα από τον εξέστην πεκέτα -το έβωλαν στα πόδια. Εξ ένωσσε ότι έτρεξαν τον παραδόνσαν τα χρέμματα στο Γάτο... Δέν θαρρώτε! Δέν λέγει η παροιμία: Δρυός πεσούσης πός άνήρ εύλεεται. Λοιπόν, από την στιγμήν που έγινε η κλοπή, ο Γάτος, ο μέγας έννοχος, δέν ύπηρε πιά γι' αυτούς. «Ας είνε καλά το κορόδι! Έ ευλογώσθησαν και έτρεξαν να κρύψουν, για λογαριασμόν των φυσικά, τα εκατομμύρια. Το ίδιο έκαμε κι' η άλλη θιάς Δουλγεράκη και Σεμίζου. «Εάν όσον έξώστην πεκέτα ο Γάτος -όχι από τή νόμιμα αλλά από το αυτό- δέν ύπηρε πεντάρα στην τάση του. Τα δεκακόσιό εκατομμύρια είχαν διαμοιρασθί -προς το άστυνομικό- εις δεκακόσιό άτομα, συνεργούς η κλεπτοπόδοχους, οι οποίοι με την σπειράν των κι' αυτοί δέν έδιστασαν να κλέψουν από τα κλεμμένα. XXX

Ποιος ο Γάτος; Μην τά ρωτάτε. Πολύ-

Τελευταίος εις την ολμριδα ώργανωθί διαγωνισμός καλλόνης με τον πρωτότυπον αυτόν τρόπον. Αι όψοφοι έποδοτούντο μεταξύ δύο σπειράν από όρίζοντες «μεζούρες» που κατέγραψαν τας γραμμάς των αυτομάτως. Εις την φωτογραφίαν: Μία διαγωνισμένη και παρ' αυτήν το κενόν που άφικε άνάμεσα στις μεζούρες το όμα της.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΑΡΝΑΛΑΝΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

2ον (Τελευταίον)

—Τώρα οι δουλείες μου πηγαίνουν θαυμάσια! κατέληξε. Σε κάθε ταξείδι κερδίζω άρκετά. Υπάρχει όμως ένας σοβαρότατος λόγος γι' αυτό, και όφελεται ο' εσάς, κυρία Χάρντιγκ.

—Σ' έμένα;

—Βέβαια. Σ' εσάς, ως εκπροσώπου δλου του γυναικειού κόσμου. Τα κοσμήματα δέν θα είχαν καμμία άξια χωρίς γυναικές, και οι γυναικές δέν πρόκειται να ξεπέσουν ποτέ!

—Ενόμιος έπεί είνε ένα πολύ έξυπνο άστειο και γελιάς παταγνός. Έμεις οι άλλοι, από λεπτότητα, προσπαθούμε να τον μμηθούμε, κι' αυτός φαίνεται ένθουσιασμένος.

Τα κοσμήματα έγιναν πιά το κύριον θέμα της συζήτησεως. Ο κύριος Χάρντιγκ άφηγεται ότι στην άρχή της σταδιοδρομίας του έμνησθηκε στα άδμαντωρυκεία της Νοτίου Άφρικής. Καί άρχίζει μίαν ζωήν συζήτησιν μεταξύ του μηχανικού και του κοσμηματοπώλου. Δέν μπορούν να συμφωνήσουν και σε μία στιγμή ο μηχανικός λέει:

—Γιά να καταλήξουμε κάπου πρέπει να βρούμε πώς να γονάτουν. Στην καμπίνα μου έχω μία στατιστική. Μία στιγμή, και καταδίνει τρέχοντας την σκαλίτσα του καταστρώματος. Η κυρία Στέλλα γελάει:

—Ο άντρας μου είνε ο άνθρωπος των στατιστικών. Οί αριθμοί είνε η θρησκεία του.

—Επειτα άπευθύνεται εις έναν από τους καμαρώτους:

—Τζών, έξακολούθησε να σερίβρης. Ο άντρας μου θα επιστρέψι άμέσως.

Από την οικειότητα με την όποιαν έδίδεχεν αυτή η διαταγή σπέρματος να κυττάξ τον καμαρώτον και βλέπω ότι δέν φορεί την στολή του προσωπικού του πλοίου. Η κυρία έντυλαβάνεται την άπορία μου και μου έττειν:

—Αυτός είνε καμαρώτης μου. Ταξείδει πάντα μαζί μας.

Ο μηχανικός έπιστρέφει μετά ένα τέταρτο της ώρας, όταν βρισκόμαστε στ' ορούτα. Έκαστος έλασε πάλι να βρή την στατιστική.

Μετά το πρόγευμα, ο δεύτερος κυβερνήτης με τον όποιον κάνω έναν περίπατο στο κατάστρωμα, μου λέει έμπιστευτικά:

—Έπρσεσάτε το κόλπο της στατιστικής:

—Οχι.

—Η συζήτσησι γιά τα διαμάντια, η άπουσία του μηχανικού γιά να φέρη την στατιστική: φαντάζομαι ότι το πρόγευμα είχε σκηνοθετηθί έπιτηδες, γιά να καθύλαξ τον Όλλανδό με το κατάστρωμα μου, και να μωρεόσουν κατά το διάστημα αυτό να έρευνήσουν την καμπίνα του.

—Μά το πιστεύετε, αλήθεια;

—Είχα αναθέσει εις έναν ναύτη νάχη το νού του. Όταν κατέθηκε ο μηχανικός, έπληξε κατ' ευθείαν στην καμπίνα του Όλλανδου.

—Δέν ήταν κλειστή;

—Ναι, αλλά είχε το κλειδί. Έμεινε ένα τέταρτο της ώρας μέσα.

—Και σεις δέν νομίζετε καθήκον σας να έπεμψετε;

—Είνε στή μέση μία κυρία, και ο κανονισμός του πλοίου μάς υποχρεώνει να προσκοπισθούμε ότι δέν καταλαβαίνουμε τίποτ. Άπλάς παρακολουθούμε γιά να μη συμβή κανένα σκάνδαλον. Τίποτε περισσότερο.

Επί τέλους έφθάσαμε στην Σιγγαπούρη, την πολυχρύμνι πόλιν της Άπω Άνατολής.

Αποδιβάζομαι γιά να δρώ τους φίλους των προηγούμενων ταξείδιων μου, ας τους πού συνήντησα στον δρόμον των τους δέρνει ο ήλιος, πάντα γεμάτους από ένα πλήθος που συναντάται εδω από όλα τα μέρη της οικουμένης. Η Σιγγαπούρη είνε η έμποροπανήγυρις του έξω κόσμου, μία λιγυριώδης πολιτεία στο σταυροδρόμι όλων των ήπειρων, κρβμα φυλών, γαζαρί λαών, μεγαλειώδης έκθεσις της πολιτείας και της άδελφότητος, της μεγαλοπρεπειας και της φρίκης. Η Σιγγα-

Μοι εφάνη ότι ο όλλανδός έμπορος άδμαντιών έμεινε στην καμπίνα της μυστηριώδους έπιβάτης.

ρυνικά ο καπετάνιος. Έδω πρόκειται περί φυγής.

—Θεέ μου! φωνάζει τότε ό Όλλανδός κτυπώντας το μέτωπο με άπελπισία. Άν συνέβη αυτό...

Τι πράγμα; Τόν βλέπουμε να σφυγήν τρέχοντας, να χάνεται στον διάδρομό μου, και έπειτα φαίνεται παραγμένος και λέει στον υφιστάμενον του:

—Πηγαίνω στην καμπίνα μου. Στείλε μου τον άστυνόμον, Πρέπει να μάθουμε τί κρύβεται ο' αυτήν την ύπόθεσι. Σεις μπορείτε νάβρητε μαζί μου, μου λέει έμπιστευτικά.

—Μά είνε δυνατόν; Έψάξατε καλά;

—Ναι, να!... Τά ήπραν από το μπασόλο μου, ένα μπασόλο θωρακισμένο. Καί όλα φαίνονται εν τάξει.

—Δέν πιστεύω, λέει ο καπετάνιος, γιά τήν πίνακα ήταν γραμμένη η ώρα της άνακωρύξεως, και εξ άλλου μ' έμνησθη.

—Ούστος, γιά να τον εύχαριστήσθ, ο καπετάνιος στέλνει κάποιον να βεβαιωθί εάν το ζεύγος Χάρντιγκ βρίσκεται στο καράβι ή όχι. Μετά είκοσι λεπτά μάς πληροφοροφούν ότι οι κύριοι Χάρντιγκ δέν βρέθηκαν πούθενά.

—Μά είνε δυνατόν; φωνάζει ο καπετάνιος, που άρχίζει κι' αυτός ν' ανακυβή. Είδατε καλά παντός, και στην καμπίνα τους.

—Μάλιστα. Άνοιξαμε με το κλειδί μας και δέν βρήκαμε κανένα μέσα.

—Και οι άποσκευές τους;

—Δύο μπασόλα είνε άνοικτα, σκεδόν άδεια. Και λείπουν δύο βαλίτσες.

—Μάε στην καμπίνα σας;... Μία φορά μονάχα, δύο... Της έδειξατε και τα κοσμήματα;

—Μάλιστα. Νομίζω μάλιστα ότι έβαλαν μέσα τα πράγματα μου λείπουν απ' τα μπασόλα. Η καμριέρα λέει ότι τους είδε ν' αποδιβάζονται με τίς βαλίτσες. Η κυρία της είχε πεί κατεβαίνουν γιά να φωνήσουν. Η καμριέρα όμως είχε την έντύπωσιν πως οι βαλίτσες δέν ήταν άδειανές. Επρωπονοηθήκανε να τίς μεταφέρη έως την σκάλα, αλλά η πρότασις δέν έγινε δεκτή.

Ο Όλλανδός φαίνεται πολύ νευρικός.

—Τότε λοιπόν δέν έμειναν τυχαίως έξω!

—Δέν πιστεύω, άπανταίε σκεδόν ει-

βα ήταν ασυντον να τους άνακαλύψουμε. Άν θέλατε μπορούμε να στείλουμε ένα ραδιογράφημα στην άστυνομία της Σιγγαπούρης. Άλλο τίποτε δέν μπορεί να γίνει.

—Γιά σταθερί φωνάζει ο Όλλανδός αν να βρήκε μία έσφυκλή λύσι. Μπορεί να ένδιωσθέρη και η κινεζική προεδρία!

—Γιατί!

—Θα σας πιά... Τώρα το θυμήθηκα... Είνε λίγα λεπτά ύπόθεσι, αλλά τέλος πάντων... Αυτή η κυρία μου είχε πεί έμπιστευτικά, ότι ο Κινέζος διπλωμάτης είχε κάπι πολύτιμα έγγραφα, που ένδιωσαν πολλά δέν άντρα της, εις τον όποιον είχαν αναθέσει... Προσπαθούσε να τού τα πάρη, τέλος πάντων.

—Και σεις δέν είδοποιήσατε τον Κινέζον;

—Πώς μπορούσα να τον είδοποιήσω!... Ήταν πολύ λεπτή η θέσις μου. Μοι έφάνε έμπιστευθί μία κυρία...

Ο κυβερνήτης διατάζει να καλέσουν τον Κινέζον διπλωμάτην στην καμπίνα του. Όταν ο Κινέζος έμεινε περί τίνος πρόκειται, εφάνηκε λίγο παραγμένος, αλλά μονάχα λίγο.

—Όλα είνε πιθανά, λέει, αλλά δέν πιστεύω να μ' έκλεψαν. Πηγαίνω όμως να ίδω, αν και δέν είμαι τόσο άσφαλής να την πιάω.

—Εγώ και ο άξιωματικός των συνοδών μου. Στην καμπίνα του μάς είχε χαμονελύντας:

—Πού νομίζετε πως βρίσκονται τα χαρτιά μου, τα οποία είνε όμολογισμένως πολύτιμα; Κλειδωμένα σε κανένα μπασόλο με διπλά τοιχώματα και μυστηριώδεις κλειδαριές; Όχι, καί πολύ φανταστική. Οί κατακόρυφοι και οι όριζόντιοι λοποδοτά εκεί άκριβώς θα ήλεγαν να μάξουν. Εγώ όμως τ' άβνω σκεδόν έκτεθειμένα. Και κανείς βέβαια δέν μπορεί να φαντασθί ότι τόσο σπουδία έγγραφα είνε δυνατόν να βρεθούν τόσο εύκολα. Γιά κατάρχει!

—Αναβάνει ο' ένα καθίσμα, που είχε δίπλα στην ντουλάπα. Έκει πάνω, όπως και σε κάθε ντουλάπα, βρίσκονται δύο ομοίδια, διπλωμένα. Ο Κινέζος βάζει το χέρι κάτω από ένα απ' αυτά, και βγάζει ένα φάκελλον, όχι και πολύ μεγάλο. Τόν παρατρεί, τον εξετάζει με προσοχή και μάς τόν δεικνύει:

(Η συνέκσια εις την 26ην σελίδα)

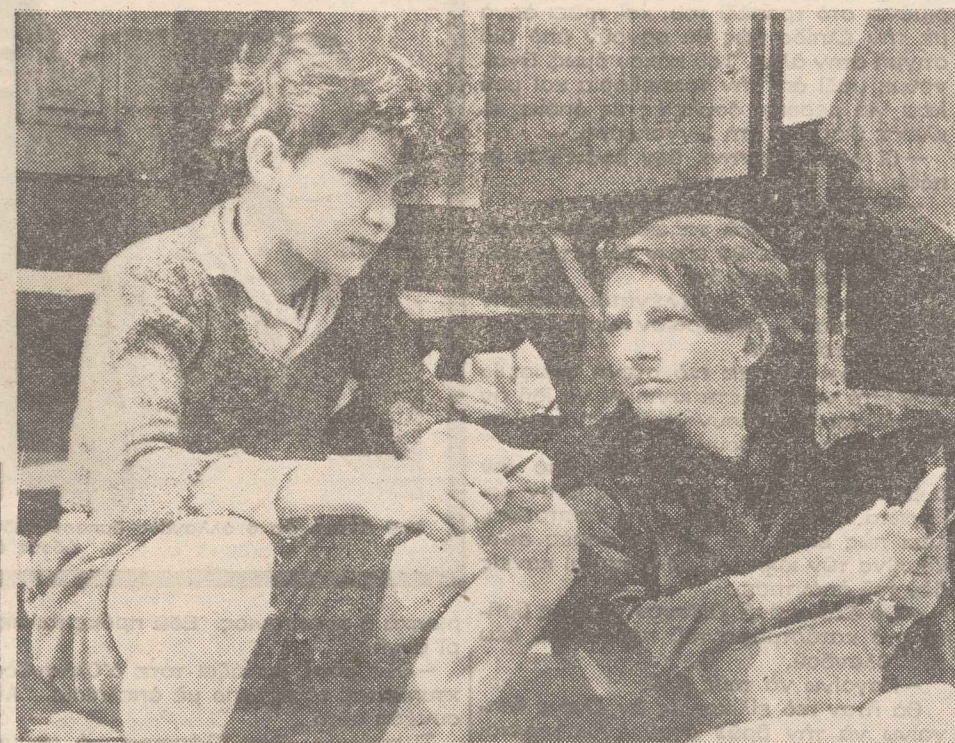
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Κάρμεν τὴ Σαῖντ Ὑρίε πρόκειται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Παρίσι μετὰ τὸν ἀνδρα τοῦ ποῦ ἔχει μεταστῆθαι στὴν Γουινέα. Προσὰρ φένη θέλει νὰ διακόψῃ κάθε σχέση μετὰ τὸν ἐραστικὴν της λοκαγὸν Ροδέρτον ντ' Ἀλμπουζ καὶ στέλλει τὴν κουνιάδα της Ἑλένην νὰ ζητήσῃ τὰ γράμματά της. Ὁ λοκαγὸς ὑπόσχεσιν ἔχει νὰ τὴν στείλῃ καὶ στέλνει ἕνα στρατιώτη νὰ τὴν φέρῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ὅπου τὴ ἔχει εἰς ἕνα πορτοφύλι. Ὁ στρατιώτης ὅμως σκοτώνεται στὸ δρόμο καὶ ἕνας ἀγνωστὸς τοῦ κλέβει τὰ γράμματά. Ἡ Ἑλένη ἐδικαιολογῆται τὴν ἀπορία της λέγοντας ὅτι ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τὴν πεθερά της, στὸν πύργον τῆς ὁποίας ὄρισε καὶ τοῦ μικροῦ παιδι τοῦ φανφάν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ ἀνδρας τοῦ ποῦ ἔλειπε μικρὰ σὲ ταξίδι εἰκεν ἐπιστρέφει καὶ τὸν ὀρίζει στὸ σπίτι. Ταυτοχρόνως ἐπιστρέφει καὶ ἡ πεθερά της μετὰ τὸ παιδί. Τὸ ὄμμα της ἀποκαλύπτει. Ὁ ἐραστὴ τῆς κουνιάδας της στέλνει ἕνα γράμμα εἰς τὸ ὄνομα της. Τὸ πᾶναι ὁ ἀνδρας της, νομίζει πὺς εἶνε γι' αὐτὴν καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τὸν ἀσκληρότερον τρόπον, εἰδοποιώντας τὴν μητέρα του νὰ εἶνε ἐτοιμὴ νὰ νύμφον τὰ ἐπιμερήσια. Τὴν νύχτα ἕως κλέφτης μπαίνει στὸ σπίτι. Ὁ Ραμόν τὸν πιάνει τὴν στιγμή πού προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιο. Ἀντὶ ὅμως νὰ καλέσῃ τὴν ἀστυνομίαν, τὸ παραδίδει τὸ παιδί του, τὸν φανφάν, καὶ ἀρκετὰ χρήματα μετὰ τὴν ἀστυνομίαν. Ὁ ἀπομνημόνιος δὲν μπορεῖ περισσώτερον ἀπὸ τὴ Παρίσι. Ὁ λαμποδότης ποῦ λέγεται Σαλιγκάρως δέχεται καὶ φεύγει μετὰ τὸν μικρόν.

11ov

Κατὰ τὸ μεσομέρι ἐκάλεσαν τὸν φανφάν καὶ τὸν ἀνέβησαν στὸ ἑμάζι ποῦ μεταφέρει τοὺς κρατούμενους.
— Πήγαινε, παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Δὲν ἔκανες καλὰ ποῦ δὲν μάς εἶπες τὸ ὄνομα τῶν γονέων σου. Ἰσως πάλι εἶται ἐπρεπε νὰ κάνῃς, ποῦ νὰ ξέρω ἐγώ! Τώρα ὅμως τὸ πείσμα σου δὲ τὴν πληρώσης ἀκριβὰ καὶ εἰς λυπήματα γιὰ τὴ φαίνοσαι καλὸ παιδί.
Τὸ ἄμξι ἔθρασε στὸ μέγαρον τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐσταμάτησε στὴν ἐσωτερικὴν αὐλὴν. Ἐνὰς κλητῆρας ὠδήγησε τοὺς κρατούμενους εἰς μιὰ μικρὴν αἴθουσαν. Ἐκεῖ ἐκάθοντο εἰς ἕνα πάγκον καὶ ἐπεριμεναν τὴ σειρά τους νὰ δικασθῶνται.
Ἐκεῖ ἦσαν τὸ Ἀντόρφρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον περνοῦν ἀκατάπαυστα ὁ ἐγκληματικὸς ἡ νομαδικὸς κόσμος, οἱ ἀλτῆρες, οἱ παντοῦ εἰδους ἀνθρώποι, οἱ γυναικεὶς ποῦ συλλογίζονται ἀπὸ τὸ τίμημα πᾶν, οἱ μεθυσμένοι καὶ οἱ ταραχοῦχοι.
— Πῶς λέγεσαι;
— Κλωντ.
— Τὸ ἄλλο ὄνομα;
— Δὲν ἔχω, κύριε.
— Ποῦ μένεις; Ποῦ μένουν οἱ γονεῖς σου;
— Δὲν ξέρω, κύριε. Δὲν ἔχω γονεῖς.
Καὶ ὁ μικρὸς ἐδόλε τὰ κλάματα. Ὅχι ἐπειδὴ φοβόταν. Τί εἶχε νὰ φοβῆθαι, ἀ-

φοῦ δὲν ἔκανε κανενὸς κακὸ; Ἦθελε νὰ εἶνε τίμιος, νὰ δουλεύῃ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Ἦθελε ν' ἀπορῶνῃ τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα θάματα ποῦ τόσο τὸν εἶχαν τρομάξει. Καὶ νὰ μὴν κλέβῃ, νὰ εἴναι νηπιὺν συνένοχος ἐγκλημάτων. Δὲν θὰ τὸν ἐθαζόν βέβαια φυλακὴ γιὰ δ' αὐτὸ! — Πᾶψε τὰ κλάματα! τοῦ εἶπε κἀπὺς αὐτοπρὸς ὁ δικαστής. Δὲν θυμάσαι τὴν ὁδὸν ὅπου μένουν οἱ γονεῖς σου, τὸ ἀφεντικὸ σου;
— Δὲν δουλεύω πούθεν, ἐξακολούθησε κλαίοντας ὁ φανφάν. Σὺς ὀρκίζουσαι ὅμως κύριε, ὅτι θέλω νὰ δουλέψω, νὰ εἶμαι τίμιος... Πῆτε μου τί πρέπει νὰ κάνω καὶ θὰ τὸ κάνω ἀμέσως. Θὰ σὰς ὑπακούω καὶ θὰ εἶμαι πολὺ φρόνιμος.
— Καλὰ, καλὰ. Πῆς μου πρῶτα ποῦ μένουν οἱ γονεῖς σου.
Ὁ φανφάν ἐκαμύλωσε τὸ κεφάλι, ἐσφίξε τὰ δόντια καὶ ἐδilatάσασε τὸ κλάμμα. Εἰς ἕνα νύχμα τοῦ δικαστοῦ ὁ ἀστυνόμος ἐπῆρε τὸ παιδί, ἐπέρασεν ἀπὸ μερικὸς διαδρόμους, ἀνοίγει μερικὴς πόρτες καὶ τέλος τὸν ἐκλείσσε ὁ ἕνα δωμάτιο ὅπου ἦταν καμνία τριανταρῖα παιδιὰ, ἡλικίας ἀπὸ ἑπτὰ ἕως δεκάδην χρονῶν. Ἦταν κλειόμενοι στὴ φυλακὴ.
Ἐκεῖ μέσα ἔμεινε ὀκτὼ μέρες. Ὁ ἀνακριτὴς ἐνδιεφέρθηκε ἀμέσως γι' αὐτὸν καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τὸν φέρῃ εὐερότερον.
— Ἀκουσε με, μικρὲ, τοῦ εἶπε. Καταλαβαίνω τὴ θέα σου. Ὁ πατέρας σου θὰ εἶνε κακὸς καὶ σὲ χτυπάει, ἴσως δὲν ἔχεις μητέρα, ἴσως ὁ ἀφένειν νηπιόκον.

Δὲν ὑποφέρεται πιά αὐτὴ ἡ ζῆλ, ἔλεγε διαρκῶς ὁ φανφάν στὸ μικρὸ αὐτότροφο της συσταχίας του.

καὶ φοβόσαι νὰ πᾶς μαζί τους. Θέλει νὰ ζήσει μόνος σου καὶ τίμια. Δὲν εἶν' ἐγώ;
— Μάλιστα, αὐτὸ εἶπε.
— Λοιπὸν σοὺ ὑπόσχομαι νὰ σὲ πάρομαι ἀπὸ τὰ χέρια τους. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ μάθωμαι τοὺς γονεῖς σου.
Ὁ φανφάν ὑπέφερε, ἀκούοντας τὰ ὅρα αὐτὰ λόγια, γιὰτὶ ἐπίστευε στὴν ἐλπίαν τῶν λόγων. Ἦταν ὅμως βέβαιος ὅτι ἀνέβει τὴν πληρωσὴν ποῦ τοῦ ζητοῦσαν, θὰ ἐπιστρέφει πάλι σὲ χέρια τοῦ Σαλιγκάρου καὶ τῆς Ζευρῖνας.
Ἐκανε πολλὰς φορές νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ἕνα περίεργον αἰσθημα τὸν ἐμπόδιζε.
«Ἄν πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐσκέφτηκε, ὁ δικαστὴς θὰ κάμῃ ἀνάκρισιν, ἢ ἀνακαλύψῃ τὰ ἐγκλημάτά τους καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι προδότης. Καὶ εἶνε κακὸ αὐτό! Δὲν θέλω!».
Ἐτοί, τὴν ἐπομένῃν ὁμικρὸς μεταφέρθηκε στὸ ἐρηθιστὸν τῆς Πιτ Ρουέτι, μιὰ φυλακὴ μετὰ πεντακάσια κελιά. Σὲ κάθε κελὶ εἶνε κλεισμένο ἓν ἕνα παιδί, καταδικασμένο ἢ ποῦ περμένει νὰ βρεθῇ ὁ γονεῖς τοῦ. Καὶ ὅλα ἐργάζονται.
Ὁ φανφάν ὅμως δὲν ἔκανε καμμίαν ἐργασία. Ἐμενε ὅλη τὴν ἡμέραν μόνος, κλεισμένος ἀπὸ μικρὸ κελὶ καὶ μόνο γι' αἰνὴν ὅρα τοῦ ἐπέρρεπεν νὰ βγαίῃ στὴν αὐλὴν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ὠμίλοισεν καὶ κανέναν, ἀλλὰ σκετόταν σὲ μιὰ γυναικα, ἀμύλητος καὶ σκεπτικός.
Αὐτὴ ἡ κατάσταση τὸν εἶχε συντρίψει ψυχικῶς. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ γιὰτὶ τὸν ἐτιμώρησαν τόσο σκληρὰ, ἀφοῦ δὲν εἶχε κάνει τὸ παραμικρὸ κακὸ, ἐνῷ ἄλλοι, ἐγκληματῖαι, ἔμειναν ἐλευθέροι.
Ἐπειτα τὸν ἔφεραν πάλι στὸ δικαστήριον.
— Παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁπρόεδρος, μὴν εἶσαι πεισματῆρας; πᾶς μου πῶς λέγεσαι, πῶς λέγεται ὁ πατέρας σου; Μποροῦμε ν' ἀναβόλουμε τὴ δικὴ γιὰ μιὰν ἐβδομάδα, ἀν θέλῃς, γιὰ νὰ κάνωμαι τῆς ἀπατομένης ἐρευνῆς. Ἀλλὰς θ' ἀνακαταβῶμαι νὰ σὲ καταδικάσω.
Ὁ φανφάν ἔμεινε μετὰ τὴν καλὴν σφιν- μένα. Δὲν ἐνόησε νὰ μιλήσῃ.

ΟΙ ΔΝΟ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Τὸν μετέφεραν πάλι στὴν φυλακὴ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ὅχι ὡς ὑπόδικον, ἀλλὰ ὡς κατὰδικον.
Ἐπειδὴ ὅμως ἐνδιεφέρθηκε πάλιν ὁ δικαστής, δὲν τὸν ἄφησαν ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸν μετέφεραν στὴς φυλακὰς τοῦ Μοσαέλ, ὅπου ὁ διευθυντὴς ἦταν φίλος του καὶ θὰ τὸν περιποιόνταν.
Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ τὸν παρουσίασαν εἰς τὸν διοικητήν. Ἦταν μαζί του καὶ μιὰ κυρία μετὰ βάρυ πένθος.
— Φαίνεται καλὸς, εἶπεν ὁ διοικητὴς μὴ τὸν εἶδε. Δὲν ἔχει τὴν ἀγρία φυσιογνωμίαν τῶν ἄλλων ἀλτιποταίων. Δὲν νομίζετε, κυρία Μοντλῶρ; εἶπεν ἀπευθύνόμενος εἰς τὴν κυρία ποῦ τὸν συνώδευε.
Ἡ Ἑλένη ντὲ Μοντλῶρ (γιὰτὶ αὐτὴ ἦταν) δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Μία ἀνεξήγητη συγκίνησις τὴν εἶχε καταλάβει ἀποτομῶς.
— Σὺς ποῦ ἐνδιεφέρεσθε τόσο πολὺ γιὰ τοὺς μικροὺς κρατούμενους μου, θὰ σκέσαςίς μου μετὰ κάποιαν ποῦ ἐσύχναζε σὰτὰ βουλεύματα, καὶ τὸν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τὸν ἐπρόδιδεν στὴν ἀστυνομίαν ἂν ἔκανε τὸν ἀγρίον. Ἐτοί λοιπὸν προσπαθοῦσαν νὰ μὴν προκαλέσῃ τὴν ἐξέκρισιν της.
Ἐπειτα ἄρχισε νὰ τοὺς παρακολουθεῖ ἡ ἀστυνομία, ἴσως κατὰ συμβούλην τοῦ γιαντροῦ ποῦ εἶχε βάλει τὸν Κλωντίνε στὸ νοσοκομεῖο.
Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν ἐξοφάνισιν τοῦ φανφάν. Γιατὶ δὲ ἀκούλουθον ἀνακρίσεις, ἐρευνῆς, ἕνα σωρὸ ἐξληγήσεις. Καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν ἐπρεπε ν' ἀνακατεῖτο καθόλου στὶς ὑποθέσεις των.
Ἀποφασίσαν νὰ γυρίσουν τὰ περικυρά. Ὁ Σαλιγκάρως ἔκανε τὸν τροχίστη, ἀλλὰ τὸν βράδυ γυρνοῦσε σὲ μιὰν ἐλπίαν μετὰ τὴν ἐλπίαν τῆς δουλειᾶς του. Ὅσο καὶ ἐν ἐπιδόσει, στὰθηκε νανὸν νὰ βρῇ τίποτε τὸ ἐκτακτὸ, κανένα καλὸ κἀλπο.
Ἀπελιπομένο, ξαναγύρισαν σὲ Παρίσι. Δὲν τοὺς ἔμεινε παρὰ ἡ κλοπὴ, ποῦ ἦταν εἰδικότης τοῦ Σαλιγκάρου. Ἐγύνωναν τοὺς μεθυσμένους, ἀλλὰ δὲν εἴδον ἄλλο παρὰ μικροπράγματα.
Ἐπειτα ἀντινοκοῦσαν φοβερὸν ἀπὸ σκέψιν ὅτι ὁ φανφάν ποῦ ἦταν τώρα μακριὰ τους, ἦταν πιθανὸν νὰ μιλήσῃ, νὰ τοὺς προδώσῃ. Τότε θὰ ἦταν κυριολεκτικῶς χαμένοι.
Αὐτὸς ὁ φόβος τοὺς ἀνάγκασε νὰ τὸν ἀναζητήσουν παντοῦ, ὅσα καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ριφκινδυνεύουν.
— Δὲν εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ τὸν βροῦμε, ἔλεγεν ὁ Προβιάς. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ. Θὰ τὸν ἔχουν πᾶσαι ὡς ἀλλήτῃν καὶ θὰ τὸν καταδικάσῃ μετὰ ψεύτικο ὄνομα. Φοβήθηκε νὰ πῇ τὸ δικό του γιὰ νὰ μὴ τὸν ξαναφέρουν ἐδῶ. Θὰ ψάξουμε λοιπὸν στὴς φυλακὰς καὶ θὰ τὸν βροῦμε.
Ἐτοί ἀπὸ λίγες μέρες ἔμειναν ὅτι ὁ φανφάν κρατεῖται στὴς φυλακὰς τοῦ Μοσαέλ μετὰ τὸ ὄνομα Κλωντ.
— Αὐτοῦ θὰ πᾶμε σὲ Μοσαέλ ντυμένοι σὰν καλοὶ καὶ τίμιοι ἀνθρώποι. εἶπεν ὁ Σαλιγκάρως. Θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ τὸν πάρουμε.
Πράγματι, ὁ φανφάν βρισκόταν ἀκόμα κλεισμένος στὴ φυλακὴ, ὅπου ὅμως ἐξῆς ἐτυχεῖται μόνος, γιὰτὶ μποροῦσε νὰ σκεπτεῖται εὐερότερα, νὰ βοήθῃ σὲ καὶ τὴν τοὺς ἄλλους κρατούμενους καὶ νὰ χαμογελᾷ διαρκῶς.
Ἡ «καλὴ κυρία» ἦταν πάντα κοντὰ τῷ καὶ τοῦ ἔδινε τὴς καλύτερες συμβουλὰς.
— Παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ φανφάν, πᾶς μου τὴν ἱστορίαν σου, πᾶς μου τὸ ὄνομα σου.
— Μὲ λένε Κλωντ, κυρία.
— Ζῆ ἡ μητέρα σου;
Ἡ καρδιά της Ἑλένης χτυποῦσε δυνατὰ ὅταν ἐπρόφερε αὐτὴν τὴν λέξιν. Ἐπὶ τῇρα, πάντα μετὰ τῆς ἐλπίδος ποῦ ἦταν ὅμως μάταιες. Ἐνα μῆνα πρὶν, ὅταν τὸν ἐπίασαν σὲ τὴν ἡμέραν, πᾶσαν τὸν φανφάν νὰ γυρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ὁ αὐτὸν τὴν κυρία. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἔμεινε στὴ φυλακὴ, ὅπου ἔμεινε τὴν ἀνάγκη τοῦ θεοῦ.
— Λοιπὸν, ἔχεις μητέρα; ἐπανελάθεν ὁ Ἑλένη.
— Μάλιστα, κυρία.
— Καὶ δὲν θέλεις νὰ ξαναγυρίσῃς κοντὰ της;
— Ὅχι, κυρία.
— Δὲν τὴν ἀγαπᾷς, λοιπὸν;
— Ὅχι, κυρία.
— Εἶνε πολὺ κακὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷς τὴν μητέρα σου. Γιατὶ δὲν τὴν ἀγαπᾷς;
— Γιατὶ δὲν μ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ.
— Καὶ ὁ πατέρας σου;
— Ὁ πατέρας μου πέθανε, ἡ μητέρα μου ζῇ μετὰ ἄλλων ἀνδρα ποῦ διαρκῶς με χτυποῦν. Ἐφυγα λοιπὸν καὶ ἐσώθηκα.
— Καὶ ποῦ μένει ἡ μητέρα σου;
— Στὴ Λυὼν.
Τοῦσαν κλῆσις δυὸ ἄλλες ἐρωτήσεις καὶ αὐτὸς ἀπάντησε πάντα μετὰ ψήματα. Ὅσοις μὴ ἀπερίγραπτον συγκίνησις ἐπῆγε τὸν Ἑλένην καὶ ἕως φορὰ ποῦ ἀντίκρισε αὐτὸ τὸ παιδί. Δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ σὲ μιὰ μυστιρηδὴν δύναμιν ποῦ τὴν τραβοῦσε κοντὰ του.
Ἐξῆς τὴν ἀδεια τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν γιὰ νὰ τὸν πᾶρῃ σὲ σπίτι της. Ὁ διευθυντὴς δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρηση, γιὰτὶ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ μικρὸς κρατούμενος βρισκόταν ἐν καλῇ χερσὶ. Ἡ Ἑλένη τοῦ φέρθηκε σὰν πραγματικὴν μητέρα, ἀφορῶντας ὅτι αὐτὸν ἔχει ἐμάνει πᾶς ἕνα παιδί της. Πολλὰς φορές, καθὰ τὸν κοινοῦσε ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ καὶ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ξεσπάσῃ σὲ φωνῆς, καλὴν τὸ ὄνομα

τοῦ παιδιοῦ της. τοῦ φανφάν.
Θὰ ἀγαποῦσε λοιπὸν τὸν Κλωντ, τὸν ἀγνωστον, ὅπως εἶχε ἀγαπήσει τὸ παιδί της. Γιατὶ πᾶρα δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διακρίσιν μεταξὺ τοῦ παιδιοῦ της, ποῦ χάθηκε, καὶ αὐτοῦ.
— Ἐ, φανφάν, γιὰ ζῶντας λοιπὸν... Κάθε βράδυ, ἡ Ἑλένη καὶ ὁ μαθητὴς της, ἔμειναν μαζί σὲ τὸ σαλόνι, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Καὶ αὐτὴ ἐνόμιζε ὅτι βρισκόταν μετὰ τὸ παιδί της. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ, στὰ βράθῃ τῆς καρδίας της, ἐμυρμούριζε: «Μαῖα μου...»
Ὅταν ἦταν μόνος, σὸν κήπον, πολλὰς φορές τοῦρκοῦσαν σὲ τὸν πολὺ περιεργὸς σκέψιν.
— Ἡ Ζευρῖνα εἶνε ἀλήθεια μητέρα μου, ἔλεγε.
Ἀμέσως ὅμως προσπαθοῦσε νὰ διώχῃ αὐτὴν τὴν σκέψιν. Γιατὶ ἦταν βέβαιος πᾶς εἶνε μητέρα του καὶ ὁ Σαλιγκάρως ἡ τῆρας του. Ἀλλὰ τί τὸν ἔμελλε, τώρα ποῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ξαναβροῖ...
XXX
Μία μέρα ἡ Ἑλένη ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν νοσοκόμον τῆς Ρουέτι, μετὰ τὸν ὅποιον βρισκόταν εἰς ἐπικουρίαν, ἐλπί- ζοντας πάντα. Ὁ νοσοκόμος τῆς ἔλεγεν ὅτι πέρασε ἀπὸ τὴν Ρουέτι ἕνα παιδί, τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ ὁποῦ ἐμοιά- ζαν μετὰ τοῦ φανφάν. Εἶχε τὴν ἴδιαν ἡλικίαν του καὶ κατεδικάσθη ἐπὶ κλοπῇ.
Ἀφοῦ ἐδίδασκε τὸ γράμμα, ἡ Ἑλένη ἔμεινε λίγο σκεπτικῇ. Ἐρρίξε μιὰ ματὰ πρὸς τὸν μικρόν της προσπαθούμενον ποῦ βρισκόταν ἐκεῖν τῇ στιγμῇ σὲ τὸν κλιν, μετὰ σαρύσθηκε σὲ μιὰ πολυβρό- να καὶ ἔλεγε: «Ὁ φανφάν... Ἦταν τόσο ἀφοσιωμένη σ' αὐτόν!»
Παρακάλεσε τὸν κ. Παῦλον Βερνιέ, τὸν μόνον ποῦ ἐγνώριζεν ἐκεῖ τὴν ἱστορίαν της, νὰ πᾶρῃ νὰ φροντίσῃ αὐτὸς. Ἐκεῖνος δέχτηκε εὐχαρίστως καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ταῖριον ἔφυγε γιὰ τὴ Παρίσι.
Μετὰ τρεῖς ὥρες ἡ Ἑλένη ἔλαβαν ἕνα τηλεγράφημα ποῦ ἔλεγε: «Ἐνδε- ζεῖς ἐφοφάμενοι. Οἱ γονεῖς εὐρέθησαν». Ἦταν πολὺ ὄρα γιὰ τὴν ἐπέστρεψιν ὁ κ. Βερνιέ. Ἐν τούτοις ἐπῆγε κατ' εὐθείαν σὲ τὸ σπίτι τῆς Ἑλένης. Ὁ φανφάν ἐκοιμήθη.
— Κυρία μου, τῆς εἶπε, θὰ ἐλάδοτε τὸ τηλεγράφημά μου. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸ ἔχω μιὰν ἄλλην, σπουδαίαν εἰδοσίαν.
— Τί συμβαίνει;
— Πρόκειται γιὰ τὸν ἀνδρα σας...
— Τὸν εἴσατε;
— Δὲν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ξέρω ὅτι βρι- σκεται στὴ Γαλλίαν, σὲ Παρίσι.
— Στὴ Παρίσι; Ἀλήθεια;
— Δὲν ξέρω ἀκόμα πὺς διέφυγον τοῖ, ἀλλὰ θὰ τὴν μάθωμαι. Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τὸν ὀργκεδᾷ μοῦ εἶπεν ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν, ἕνας κύριος ποῦ ἐδω- λυσε ὅτι λέγεται κύριος Μοντλῶρ, ἐπῆ- γε νὰ βρεθῇ ἂν ὁ κρατούμενος αὐ- τὸς ἦταν ὁ Γάστριν Μοντλῶρ, τὸ παιδί του, ποῦ τὸν τόχαν κλέψῃ ἐδῶ καὶ κά- μπουα χρόνια, καθὼς εἶπε.
— Ὁ Ραμόν! ἐφώνησεν ἡ Ἑλένη. Ὁ Ραμόν ζητεῖ τὸ παιδί τοῦ! θεέ μου!... Μήπως πρόκειται περὶ τρομεροῦ λάθους;
— Δὲν μποροῦν, γιὰτὶ τὸν περιε- γράφει: ἦταν φίλος, μελαχροινὸς, μετὰ μαῦρον γενεῖα, ὡχρὸς καὶ πολὺ καλο- ντυμένος. Ἐσυνκρινήθηκε πολὺ ὅταν ἐδε- δαῖσθηκε ὅτι δὲν ἦταν τὸ παιδί του. Ἀ- λὺγισαν. Καὶ σκετόταν ἀκίνητος, σὰν ὁ πολυθωμένος μετὰ τὰ μάτια ἀπλάνη.
— Δὲν σὰς γνωρίζω, ἔλεγε μηχανικά.
— Ἀχάριστε! ἐγγράμεις ἡ Ζευρῖνα.
— Ἀφοῦ λοιπὸν ἀρνίεσαι τοὺς γονεῖς σου, ἔκανε ὁ Σαλιγκάρως ἀφοῦ δὲν μάς γνωρίζεις, θὰ μπορῇ μετὰ νὰ μάς γνωρίσῃς.
— Ἐδῶ, στὴν καλὴ κυρία... Σὺς;
— Τί θὰ πῇ αὐτὴ; ἔκανε ὁ Προβιάς. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι ἀν θέλουν οἱ γονεῖς σου μποροῦν νὰ σὲ πάρουν;... Γιὰ τὴν ἀλήθειαν... Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μάς πᾶς ὅλους ὁ κόσμος τῆς ὑποθέσεως;...
— Δὲν σὰς γνωρίζω! ἔλεγε διαρκῶς ὁ φανφάν. Τί θέλετε, τίλες πάντων;
— Τί θὰ πῇ τὸ δέλωμα; ἀφοῦ εἶσαι παι- δί μου, ποῦ εἶπεν ὁ Σαλιγκάρως.
— Νὰ σοὶ ἀσπάζομαι τὰ μούτρα, βρω- μάμακα! Ἀνοίξέ μας ἀμέσως τὴν πόρ- ταν ἐφάνεσαι ἡ Ζευρῖνα.
— Πᾶψε λοιπὸν τὴν δεικνύσῃς ὁ ἀν- δρας της. Ἡ δουλειὰ μας θὰ γίνῃ καλὴ- τερα μετὰ τὸ καλὸ.
Νέος τρόμος κατέλαβε πάλιν τὸν φαν- φάν. Ἀσφαλῶς, γιὰ νᾶσαν τέτοιο θά- ρος, οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θὰ εἶχαν πῆλ, θὰ ἦταν μεθυσμένοι. Ὁ Σαλιγκάρως ἐξακ- λουθοῦσε ὡστόσο, ἀμύλητος.
— Δὲν ἔκανες καθόλου καλὸ ποῦ μάς ἀφῆσες, παιδί μου... Τὰ παιδιὰ δὲν ἔ- χουν τοὺς γονεῖς τῶν προτῶν μεγαλῶ- σουν ἀρκέτω... Ἐπειτα πρέπει νὰ κάνουν

ΜΑΓΚΕΣ

ΤΟΝ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΝΡΣΕΛ

τοῦ παιδιοῦ της. τοῦ φανφάν.
Θὰ ἀγαποῦσε λοιπὸν τὸν Κλωντ, τὸν ἀγνωστον, ὅπως εἶχε ἀγαπήσει τὸ παιδί της. Γιατὶ πᾶρα δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διακρίσιν μεταξὺ τοῦ παιδιοῦ της, ποῦ χάθηκε, καὶ αὐτοῦ.
— Ἐ, φανφάν, γιὰ ζῶντας λοιπὸν... Κάθε βράδυ, ἡ Ἑλένη καὶ ὁ μαθητὴς της, ἔμειναν μαζί σὲ τὸ σαλόνι, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Καὶ αὐτὴ ἐνόμιζε ὅτι βρισκόταν μετὰ τὸ παιδί της. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ, στὰ βράθῃ τῆς καρδίας της, ἐμυρμούριζε: «Μαῖα μου...»
Ὅταν ἦταν μόνος, σὸν κήπον, πολλὰς φορές τοῦρκοῦσαν σὲ τὸν πολὺ περιεργὸς σκέψιν.
— Ἡ Ζευρῖνα εἶνε ἀλήθεια μητέρα μου, ἔλεγε.
Ἀμέσως ὅμως προσπαθοῦσε νὰ διώχῃ αὐτὴν τὴν σκέψιν. Γιατὶ ἦταν βέβαιος πᾶς εἶνε μητέρα του καὶ ὁ Σαλιγκάρως ἡ τῆρας του. Ἀλλὰ τί τὸν ἔμελλε, τώρα ποῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ξαναβροῖ...
XXX
Μία μέρα ἡ Ἑλένη ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν νοσοκόμον τῆς Ρουέτι, μετὰ τὸν ὅποιον βρισκόταν εἰς ἐπικουρίαν, ἐλπί- ζοντας πάντα. Ὁ νοσοκόμος τῆς ἔλεγεν ὅτι πέρασε ἀπὸ τὴν Ρουέτι ἕνα παιδί, τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ ὁποῦ ἐμοιά- ζαν μετὰ τοῦ φανφάν. Εἶχε τὴν ἴδιαν ἡλικίαν του καὶ κατεδικάσθη ἐπὶ κλοπῇ.
Ἀφοῦ ἐδίδασκε τὸ γράμμα, ἡ Ἑλένη ἔμεινε λίγο σκεπτικῇ. Ἐρρίξε μιὰ ματὰ πρὸς τὸν μικρόν της προσπαθούμενον ποῦ βρισκόταν ἐκεῖν τῇ στιγμῇ σὲ τὸν κλιν, μετὰ σαρύσθηκε σὲ μιὰ πολυβρό- να καὶ ἔλεγε: «Ὁ φανφάν... Ἦταν τόσο ἀφοσιωμένη σ' αὐτόν!»
Παρακάλεσε τὸν κ. Παῦλον Βερνιέ, τὸν μόνον ποῦ ἐγνώριζεν ἐκεῖ τὴν ἱστορίαν της, νὰ πᾶρῃ νὰ φροντίσῃ αὐτὸς. Ἐκεῖνος δέχτηκε εὐχαρίστως καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ταῖριον ἔφυγε γιὰ τὴ Παρίσι.
Μετὰ τρεῖς ὥρες ἡ Ἑλένη ἔλαβαν ἕνα τηλεγράφημα ποῦ ἔλεγε: «Ἐνδε- ζεῖς ἐφοφάμενοι. Οἱ γονεῖς εὐρέθησαν». Ἦταν πολὺ ὄρα γιὰ τὴν ἐπέστρεψιν ὁ κ. Βερνιέ. Ἐν τούτοις ἐπῆγε κατ' εὐθείαν σὲ τὸ σπίτι τῆς Ἑλένης. Ὁ φανφάν ἐκοιμήθη.
— Κυρία μου, τῆς εἶπε, θὰ ἐλάδοτε τὸ τηλεγράφημά μου. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸ ἔχω μιὰν ἄλλην, σπουδαίαν εἰδοσίαν.
— Τί συμβαίνει;
— Πρόκειται γιὰ τὸν ἀνδρα σας...
— Τὸν εἴσατε;
— Δὲν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ξέρω ὅτι βρι- σκεται στὴ Γαλλίαν, σὲ Παρίσι.
— Στὴ Παρίσι; Ἀλήθεια;
— Δὲν ξέρω ἀκόμα πὺς διέφυγον τοῖ, ἀλλὰ θὰ τὴν μάθωμαι. Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τὸν ὀργκεδᾷ μοῦ εἶπεν ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν, ἕνας κύριος ποῦ ἐδω- λυσε ὅτι λέγεται κύριος Μοντλῶρ, ἐπῆ- γε νὰ βρεθῇ ἂν ὁ κρατούμενος αὐ- τὸς ἦταν ὁ Γάστριν Μοντλῶρ, τὸ παιδί του, ποῦ τὸν τόχαν κλέψῃ ἐδῶ καὶ κά- μπουα χρόνια, καθὼς εἶπε.
— Ὁ Ραμόν! ἐφώνησεν ἡ Ἑλένη. Ὁ Ραμόν ζητεῖ τὸ παιδί τοῦ! θεέ μου!... Μήπως πρόκειται περὶ τρομεροῦ λάθους;
— Δὲν μποροῦν, γιὰτὶ τὸν περιε- γράφει: ἦταν φίλος, μελαχροινὸς, μετὰ μαῦρον γενεῖα, ὡχρὸς καὶ πολὺ καλο- ντυμένος. Ἐσυνκρινήθηκε πολὺ ὅταν ἐδε- δαῖσθηκε ὅτι δὲν ἦταν τὸ παιδί του. Ἀ- λὺγισαν. Καὶ σκετόταν ἀκίνητος, σὰν ὁ πολυθωμένος μετὰ τὰ μάτια ἀπλάνη.
— Δὲν σὰς γνωρίζω, ἔλεγε μηχανικά.
— Ἀχάριστε! ἐγγράμεις ἡ Ζευρῖνα.
— Ἀφοῦ λοιπὸν ἀρνίεσαι τοὺς γονεῖς σου, ἔκανε ὁ Σαλιγκάρως ἀφοῦ δὲν μάς γνωρίζεις, θὰ μπορῇ μετὰ νὰ μάς γνωρίσῃς.
— Ἐδῶ, στὴν καλὴ κυρία... Σὺς;
— Τί θὰ πῇ αὐτὴ; ἔκανε ὁ Προβιάς. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι ἀν θέλουν οἱ γονεῖς σου μποροῦν νὰ σὲ πάρουν;... Γιὰ τὴν ἀλήθειαν... Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μάς πᾶς ὅλους ὁ κόσμος τῆς ὑποθέσεως;...
— Δὲν σὰς γνωρίζω! ἔλεγε διαρκῶς ὁ φανφάν. Τί θέλετε, τίλες πάντων;
— Τί θὰ πῇ τὸ δέλωμα; ἀφοῦ εἶσαι παι- δί μου, ποῦ εἶπεν ὁ Σαλιγκάρως.
— Νὰ σοὶ ἀσπάζομαι τὰ μούτρα, βρω- μάμακα! Ἀνοίξέ μας ἀμέσως τὴν πόρ- ταν ἐφάνεσαι ἡ Ζευρῖνα.
— Πᾶψε λοιπὸν τὴν δεικνύσῃς ὁ ἀν- δρας της. Ἡ δουλειὰ μας θὰ γίνῃ καλὴ- τερα μετὰ τὸ καλὸ.
Νέος τρόμος κατέλαβε πάλιν τὸν φαν- φάν. Ἀσφαλῶς, γιὰ νᾶσαν τέτοιο θά- ρος, ο

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Μονομαχίες

Το ήρωϊκόν, άλλ' άνόητον έθιμον πού ξεχάσθηκε σχεδόν τελείως στην έλάχιστα ίπποτικήν εποχή μας.....

Ο θεσμός της μονομαχίας δεν φαίνεται να ήτο γνωστός εις τους μεσογειακούς λαούς. Δεν αναφέρονται παρά σπανιότατα περιπτώσεις εις την ιστορίαν της αρχαιότητος οι όποιες άλλως τε ήσαν μάλλον πολεμικές συναντήσεις άρχων στρατιών ή μεγάλων πολεμιστών παρά πραγματικές μονομαχίες με άριόμενους κανόνες και άπό τό αποτέλεσμα των όποιων εξήγοντο άρισμένα συμπεράσματα.

Η μονομαχία του Έκτορος και του Αχιλλεύου

Στόν μεσαίωνα οι μονομαχίες ήσαν σφοδρές. Οι μαχηταί προσεβλήσαντο από βάρβατους πανοπλίες.

κυλλέως κράτη από τά τελη της Τροίας, ή των Οριάτων και των Κουριάτων στην αρχαία Ρώμη εινε μεμονωμένα γεγονότα μάλλον κατά τά όποια τό πολεμικόν μέρος των άρχαίων θρυλικών πολεμιστών εύρισκε την εύκαιρίαν να επιδείξη τόν ήρωισμόν, την όρμην και την μαχητικόν τους τέχνην. Η έπιτυχία του ενός άνεπέρωνε τό θάρρος της μιάς παρατάξεως ενώ καταπτώσε την άλλην και πολλάκις διά της νίκης του ενός έκερδιζε μία μάχη.

Τό σύστημα αυτό των πολεμικών μονομαχιών έσυνεχίσθη άλλως τε και εις τή μετέπειτα χρόνια και μεταξύ των οιστροφράκτων Ιπποτών έως ότου τό ποροδόλον όπλον πού έσφοκοπόσε τόν θάνατον εξ έπιστάσεως έφύρσε την άξίαν από της προσωπικής αυτές εκ τού συσταδίου συναντήσεως. Η πάλη όμως προς όμμα, της όποιας συχνά ήσαν μάρτυρες οι δύο αντίπαλοι στρατοί πού άνέμενον τό αποτέλεσμα για να όρμησουν ο ένας εναντίον του άλλου, δεν είχαν πλέον κανένα λόγο, αφού μία οφείρα μπορούσε από μακριά, χωρίς καμμία επιδείξι παλληκαριάς και άνδρείας, να ρίξη τόν αντίπαλό κάτω.

Η πραγματική μονομαχία, ή μονομαχία ως κριτήριο, ως θεία δική, φαίνεται ότι προήλθε από τους λαούς του βορρά από τους Γερμανούς, τους Σάξωνας και τους Φράγκους. Όταν εις τους λαούς αυτούς προέκυπτε μία διαφορά μεταξύ των ευγενών οι δύο αντίθετοι προσέφευγαν εις τά όπλα με την βεβαιότητα ότι ή θεία δικαιοσύνη θα έκδικάσει όποιον πονηρά κατά την διάρκεια της μάχης και ότι θα έδωσαν νικητής έκείνος πού θα ειχε δικόν. Έννοείται ότι κατ' επανάληψιν, σε ιστορικές μονομαχίες των όποιων οι περιγραφές σώζονται άκόμη σε παλαιά χρονικά και χρονογραφα, τό αποτέλεσμα υπήρξε αντίθετο προς τό δικαίον.

Αυτό όμως δεν ήτο πλέον δυνατόν να έπηρεάσει τά έθιμα των χρόνων εκείνων, εις τά όποια ή μονομαχία ήτο θεσμός έπίσημος προς τόν όποιον προσέφευγαν και οι άρχες και ό όποιος επεβάλλετο διά νόμου.

Συχνά μάλιστα ένας από τους μονομαχούς — ή και οι δύο — αντίκεισταντο

δι' αντιπροσώπου και ο άθλος αυτός αντικαταστάτης έπλήρωνε πολλές φορές με την ζωή του την άνόμει του στην λύσι ξένων διαφορών.

Μία από τις αρχαιότερες — άν και ή αρχαιότερη — περιγραφή τακτικής μονομαχίας χρονολογείται από τό 590. Ο βασιλεύς Γκοντράν, λέγει τό σχετικό χρονικό, έκυνηγόσε σ' ένα βασιλικό κτήμα στή Βάονια και, καθώς έκάλπαζε, έδεδόθηκε μπροστά σ' έναν σκοτωμένο βούβαλο. Έρώπησε τόν δασάρχη ποιος ειχε κυνηγήσει χωρίς άδεια εις τό κτήμα και ο δασάρχης κατήγγειλε τόν αυλάρχην του βασιλέως. Ο αυλάρχης εν τούτοις, εις αντιπαράστασιν προς τόν δασάρχη, τόν διέψευσε και τότε ο βασιλεύς, προς άποκατάστασιν της άληθείας, διάταξε να προσφύγουν εις την συνάντησιν διά τών όπλων. Ο αυλάρχης έπρότεινε τόν άνεψιό του, όστις θα έλάκετο άντ' αυτού. Ο νέος έκτύπησε με τη λόγχη του τόν δασάρχη εις τό πόδι και όταν ειδε τόν αντίπαλό του κάτω, έπεσε άπάνω του να του κόψη τόν λαιμό με τό έγκυρειδίον.

Αλλά ο δασάρχης τού έβούησε τό δικό του έγκυρειδίον εις τό στήθος και ή μονομαχία έληξε με τόν θάνατον των δύο αντιπάλων. Δεν προέκυψε ως εκ τούτου άπόδειξις της άθωότητος του αυλάρχου, ό όποιος παρίστατο εις τόν άγώνα και έτράπη εις φυγήν προς την πλησίον Μητρόπολιν του Άγίου Μαρκέλλου. Έάν εισήρχετο εις την έκκλησίαν, κανείς δεν ειχε πλέον τό δικαίωμα να τόν θίξη. Η φρουρά του βασιλέως όμως τόν κατέφρασε πριν πατήση τό πόδι του εις την πόρτα της έκκλησίας. Τότε τόν έδεσαν εις έναν πάσσαλον και τόν έλιθοβόλησαν.

Έκτοτε ή μονομαχία ήκολούθησε την εξέλιξί του πολιτισμού. Μαζί με την πτώσιν της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, έπαισαν εύτυχώς και οι άγριες έκείνες μονομαχίες μεταξύ όπλιζομένων διαφοροτρόπως άνδρών, οι όποιες άπετέλουν μίαν από τις συννηθέστερες διασκεδάσεις του αλμυρόρου έθνους της Ρώμης. Η μονομαχία υπήρξε ανέκαθεν έκτός του μοναδικού αυτού παραιογίματος των ρωμαϊκών στίβων-κτλημα των άνιτέρων τά ζων της κοινωνίας και κατά τόν 17ον και 18ον αιώνα οι άριστοκράται της Ευρώπης, άλλ' ιδίως των μικρών Ιταλικών κρατιδιών και της Γαλλίας προσέφευγαν εις την μονομαχία ν πραγματικώς άγρια φύλλου πηδύμα.

Εις την Γαλλίαν μάλιστα ή έξις του αύου άσφρη κανείς τό «απαθή» ήτο τόσο διαδεδομένη, ώστε, ιδίως εις τας όδους των Παρισίων, οι μονομαχίες ήσαν συνηθισμένες. Η έξις αυτή, ήτοι ή μονομαχία, άρχισε να εξαφανίζεται από τήν τέλη του 17ου αιώνα. Η έξις αυτή, ήτοι ή μονομαχία, άρχισε να εξαφανίζεται από τήν τέλη του 17ου αιώνα. Η έξις αυτή, ήτοι ή μονομαχία, άρχισε να εξαφανίζεται από τήν τέλη του 17ου αιώνα.

Εις την Γαλλίαν μάλιστα ή έξις του αύου άσφρη κανείς τό «απαθή» ήτο τόσο διαδεδομένη, ώστε, ιδίως εις τας όδους των Παρισίων, οι μονομαχίες ήσαν συνηθισμένες. Η έξις αυτή, ήτοι ή μονομαχία, άρχισε να εξαφανίζεται από τήν τέλη του 17ου αιώνα. Η έξις αυτή, ήτοι ή μονομαχία, άρχισε να εξαφανίζεται από τήν τέλη του 17ου αιώνα.

νότατον θέαμα, άλλα και σκηνότατα, υπό τό πρόσχημα της μονομαχίας, έκάλυπτον πραγματικά δολοφονία και τούτο διότι οι μονομαχούντες δεν κατεδύχοντο και δεν είχαν να φοβηθούν καμμίαν τιμωρίαν.

Οι μονομαχίες, με όλγνότερον πάντως άγρίους σκοπούς, είχαν γίνει μία άπό τας συνήθειες άποσκολήσεις των φοιτητών των γερμανικών πανεπιστημίων. Μέχρι πρό του Μεγάλου Πολέμου άκόμη οι φοιτηταί έδευροόσαν τιμή των να φέρουν εις τό πρόσωπο και εις τά κέρια όσον τό δυνατόν περισσότερες ούλες από σπαθισμούς πού είχαν λάβει κατά την διάρκειαν της φοιτητικής των ζωής. Κατ' επανάληψιν δε έσημειώθησαν εις την ιστορίαν και μονομαχία μεταξύ γυναικών με τό πιστόλι, άλλα και με τό σπαθί, ή δε εις ντε Μοπέν, σύγχρονος της Νινόν ντε Λανκλό, ειχε σείραν όλην μονομαχίαν με άνδρας, τους όποιους ένίκησε κατ' επανάληψιν.

Ο αιών μας, και ιδίως μετά τόν παγκόσμιον πόλεμον έσημείωσε και την κατάρτησιν των μονομαχιών, οι όποιες δεν έπιτρέπονται διά νόμου εις τας πλείους χώρας του κόσμου. Σήμερον π. χ. οι Ευρωπαίοι, οι όποιοι θέλουν να μονομαχήσουν, καταφεύγουν εις την Ιπποτικήν Ούγγαρίαν, όπου ο θεσμός αυτός δεν έχει άκόμη κατορηγήθ και όπου άκόμη πέρσει μία θερμάσιμη Ούγγαρέζα άριστοκράτις έκάλεσεν εις μονομαχίαν έναν κόμπη, διότι ή γυναίκα του την ειχε προσβάλει εις μίαν συγκέντρωσιν.

Εις όλες τις άλλες χώρες οι προσωπικές διαφορές λύονται διά της προσφυγής εις τόν νόμον, άν και πολλάκις μερικοί άνυπόμνοιοι πολιταί νομίζουν ότι ή χειροδικία είναι ο άπλούτερος τρόπος και πολλάκις εύτυχώς άνάδυνος — ή να πάρουν τό δάκαίό τους.

Πάντως τό έθιμον της μονομαχίας έχει παρακμάσει. Εις τας ημέρας μας, πού οι άνθρώποι ένεκοκλώθησαν πρακτικώς δοξασίας διά την ζωήν, τό ίπποτικόν έθιμον δεν έχει πιά την θέσιν του. Κανείς έκέφρων άνθρώπος δεν θέλει να εινε τόσοον ευδέξιατος ώστε να καλή έναν άλλον εις μίαν πάλην θανάτου της όποιας ή έκβασις είναι πάντα άμφιβολος. Και κανείς, πλέον, δεν έννοει να σκοτωθή, όπως οι παλαιοί ίπποταί, διά τά μάτια της ώρας του...

Κ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Η μικροία Ντε Ραλιέ, μονομαχεί με τόν τέως έραστήν της Ιπποτικής Ντε Σαιν-Κλαίμο πού την προσέβαλε. Η ιστορική αυτή μονομαχία έγινε στή 1748....

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

Η Λουίζα Ράινερ, ή χαριτωμένη δεντέτα πού έθωμάσαμεν πέρσει εις τόν «Βασιλέα των Γυναικών» και ή όποια πρωταγωνιστή έφέτος εις δύο έξαιρετικώς ώραιας ταινίας

Εκλεκτοί στίχοι

Σεμνότης

Την ώμορφιά πού κλείνω μέσα μου
κανείς δε βέλω να τή νοιώση.
Δε θα μπορούσε να τή σέμνω
χωρίς μ' αυτό να την πληγώση.

Έχω ένα κρίνο, κρίνο δλάνοιχτο
χωρίς καμμία σκιά στην όψη.
Καμμία ήδονή δεν επεθύμησε
να τό φιλήση, να τό κόψη.

Έχω ένα ρόδο πού ζυγιάζεται
πάνω στην ίδια του τή φλόγα
κι' εινε σά γνίγει ολοκαύτωμα
και να σιωπούσε και να εύλόγα.

Μιά μαργαρίτα πούδε άμφίβολη
μ' όλο τού ναί πού λέει ή καρδιά της.
Μόνον αφήνει να λικνίζεται
παθητικά ή ώμορφιά της.

Κι' άλλα λουλούδια ποθεύ σύμβουλα
κι' άλλα μονάχα πού μεθοδύνε
μά εινε όλα λεπτοκόμωτα
φανταστικά μόνον άνθούνε.
Την ώμορφιά πού κλείνω μέσα μου
κανείς ποτέ δεν θα τή νοιώση.
Κι' άν την πληγώση θάνε άνίδεος
κι' ούτε γι' αυτό θα μετανοιώση.

ΜΑΡΙΑ ΠΟΥΛΓΟΥΡΗ

Τό ελληνικό τραγούδι

Γυρίσματα

Στό κοιμητήριο θα σάς θρώ,
για στο κατώφλιο τό παλιό,
της νιότης μου, ό συντρόφοι!
Και σάς, πού τραγουδούσατε
μελωδικά στον άργαλιό.
Πού θησαυροί τά κάλλη σας
και τά προικιά σας λόφοι.
Πουλάρια μέσα στο κλουί
νοφούλες της έξογνωσίας.
Τρέλλοι σκοταί μου πρώτοι!
Σε ποιές σούλες, αγνώριστες,
θα σάς μαντέψω τώρα έσας.
Σε ποιά σκοτάδια μνήματα
δίχως σταυρό προδότη...

Στ' Αρσπονιάνην σύρτε με
τό μάλο, άράξετέ με,
Συντρόφοι πού γεράσαμε
χώρια άμυαλιά δική μου!
Τά νειάτα μας, άγάπες μου,
παλιές, μαζί άς τά κλαίμε,
Γυρτοί στην κουτσάτη μου,
Στό θάνατο πηγαίνοντας
σιγά - σιγά, ως θα πλέμε...

Κι' όταν στρωμένα θα μεδοούν
τά μερσιανά γερνάνια,
Τ' άνθια της λιμνοθάλασσας,
χαλκοπρασινισμένα,
Την ώρα πού θ' άντιφεγγούν
μακριά τά πυροφάνια,
Στά γύρω στοιχειωμένα,
Σεις να γυρνάτε, λαιμόντας
πίσω, χωρίς έμένα...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

“Λέσχη... 267”

Οι χορεύτριες πού άνέδειξε ο περίφημος ίμπρεσσάριος Ζίκφελντ, ίδρυσαν ένα παράδοξον σωματεϊόν.

“Όλα τά έπαγγελματικά στάδια έχουν τούς Ναπολέοντες των. Έχουν δηλαδή τούς μεγάλους, καταπληκτικούς έκπρασπούς των. Τό επάγγελμα του θεατράνου, πού κλείνει πάντα τόσες συγκινήσεις και παίρνει άρκετην λάμψιν από τό φως της ρόμπας, έχει άναδείξει τόν ιδιόκον του Ναλέοντα: Είναι ο Φλώρανς Ζήγκφελντ. Αυτοκράτωρ του άμερικανικού θεάματος. Ποντίλης της έλαφράς μουσικής θεατρικής τέχνης. Μαχαράγας του σκηνικού πλούτου.

Οι κάτοικοι του Νέου Κόσμου, οι όποιοι έχουν την μανίαν ν' άπονέμουν εις άλλων τών ειδών τούς έπικειρηματίας στέμματα — βασιλεύς του σιδήρου, βασιλεύς του χαλκού κλπ. — άπένειμαν και στον Ζήγκφελντ τό στέμμα πού του ήρμοζε: Τόν άνόμισαν βασιλέα των γυναικών. “Ητο πράγματι ένας βασιλεύς με τούς πύγοπτευτικούς υπηκόους. Τρεις χιλιάδες κορίτσια διαλεγμένα με άσπρήν πρόσωπον, όλα θαύματα πλαστικής άρμονίας και χάριτος, άποτελούσαν την στρατιαν του Ζήγκφελντ, με την όποιαν εξάρμιση και κατέκτησε τούς άμερικανούς. Με τις γόμψες τών θεαρινών του άνήγειρε ένα τρόπον έπιτυχίας. Πρώτα απ' αυτόν ή μπαλαρίνα ήταν ένα συμπλήρωμα της σκηνής, ένα είδος σάλτας του θεάματος. Ο Ζήγκφελντ την άνήγαγεν εις την περιόπην πρωταγωνιστίας. Διωργάνωσε ένα νέον είδος θεάματος, εις τό όποιον ολοκληρωτικόν και κύριον ρόλον είχαν οι μπαλαρίνες.

“Επαίρνε άγνωστα κορίτσια του λαού, φθάνει να είχαν προικισθή με τά άπαραίτητα σωματικά χαρίσματα, και τά έκανε καλλιτέχνιδες. Οι θετρικές έπικειρήσεις του Ζήγκφελντ ήσαν πρωτίστως μεγάλα καλλιτεχνικά φυτάρια. Έκει έδωσαν ούλο τούς μεγάλες άρίστες, οι όποιες όχι σπάνιες φορές έγκατέλειπον τόν Ζήγκφελντ χάριν της έδόνης ή άλλης έπικειρήσεως. Ο Ζήγκφελντ δεν έμνησικακούσε. “Εοπέυε μονάχα να τις άντικαταστήσει και διαρκώς άνε-ένεμε τό θηλυκόν στρατεύμα του.

“Όλες όμως αυτές πού έχόρεψαν εις τά μπαλέτα του Ζήγκφελντ δεν έλαμπαν νύσαν τον δημιουργόν τους και τόν πρῶτον προστάτην τους. Κα τό πόσον διαπαιγμένην την άνάμνησιν του μεγάλου ήθατράνου, τό έδειξαν τώρα, μετά τόν θάνατόν του. “Ιδρυσαν έναν σύλλογον πού φέρει τό όνομα του: “Σύλλογος των κοριτσιών του Ζήγκφελντ.”

“Όλες όμως αυτές πού έχόρεψαν εις τά μπαλέτα του Ζήγκφελντ δεν έλαμπαν νύσαν τον δημιουργόν τους και τόν πρῶτον προστάτην τους. Κα τό πόσον διαπαιγμένην την άνάμνησιν του μεγάλου ήθατράνου, τό έδειξαν τώρα, μετά τόν θάνατόν του. “Ιδρυσαν έναν σύλλογον πού φέρει τό όνομα του: “Σύλλογος των κοριτσιών του Ζήγκφελντ.”

“Όλες όμως αυτές πού έχόρεψαν εις τά μπαλέτα του Ζήγκφελντ δεν έλαμπαν νύσαν τον δημιουργόν τους και τόν πρῶτον προστάτην τους. Κα τό πόσον διαπαιγμένην την άνάμνησιν του μεγάλου ήθατράνου, τό έδειξαν τώρα, μετά τόν θάνατόν του. “Ιδρυσαν έναν σύλλογον πού φέρει τό όνομα του: “Σύλλογος των κοριτσιών του Ζήγκφελντ.”

“Όλες όμως αυτές πού έχόρεψαν εις τά μπαλέτα του Ζήγκφελντ δεν έλαμπαν νύσαν τον δημιουργόν τους και τόν πρῶτον προστάτην τους. Κα τό πόσον διαπαιγμένην την άνάμνησιν του μεγάλου ήθατράνου, τό έδειξαν τώρα, μετά τόν θάνατόν του. “Ιδρυσαν έναν σύλλογον πού φέρει τό όνομα του: “Σύλλογος των κοριτσιών του Ζήγκφελντ.”

“Όλες οι νέες, πού ελγνάσθησαν εις τις έπικειρήσεις του μεγάλου θεατράνου, ήθέλησαν να θυμηθούν την εποχήν των χορευτικών των θριάμβων. “Αλλ' εις τώρα εινε παντρεμένες, άλλες έχουν έξελεχθή εις μεγάλες καλλιτέχνιδες. “Αλλ' όλες γενικώς δεν ξεκνούν την εποχήν, πού πρωτοδύγκαν στη σκηνή του Ζήγκφελντ. Και διά να άναζωπυρώσουν από κοινού τας άναμνήσεις των, συνένειμαν τόν σύλλογον των. Και έτσι έθανεάσιζαν. “Όταν κάνουν συνελεύσεις έχουν την παραίτησιν ότι έμαζεύτηκαν για να κάμουν πρόβα και ότι όπου νάναι θα φανή ή σιλουέττα του Ζήγκφελντ όπως τά χρόνια εκείνα, πού παρakoλoυθούσε τις πρόσες κάνουν παρατήρησεις με την όλγυν έρίρουν φωνήν του.Θυμούνται ότι κάποτε έστειλάσθησαν πρόσαςσιν, διότι ή Μπίλυ Μπάρκ, μία άπό τούς άστέρας του και κατόπιν σύζυγός του, ειχε πολύ φησισί, στο πρόσωπο. “Ο Ζήγκφελντ ήταν πολύ παρθένας στο ζήτημα των καλόν των μπαλαρίνων του και των νεόν. “Αν ή πρώτη γυναικίτσα του έργου ήταν κοντή, κατήριχε μπαλέτο με ψηλά κορίτσια. Και αν ήθελες, άναπόσει να έχη στον θιασμόν τού άδελφού. “Όταν εύρισκε δύο ή περισσότερες άδελφές χαριτωμένες, τις προσελάμβαναν άμέσως. Πολλές από τις μπαλαρίνες του ήσαν παντρεμένες. Αυτό δεν τόν έπείραζε τόν Ζήγκφελντ. “Εκείνο, πού δεν έσυνχωρούσε επ' ουδενί λόγω στις μπαλαρίνες του ήτο τό να γίνουν ήρωίδες σκηνόδων και να γράφι τό όνομά των εις τις έφημερίδες. Στην περιπτώσιν αυτή τις απέπεμπε από τόν θιασμόν του.

“Ο Ζήγκφελντ επεδόθη από τις νεανίτσες του ηλικίας εις θεατρικές έπικειρήσεις. Μίαν ημέραν άκουσε εις τό λοντόν την “Αννάν Χέλντ να τραγουδά τό “Δεν θα έλθης να παίξεις μαζί μου.” Τού ήρρεσε έξαιρετικά. Συνεβλήθη διά συμβολαίου μαζί της και την έπήγε εις την “Αμερικήν, όπου την έκαμε πρωταγωνιστριαν ενός έλαφρού μουσικού θιάσου, τόν όποιον κατήρισε.

Τό 1907 διωργάνωσε τό θέαμα τών “Φωλλίς”. Εις τό είδος τούτο επέτυχε

Η Νίνα Σαμπάνοβα, ή μεγαλύτερη χορεύτρια πού άνέδειξε ο Ζίκφελντ κατά ένα σκίτσος της εποχής.

“Οι όποιες έδιδάμδευσαν ή θριαμβούσαν στα καλύτερα θέατρα της “Αμερικής και στον κληματογράφον. “Όλες αυτές εινε σήμερα μέλη του “Σύλλογου των κοριτσιών του Ζήγκφελντ” πού λέγεται και “Λέσχη 267” διότι τόσα εινε τά ιδρυτικά μέλη της.

“Ο Σύλλογος αυτός έχει και έναν άγώθεργον σκοπόν, πού ζωντανεύει περισσότερο την άναμνήσιν του Ζήγκφελντ. “Ο μεγάλος θεατράνης ήτο μεγαλοπρεπής όχι μόνον εις όπι άφορούσε τό σκηνικά, τά φώτα και τά χρώματα, άλλα και στις άναμνήσεις του. “Εδινε άλογόγριατα, ένδοξους οικονομικούς τις μπαλαρίνες του με έκτακτα πού όταν είχαν ανάγκη. “Ηταν για τις μπαλαρίνες του ένας στερνικός πατέρας. Τώρα πού άπέθανεν έκείνος, τόν προστατευτικόν του ρόλον θα τόν έναλάβη ο σύσταθείς σύλλογος. “Τό πνεύμα της οργανώσεως μας θα εινε φιλανθρωπικόν, έδωλυσεν ή πρόσδος αυτού. Λογαριάζουμε να δώσουμε χορούς και συνουλές και με τις εισπράξεις θα ένισχύσουμε τις πρώην μπαλαρίνες του Ζήγκφελντ, οι όποιες σήμερα άναζητούνται.

“Όταν άπέθανεν ο Ζήγκφελντ τό 1932, ο θιασός του διελύθη. Πολλές μπαλαρίνες του έπήγαν σε άλλους θιασούς, άλλα και πολλές έμειναν άγερνες και σιγά σιγά περιήμεσαν εις άβυσσότητα. Πόσο θα λυπάται ή ψυχή του Ζήγκφελντ γι' αυτήν την δυστυχίαν των “κοριτσιών του”; “Αλλά και πόσον θα χαρή τώρα, πού έγινε σύλλογος των μπαλαρίνων του, οι όποιες έκαμε πρωταγωνιστριαν ενός έλαφρού μουσικού θιάσου, τόν όποιον κατήρισε.

Τό 1907 διωργάνωσε τό θέαμα τών “Φωλλίς”. Εις τό είδος τούτο επέτυχε

και άρχισε να κατάρτιζε τά όνειρώδη μπαλέτα του, των όποιων οι χορεύτριες έφθαναν εις τόν αριθμόν των 3.000. Μέσα εις τόσον πλήθος πολλές διεκρίθησαν και έγιναν διάσημες. Μεταξύ αυτών εινε ή Μάρθα Μάνσφελντ, ή Μπίλυ Ντόν, ή “Ολίβ Τάμας, ή Μάριον Νταϊνς, ή Ζακελίν Λύκας, ή Καίη Λόρενς, ή Βαρβάρα Ούεκ, ή Σουσάνα Φλέφινγκ, ή Μπέτυ Κόμπτον, ή Λουίζ Μπρούκς, ή Πωλέτ Γκοντάρ, ή Ντόροθ Ντέλλ, ή Πέγγυ Φίλντς, ή Ρούμπυ ντε Ρέμερ και πολλές άλλες.

Η Νίνα Σαμπάνοβα, ή μεγαλύτερη χορεύτρια πού άνέδειξε ο Ζίκφελντ κατά ένα σκίτσος της εποχής.

“Οι όποιες έδιδάμδευσαν ή θριαμβούσαν στα καλύτερα θέατρα της “Αμερικής και στον κληματογράφον. “Όλες αυτές εινε σήμερα μέλη του “Σύλλογου των κοριτσιών του Ζήγκφελντ” πού λέγεται και “Λέσχη 267” διότι τόσα εινε τά ιδρυτικά μέλη της.

“Ο Σύλλογος αυτός έχει και έναν άγώθεργον σκοπόν, πού ζωντανεύει περισσότερο την άναμνήσιν του Ζήγκφελντ. “Ο μεγάλος θεατράνης ήτο μεγαλοπρεπής όχι μόνον εις όπι άφορούσε τό σκηνικά, τά φώτα και τά χρώματα, άλλα και στις άναμνήσεις του. “Εδινε άλογόγριατα, ένδοξους οικονομικούς τις μπαλαρίνες του με έκτακτα πού όταν είχαν ανάγκη. “Ηταν για τις μπαλαρίνες του ένας στερνικός πατέρας. Τώρα πού άπέθανεν έκείνος, τόν προστατευτικόν του ρόλον θα τόν έναλάβη ο σύσταθείς σύλλογος. “Τό πνεύμα της οργανώσεως μας θα εινε φιλανθρωπικόν, έδωλυσεν ή πρόσδος αυτού. Λογαριάζουμε να δώσουμε χορούς και συνουλές και με τις εισπράξεις θα ένισχύσουμε τις πρώην μπαλαρίνες του Ζήγκφελντ, οι όποιες σήμερα άναζητούνται.

“Όταν άπέθανεν ο Ζήγκφελντ τό 1932, ο θιασός του διελύθη. Πολλές μπαλαρίνες του έπήγαν σε άλλους θιασούς, άλλα και πολλές έμειναν άγερνες και σιγά σιγά περιήμεσαν εις άβυσσότητα. Πόσο θα λυπάται ή ψυχή του Ζήγκφελντ γι' αυτήν την δυστυχίαν των “κοριτσιών του”; “Αλλά και πόσον θα χαρή τώρα, πού έγινε σύλλογος των μπαλαρίνων του, οι όποιες έκαμε πρωταγωνιστριαν ενός έλαφρού μουσικού θιάσου, τόν όποιον κατήρισε.

Τό 1907 διωργάνωσε τό θέαμα τών “Φωλλίς”. Εις τό είδος τούτο επέτυχε

ΠΟΛΥΜΕΤΕΡΕΙΟΝ

Νουβωτέ

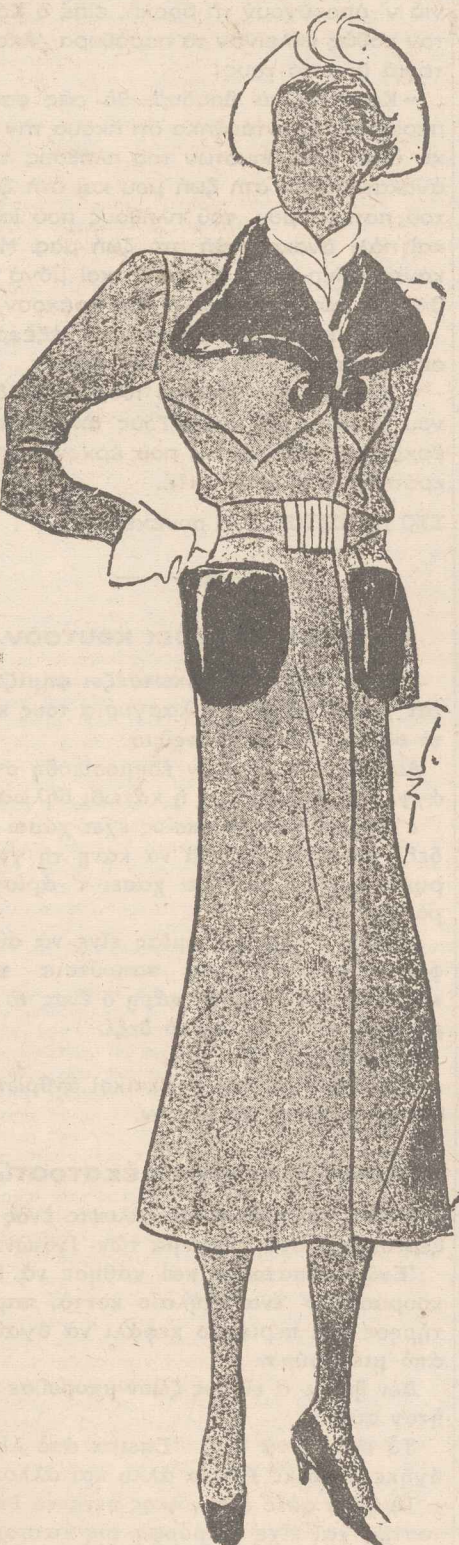
Γάντια μακρὰ ἀπὸ «σουέντ» μαύρο, μπλέ-μαρίν, ἢ γκρενὸ βαθυκόκκινο, γιὰ φορέματα ἀπογευματινὰ. Γάντια κοντὰ, λαβρόκινα, μὲ φορεῖα γαζία καὶ σὲ χρώματα κίτρινα, μαρρόν, μπλέ, συνδυάζονται ἐξαιρετικά, λαμπρὰ μὲ τὰ φορέματα τοῦ σπὸρ.

Περαιτέρω πολυκόκκινα, μάλλινα, καὶ σὲ δύο ἔντονα διαφορετικὰ χρώματα.

«Πλαστρὸν» πλισσὲ ἀπὸ κρεπὸν καντριγιέ γιὰ τὰ ταγιέρ σπὸρ, ἀπὸ ζυρζέτ μὲλ, πράσι-νι, ἢ ἐκρέσις γιὰ τ' ἀπογευματινὰ ταγιέρ.

Τσάντες ἀπὸ λουστρίνι μπλέ-μαρίν, καφέ, ἢ μπέζις γιὰ τὸ πρῶν. Ἀπὸ «σουέντ» γκρενὸ ὅπως τὰ γάντια γιὰ τὸ ἀπογευματινὸν ταγιέρ, τσάντα ἀπὸ σουέντ μαύρη καὶ γάντια σουέντ μαύρα καὶ ὁποῖα γιὰ τὸ ἀπογευματινὸν φορέ-μα.

Γάντια ἀπὸ «σουέντ» ἀσημένια γιὰ τὰ βρα-δυνὰ φορέματα ὅστε νὰ συντονίζονται μὲ τὰ κομμίσματα.

Ἐνα ὥραϊο πρῶτον ἐπανωφόρι γαρ-νιρισμένο γυναικὸς κρεασίν τῆς Μάγκυ Ρούφ.

Η μόδα

Τρία χαριτωμένα φθινοπωρινὰ μὲντέλλα κρεασίν τοῦ οἴκου Λανθὲν

Τι πρέπει νὰ φοροῦν οἱ Ξανθὲς

Χρώματα κατ' ἀρχὴν μπλέ-μαρίν, μπλε-ἀρντουά, μπλέ - κοπανάκι, μπλέ - ροῦ. Μαρρόν μαύρο, φούζια, βιολεῖ, πράσινο-ζάντ. Φορέματα ἀκόμη καὶ τὰ ἀπογευματινὰ μὲ μικρὰ ντεκολτέ μιστὰ ἢ τετραγώνια, γαρνι-ρισμένα μὲ γούνα, ἢ δελουδο-ἱερικιστὴν μὲ κέντημα. Φορέματα διχρώμα σὲ συνδυασμοὺς ἁρμονικοῦς.

Ἐπανωφόρια σὲ χρώματα κατ' ἀρχὴν μαύ-ρο, λαινό, ἢ βελουδο μὲ πενάρ. Δὲν ἀπο-κρίνεται ὅμως καὶ τὸ καφέ, μὲ γούνας πλεόν βαθυκόκκινες.

Μπολέρο ἀπὸ λούτρ, μὲ τὸκ ἀπὸ λούτρ. Μανόλιν λούτρ.

Κίττα γούνινι ἀπὸ πενάρ - μπλέ. Ἡ ἀπὸ ἀστράκιν μαρρόν ἢ μπλέ μαρίν.

Φορέματα βραδυνὰ κρουὸ ἢ ἀσημένιο μὲλ, παστὲλ μπλέ-λαπνάν, μαύρο βελουδο, ὁποῖο μπιριγιάν. Σὲ φόρμες διακοσμητικὰς κοροὰς μπιριγιόννέ, φούστες φορεῖες καὶ πολυπτε-κας.

Βραδυνὸν ἐπανωφόρι ἀπὸ βελουδο σὲ χρώμα πολλὸ ἔντονο ἐκρέσις, ὀράν, μπλέ πανγιουὶ. Ζώνες μὲ μακρὺς ἀκρὲς σὲ χρώμα ἀντι-θετὸ ἀπὸ τὸ φορέμα.

Ταγιέρ ἅπλᾳ ἢ μὲ γούνινους μικροὺς για-κάδες σὲ γραμμὴ ἐφηρμοσμένη καὶ χρώματα βαθύχρωμα.

Μπλοῦζες ἀπὸ θαμπὸ ἢ γυαλιστερό μεταξὺ σὲ χρώματα περβάν, ἰλὰ, μαρρόν.

Ταγιέρ σπὸρ, φούστες βαθυκόκκινες μπλοῦ-ζες, ζακέττες ριγέ, καὶ κὰν ἢ μαντὶ ὁμοί-οχρωμ μὲ τὴν φούστα.

Οἱ μελαχροινὲς πρέπει νὰ προτιμοῦσιν χρώματα ὅλες τὴν γκάμα τοῦ κόκκινου γκρε-νὰ, λάκας, κόκκινο πρὸς τὸ βιολεῖ ὅλη τὴν γκάμα τοῦ πράσινου ἀρκίζοντας ἀπὸ πράσινο σινκερατσίμιν, ὁποῖον, κίτρινο.

Φορέματα μὲ κλειστόν γιακάδε, ὅσον τὸ δυνατόν ἅπλᾳ καὶ ὀκταπλευρῆτα. Γαρνι-ρίγια συντονισμένη.

Ἐπανωφόρια γαρνιρισμένα μὲ ἀστράκιν. Ἐπανωφόρια ἀπὸ σὲ χρώματα ἔντονα.

Μαντὶ ἢ μπλερὸ ἀπὸ ἀστράκιν γκριζὸ καὶ τὸκ ἀπὸ τὴν ἰδίαν γούνα.

Φορέματα ἀπογευματινὰ γκριζὰ μὲ γούνας ζυρζοκρυσμ.

Φορέματα βραδυνὰ ἀσημένια, βέρ-παστὲλ, ὁποῖο, φούζια. Γραμμὴ εὐθύγραμμ. Φούστες ἐφηρμοσμένες.

Βραδυνὰ ἐπανωφόρια ὁποῖα βελουδίνα ἢ σμήνια, κόκκινα.

Πῶς διατηρῶ τὴν ὁμορφιά μου

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΓΟΗΣΗΣ ΤΗΣ ΘΩΟΝΗΣ ΛΙΛΗ ΝΤΑΜΙΤΑ.

—Ποτὲ μου δὲν ἔκανα διαίτα γιὰ τὸ καλὸ τοῦ προσώπου μου. Δὲν ἔκω ἐμπιστοῦνται σὲ κομμίσματα, ἢ ὅποια θὰ μὲ κάμνουν νὰ πε-ναι. Γιὰ νὰ συντηρῶ τὴν ὁμορφιά τοῦ προ-σώπου μου, τρέφομαι πάντοτε καλὰ μέχρως ὀ-ρίων θεδαιῶς. Κρατῶ τὶς γάμπες μου τόσο λεπτές, ὅσο χρειάζεται, κάμνοντας κάθε πρῶν πρὸ τοῦ μπάγιου μου μερικὲς ἁπλές κορε-υτικὰς ἀσκασίες.

Τὶς κοινὲς ἀσκασίες τὶς εὗρεκα ἀνιάρες, τούναντιν ὅταν εἶνε συνδυασμένες μὲ κο-ρευτικὰς ἀσκασίες, γίνονται διακοσμητικὰς. Ὅταν ἐδῶνται σὲ σκληρὴ ἐπαρὰ σὲ ὀπερ-εῖες, ὅπου ἡμῶν ὑποκρεμμένη νὰ κορυφῶν καὶ νὰ τραγουδῇ, εἶμαι συννημένη σὲ ὀμ-ματα τοῦ χοροῦ. Ἄντι νὰ κλίνω τὸ σῶμα μου πρὸς τὰ ἔμπροσθ γιὰ νὰ ἐγγίσω τὰ ἀκρὰ τῶν ποδιῶν μου, στήριζομαι στὴ ντουλάπα μου ἢ σὲ μιά πόρτα μὲ τὰ χέρια πρὸς τὴν ἑμπί-ρην, ὅταν καὶ σκέλος δώδεκα φορὲς πρὸς τὸ ὅπιον ἐνὶ συγκρόνως κρατῶ καὶ τὰ δύο γό-νατα ἀπολύτως τενημένια. Κάθε δὲ φορὰ πού καταβαίνει τὸ πόδι, πρέπει νὰ ἐγγίσῃ τὴ φτέρνα τοῦ ἄλλου πού μένει ἀκίνητο. Μὲ κέ-θε κίνηση τοῦ σκέλους, ρίχνω ἑλαφρὰ τὸ σῶ-μα πρὸς τὸ ὅπιον.

Κατὼν κάνω ἐκατὸ ὅματα σὲ τίς μὲ-τὰς ποδιῶν. Κάθε φορὰ πού κάνω ἓνα ὅμα μὲ τὸ ἓνα πόδι, τὸ ἄλλο πατεῖ μὲ ὀλόκλη-ρο τὸ πέλμα. Αὐτὸ κάνει νὰ γυμνάζονται οἱ μὲς τῶν ἀστράγγλων καθὼς καὶ τὶς γάμπες, εἶνε δὲ ἡ καλύτερα ἀσκασία γιὰ νὰ ἔχετε ὡ-ραίως, λεπτές γάμπες. Προποθὴ νὰ κάμω αὐτὸ τὸ γυμνασμο μὲ ἑλαφρὰ, μάλλον πι-δικτὰ ὅματα καὶ ὀκταπλευρῆτα.

Οἱ κορευτικὲς ἀσκασίες μου τελειοῦνται μὲ ἓνα χορὸ σὲς ἀκρὲς τῶν ποδιῶν γύρω ἀπὸ τὸ δωματίο, τὸ ὁποῖον αὐτοσχεδιάζω ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, σύμφωνα μὲ τὴν διάθεσί μου. Ἐ-νόσφ κορευῶ, τραγουδῶ, σιγὰ καὶ κινῶ τὰ χέρια ἑλαφρὰ, ὡς νὰ ἐπαιζῶ μὲ ἓνα μπα-λόνι.

Ἐάν κάμωτε παρόμοιες ἀσκασίες, μὴ λι-σμονεῖτε νὰ θγάξετε τὰ παπούτσια σας καὶ ἀν μὴ μπορεῖτε νὰ φορεῖστέ ἓνα κυστόνιμ πού μπάγιον, τὰ γυμνάζετε δὲ γίνονται ἀκόμη καλύτερα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατήρησι τοῦ προσώπου συννεγδόθηκα μὲ ἓνα μεγάλο γιάτρο γιὰ νὰ κανονίσωμ μιά διαίτα ὑγιεινὴ καὶ ἀποτελε-σμητικὴ.

Τρῶν ὅσο ἐπιθυμῶ, ὁποιαδήποτε ὄρα, ψυ-μὴ μὲ δούτορο. Νὰ ζῇ κανεὶς χωρὶς ψυμὴ δὲν εἶνε φρόνιμο καθὼς καὶ χωρὶς δούτορο, διότι ὁ ὀργανισμός μας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λιπαράς οὐσίας. Ἐπιτρέπω εἰς τὸν ἑαυτοῦ μου 2 ὀγ-γὲς δούτορο καθεμῖν ὅταν δὲν πρόκει-ται νὰ ἐκω σὲ γούμα μου ὁλόκληρὴ ἢ ἄλλες τροφὲς πού περιέχουν λίπος, ἀραιῶν τὴν ἀ-ναλογία ἀπὸ τὸ φρέσκο δούτορο πού τρῶμ μὲ τὸ ψυμὴ μου.

Κάθε ἡμέρα τρῶν διαφορετικὰ πρᾶγματα. Παραδειγματὸς χάριν, ἡ δεύτερα εἶνε ἡ ἡμέ-ρα τῶν αὐγῶν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι παίρνω σὲ πρόγευμά μου τὸν συννημένο μου καφέ, μὲ μιά δουτιρμένη φρυγανιά, σὲ δὲ μεση-μεριανὸ μου φαγητὸ αὐτὸ. Αὐτὸ δὲ πρὸς τὴν γιγναιτὰ ἢ ὁραμένη μὲ ἁλὰ καὶ πιπερί. Μὲ τὰ αὐτὰ τρῶν πάλι φρυγανιὲς χωρὶς ἁλ-δι καὶ ὡμὰ φρούτα ἢ κομπόστα. Γιὰ τὸ δει-πνον τρῶν περισσότερα αὐτὰ, παρασκευα-σμένα ὅπως μὲ ἑλίκιστο δούτορο. Τὴν Τρίτη εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ φαριού καὶ τρῶν μόνον φᾶρι ὡς κύριο φαγητὸ μεσημέ-ρι ὁράν.

Ἡ Τετάρτη εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ κρέατος, ὁ-λαθὴ μιστρίτσας τῆς σφαρᾶς ἢ κοτολέττες, ἢ ἀπὸ μοσχαρί, συνδυασμένα πάντοτε ἢ πὸ σαλάτα, φρούτα κλπ.

Ἡ Πέμπτη εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν πουλερικῶν, ἢ Παρασκευὴ τῆς χορτοφαγίας καὶ τὸ Σάββατο ἐπαυνοῦμαι σὲ κρέας ἢ τὸ φᾶρι. Τρεφεῖ-μαι κατ' αὐτὴν τὴν τρόπον δὲν πρὸς τὸ ἄλλο ἀποφύγετε συγκρόνους τὰ πρᾶγματα πού μποροῦν νὰ προσθέσω σὲ τὸ βάρος τοῦ σῶ-ματός μου. Ἄν ποτὲ μου ἐρῇ ἐπιθυμία νὰ φᾶω κρέας ἢ ἄλλο γλυκὺ, δὲν τὸ στερῶ-μῃ, ἀλλὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἀντὶ φαγητοῦ πίνω ὁλόκληρ καὶ ἀποκλείω μόνον καφέ, χυμὸ ἁ-πὸ φρούτα ἢ καὶ ἀπὸ τρυμῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιδερμίδα, ὑπάρχουν δύο μέθοδοι γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δερμάτος τῆς ὁποίας ἀκολουθῶ κατὰ καιροῦς, καὶ ὀρι-σκι καὶ τὶς δύο πολὺ καλὰς. Ἡ μία συνίστα-ται σὲ ἓνα μίγμα πού παρασκευάζεται μὲ ἄν-γυρι καὶ ἀσπράδι αὐγῶν, γιὰ τὴν ἁλὴ ἀρκεί ἓνα ξυμπίμπλ. Πρὸ τριῶν ἔ-δων συννίπσω κάπου μιά γυναικὰ πού εἶνε τὴν ὁμοιότητι ἐπιδερμίδου μου ἔκω ποτὲ ἰδίᾳ. Ἦταν ἡ γυ-ναίκα ἐνὸς κτηματίου μὲ πρῆπν δὲ εὐκα-ρίαν τὴν ἐρώτησα τί ἔκαμνε γιὰ νὰ διατηρῇ μιά τὸσον ὡραία ἐπιδερμίδα. Μοῦ εἶπε ὅτι ἄ-πλως δύο φορὲς τὴν ἑβδομῆδα τὴν ἄλειπε μὲ χυμὸ ἀπὸ ἀγκυρί καὶ ἀσπράδι αὐγῶν.

Πρᾶγμα, ἢ ἁπλὴ αὐτὴ συνταγὴ εἶνε πολὺ ἀποτελεσματικὴ.

ΛΙΛΗ ΝΤΑΜΙΤΑ

πολὺ ἐφέτος στὴν πλάτ τῶν φορεμάτων καὶ τὴν ζακετῶν.

Ἡ ὀρεξίς τοῦ φθινοπώρου δὲν ἐνδιαφέρει μονάχα τίς μαϊμάδες πού ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ πρέπει νὰ ἐτοιμάσουν τὸ σπιτί τους γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ χειμῶνα καὶ τὰ κομμάτια πού πρόκειται νὰ ἐναρμόξουν τὰ καθήκοντά του. Ἐνδιαφέρει ἀκόμη ἓνα με-γάλο ὄριμν νέων κοριθίων πού ἀρραβωνά-στικαν κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν διακοπῶν, τὴν ἐ-ποχὴ ὁπλ. κατὰ τὴν ὁποίαν συναντῶνται οἱ περὶ τὴν ἀρραβωνία.

Ἡ ἐξοχὴ ὅμως στὰ φθινοπωρινὰ μον-τέλλα. Βλέπω ἀνάμυλ ἀπὸ λαϊνὰς μὲ μα-κρὰ ρεζινάκια σὲ φορέματα ἀπὸ λαϊνὰς ὀ-νοικότεροισι γραμμιστοῦ καὶ ἀπλοῦστερας ζυρζοκρυσμ. Ἰσα μαντὶ τρουέ μὲ κοντὰ μα-νικακία ἀπὸ πενάρ ἀρκετὲς. Ἄλλοι φορεῖ τινὲς ἄν φερὶ πού φθάνουν ὡς τὸ γόνατο. Γαρνι-τούρες ἀπὸ στενὲς μπάντες ἀστράκιν, ζα-κέττες μὲ ἀμπεριεμὰν καὶ πλισσοριεμὲν στὴν πλάτ. Ἄλλωστε τὰ πλὴ δὲ συνεκισθῶν

Τὸ φονικώτερον ὄπλον ΧΙΡΑΜ ΜΑΞΙΜ Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΔΡΑΛΙΟΒΟΛΟΥ

Μερικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του ὅπως τὰ ἀφηνεῖται ὁ υἱὸς του.

Κατὰ τὴν διάρκεια ἐνὸς γεύματος πού ἐδόθη πρὸ ἡμε-ρῶν πρὸς τὴν τῶν Πέρου Μαζίμ, υἱοῦ τοῦ σερ Χιράμ Σπὴ-δενς Μαζίμ, ἐφευρέτο τοῦ μυδραλλιοβόλου, ἀφηνεῖται ὁ ἱ-δὸς τὰς καταπρὶν ἀμνησσίας τῆς παιδικῆς τοῦ ἡλικίας, ἐν-διαφερόμενος ἐπειδὴ τὸν πρωτεύοντα ρόλον τὸν ἐπαιζεν ὁ μέγας ἐφευρέτης πατὴρ του.

Ἐὰν ἡμῶν πέντε ἐτῶν, ἤρριεν ἀφηγούμενος ὁ Πέρου, ὅταν ὁ πατὴρ μου μὲ ᾤοντο μίαν ἡμέραν.

— Ἐπιδρόσεξες ἐπὶ κάθε Κυριακὴν πρῶν, ὁ πόλις μου πρὸς περὶοχὴ ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπιτί μου, ἐξοφανίζεσαι ἐπὶ μίαν ὥραν περίοχου.

— Ναι, ἀπάντησα, καὶ ζέρω πού πγαλνέιν.

— Ἀλήθεια; Πές μου λοιπόν...

— Ἐρχεται καὶ κουθεντάζει μὲ τὴν ὑπερέτριαν τῆς ολ-κογενείας πού μένει ἐδῶ εἰς τὴν αὐλὴν μας.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Καὶ κάνεις κόρτε μαζί της! προσέθεσα μὲ φῶς θριάμβου.

— Ὁ πατέρας μου δὲν ἐ-ξεπλάγη πολὺ διὰ τὰς γυνὴ καὶ ἐπὶ τοῦ φλέρτ. Καὶ ἐξήκολούθησε μὲ τὴν ἰδίαν σοβαρότητα.

— Πέρου, παιδί μου, αὐ-τὸ δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐξα-κολογήσῃ. Ἐνας πᾶλι-σμος δὲν ἡμπορεῖ νὰ θυ-σιάζῃ εἰς τὸ φλέρτ τὸν χρόνον τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ καταναλώσῃ διὰ τὴν ἐ-πίδωξιν τῆς ἀσφαλείας μας. Πρέπει νὰ προμηθευ-θῶμε ἓνα λάστιχο, ἀπὸ ἐ-κείνα πού κυνηγᾶτε οἱ εἰς τὰ παιδιὰ, τὰ πούλακια, καὶ νὰ τὸν βομβαρδίσωμε μὲ φασόλια.

Ἐπὶ νὰ τρελλαθῶ ἀ-πὸ τὴν καὶν μου δὲν πρὸς τὸ ἀκούσαι, διότι προσέδωκα.

Ἡ νῆα γυναικὰ κοκκινίζει τότε καὶ ἀπαντᾷ.

— Λυποῦμαι. Ἡ ἱστορία εἶμαι ἐ-γώ!

Τὸ δνομα

Σὲ μίαν λαυροπόλιν, κάποιος νέος πελάτης τοῦ «Σενοδοσίου» τῆς «Ἀκρογολιάδας», ἐρωτᾷ τὸ γκαρ-δόν:

— Μὰ ποὺ εἶνε ἡ ἀκρογολιάδα; Δὲν τὴν ἔλπω.

— Πισὸ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σπῖτα, κύ-ριε. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔνε ἓνα χιλιόμετρο...

— Μὰ τότε ἔνεγαλται τὸν κόπο μὲ τὸν τίτλο τοῦ Σενοδοσίου σας!

— Γιατί, κύριε... Βλέπετε ἐκεῖ ἀπάντην τὸ «Σενοδοσιον» τῆς «Ἀκ-ρογολιάδας». Ἐ, λοιπόν, ἡ Ἀγγλία ὀ-νέχει πολλὰς ἐκατοντάδες χιλιόμε-τρα ἀπ' ἐδῶ!

Δὲν γιάζεται

Σὲ μίαν ἀμερικανικὴν ἐκκλησίαν ὁ ἱεροκλῆς φωνάζει:

— Ὅποιος ἀπὸ εἰς θέλει νὰ πάρῃ σπὸν ὁποῖον, νὰ σπῇ ἑλὲ ἑλὲ.

Ὅλοι σπῶνόνται ἐκτὸς ἀπὸ ἐ-να ἀνθρώπου, πού μένει καθ' ἑλὲ νὰ ἀνθρώπος εἰς τὴν ὁμοίαν.

— Πᾶς! Δὲν θέλετε οἱ εἰς νὰ τε-στὸν οὐρανὸν; Τὸν ἐρωτᾷ ὁ ἱε-ροκλῆς μὲ τὰ φωνῶν ζαρωμένα.

Καὶ ἐκείνος ἀπαντᾷ ἀπαράχος:

— Ὅχι, ἀκόμη...

Ἐπὶ αὐτὸν πού ἀντελήθησαν ὅτι καθήμενὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ μυστηρίου ἀπὸ τῆς ἐδῶνως μέχρῃ τῆς ἐνάτης τυκερινῆς. Μὲ ποῖα μυστηριῶδη πρόσωπα συννῆται ὁ σερ Χιράμ; Ποῖον μυστικὸν τοὺς ἐκρυπτε; Ἐροδοτὸν οἱ κάποιο μεγάλο σκάν-δαλον θὰ ἔξεποιεσ ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην.

Δὲν ἐτολμῶσαν νὰ καταφύγουν εἰς ἰδιώτας ἀστυνομικοῦς, ἀλλὰ δύο ἀπὸ τοὺς συνταγῶν τοῦ ἀπεράσῃαν νὰ τὸν πα-ρακολουθήσουν. Τὸν εἶδαν λοιπὸν κατὰ τὰς ἐπτά καὶ δέκα νὰ ἐξέρχεται εἰς ἓνα μεγάλο σπῖτ ἐνὸς λαικοῦ προαστείου τοῦ Λονδίνου ἀπὸ ὅπου ἐξήρχετο κατὰ τὰς ἐννέα βράς δέκα.

Ἐπειτὰ ἀπὸ πολλὰς προσπάθειας κατάρθωσαν νὰ εἰσελ-θῶν εἰς τὸ μυστηριῶδες καταφύγιον τοῦ σερ Χιράμ Μαζίμ. Ἐμῖναν ὅμως κατὰπληκτοὶ ἐπὶν ἐφίρκαν μόνον ἓνα κἀμ-ῖο, ἓνα λάστιχο καὶ ἓνα σκελετοκί μὲ μύρα φασόλια.

Συνεχίζοντας τὰς ἐρευνὰς τῶν, ἐμῖναν ὅτι ὁ Στρατὸς τῆς Σωτηρίας εἶχε δέκα βράδυ συγκέντρωσιν εἰς ἓνα σπῖτ ἀκρι-βὸς ἀπάντην ἐκεῖνον πού εἶχεν ἐνοικιάσει ὁ πατὴρ μου. Μὲ-τὰ παρέλθουσιν ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὴν ἀστυνομικὴν διεύθυν-σιν τοῦ Λονδίνου ἐλήθησαν παράπονα τῶν αγορητῶν, ὅτινους ἐβομβαρδίζοντ μὲ φασόλια εἰς τὰ σπουδαιότερα σπῖτα τοῦ λόγου τῶν. Τὸ φασόλια αὐτὸ, ὅπως ἀπεδείχθη, τὰ ἐρριπτεν ὁ πατὴρ μου σὲ τὸ πρωτόγονον ὄπλον του, τὸ λάστιχο, διὰ νὰ διακόπτῃ τοὺς ῥήτορας κάθε φορὰν πού ἐλέγαν πρᾶγματα πού δὲν τὸν ἄρεσαν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν λοιπὸν ἦσαν τὰ φασόλια. Ἐπειτὰ ἦλθε τὸ μυδραλλιοβόλον, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος ἐπεκράτησαν πάλιν τὰ φασόλια, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Χιράμ Μαζίμ εἶχεν ἀρκίσει τὴν λαμ-πρὰν σταδιοδρομίαν του.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ κυρία ντύνεται

Ὁ σύζυγος.—Πῶς! Δὲν ἐτοιμάσθη-κες ἀκόμη γιὰ τὸ θέατρο;

Ἡ σύζυγος.—Πόσο κουραστικὸς γίνεσαι, καμῖνε! Μία ὥρα τώρα, σὸ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν θὰ ἀρ-γίσω περισσοτέρω ἀπὸ ἓνα λεπτό...

Μία ἰδέα!

— Λατρευτὴ μου, θεσσαυρὸ μου! Γιὰ νὰ σ' ἄρσας, γιὰ νὰ σὲ κάμω εὐτυχισμένη, μπορῶ νὰ γίνω ποι-ητής, μουσικὸς ἢ ζωγράφος...

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνης ἐ-κατομυριούχος!...

Χρειάζεται τόλμη

Πατέρας (ἐξῶ φρενών). — Πῶς; Νεαρὲ, εἰκὲς πὸν τόλμη νὰ φη-σῇ τὴν κόρη μου, χᾶς τὸ βράδυ σὲ σκοτεινά;

Νεαρὸς. — Κι' ἐνὶ ἀναρωπείᾳ πῶς εἶκα αὐτὴ τὴν τόλμη... ἀφ' ὅ-του τὴν εἶδα σὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας!

Σπουδαία ἰδιότης

— Ὅπου ποῖαν ἰδιότητα βέλετε νὰ προσληφθῇτε σὲ τὴν Μετεωρο-λογικὴν Δελτίου τοῦ Ἀστεροσκο-πείου;

— Ἐκὼ κάλους πολὺ εὐδοισθι-τους στὰ πόδια μου καὶ προαιθε-νομαί νὰ ἀλλάγῃ τοῦ καιροῦ!

Τῆς ἐποχῆς μας

Εἰς τὴν πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ ὁ-πάρχει ἡ πινακίς: «Ἰστρος Μ. Κε-ραμίδου». Ἐνας ζιπνῶνος κτυπᾷ τὸ κουδούνι καὶ λέγει εἰς τὴν νέαν γυναικὰ, πού ἐρχεται νὰ τοῦ ἀνοι-ξῇ:

— Μήπως ὁ γιαιτρός ἔχει κανένα παλὸ παντελόνι, γιὰ νὰ ἐλῇσθῃ ἓνα σπυρὸ ἀνθρώπου;

Ἡ νῆα γυναικὰ κοκκινίζει τότε καὶ ἀπαντᾷ.

— Λυποῦμαι. Ἡ ἱστορία εἶμαι ἐ-γώ!

Τὸ δνομα

Σὲ μίαν λαυροπόλιν, κάποιος νέος πελάτης τοῦ «Σενοδοσίου» τῆς «Ἀκρογολιάδας», ἐρωτᾷ τὸ γκαρ-δόν:

— Μὰ ποὺ εἶνε ἡ ἀκρογολιάδα; Δὲν τὴν ἔλπω.

— Πισὸ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σπῖτα, κύ-ριε. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔνε ἓνα χιλιόμετρο...

— Μὰ τότε ἔνεγαλται τὸν κόπο μὲ τὸν τίτλο τοῦ Σενοδοσίου σας!

—

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

**‘Απ’ τών σπηλῶν μας ὀμιλεῖ
εἰς ὕφος πολὺ ὤμῶν
ἡ σπεῖρα ὅπου ἔκλεψε
τὸ ταμεῖον πληρωμῶν.**

ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΩΝ
—Τὴ χάλια φουστανέλλα εἶνε αὐτὴ;
—Μοῦ τὴν ἐφίσαζε ἡ Μπέττυ. Λέει πῶς τὰ σκιτῶζέζικα ὕφασματα δὲν εἶνε πιά τῆς μόδας.

Παπαντωνιακὴ ποίησις

Προσευχὴ τοῦ ταπεινοῦ

Κύριε σὺν ᾄρῃς ἡ βραδυὰ σου λέω τὴν προσευχὴ μου
Ἐξῇ μονάχα σκότωσα σὲ ὅλη τὴν ζωὴ μου.

Σὰν εὐτυχία ἀγαπῶ τῆς νύκτας τὴ φοβέρα γιὰτὶ σὺν εἶνε ὀδυρὸς ἀπ’ τὸν πολὺ ἀέρα δὲν με ἀκούει ὁ φρουρὸς ὅταν τὴν νύκτα βγαίνω καὶ μ’ ἀρκετὴ προφύλαξὶ στὰ ξένα σπιτία μπαίνω.

Δὲν ἔχω δόξα, εἶνε ἀγνωστὰ τὰ ἔργα ποῦ ἔχω πράξει παρ’ ὅτι οἱ πόλισμαν στὸ γκλόμπι με ἔχουνε λυσσοῦσαι.
Ἔδωκα στὰ παιδιὰ χαρὲς —καὶ χάδια σὺν μ’ ἀφίσουν— παρ’ ὅτι ἐκινδύνευσα νὰ με παρεξηγήσουν.

Τώρα δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ ζητήσω
Νάναι τῶν ἄλλων τὰ λεφτὰ καλὰ, κ’ ἐγὼ θὰ ζήσω...

Τελευταῖαι εἰδήσεις

‘Ο πόλεμος Κινέζων καὶ Ἰαπώνων

Ἐσχάτως ἐρχονται ἐδῶ ἀπὸ τὴν Ἀπὼ Ἀνατολὴ εἰδήσεις γιὰ τὸν πόλεμο ἀόριστοι πολὺ.

Ἐμεῖς ὅμως τὰ πράγματα θὰ τὰ διευκρινίσουμε. Εἰδήσεις χῆς μὰς ἦλθαν ποῦ ὅλοι θ’ ἀπορήσουμε.

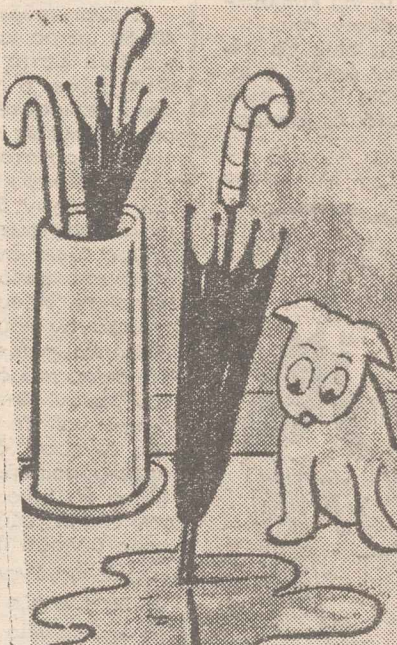
Ὅπως χῆς ὁ Ἰάπωνες με μόνην φωνικὴν κατέλαβον τό... Τόκιο καὶ ὁ Κινέζος τό... Νανκίν.

Τὸν Γάτον καὶ τοὺς φίλους του ποῦ εἶδαν στ’ ὄνειρό τους πῶς θὰ περνοῦσαν τοῦ λοιποῦ σὲ βίλλες τὸν καιρὸ τους μὰ ποῦ ἐπάθανε τρατὴ οἱ φουκαράδες νῆλα τοὺς ἐπεσκέφθημεν προχθὲς εἰς τοῦ Συγγροῦ... τὴ βίλλα.

Στὸν Γάτον, ποῦναι ἀρχηγὸς πρῶτα ἀποστάθηκε ἀφ’ οὗ πρὶν τὸν πλησιάζουμε καλῶς... ἐκοιμηθῆκαμε. —Γιὰτὶ, τοῦ λέμε, ἔκαμε τὴν πράξιν τὴν ἀνοικταία; —Εἰς τὸ ταμεῖον, ἀπαντᾷ, εἶπα πῶς θὰν’... ποντικία. Καὶ νόμισα πῶς δὲν θὰ βρῶ ἀναποδιά καμμιὰ καὶ οὐτε... γάτος θάτανε καὶ οὐτε καὶ ζῆμια. Μ’ αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶνε παιδιὰ αἰμοδόρικα καὶ τὰδραμε τὰ πράγματα στὸ τέλος λίγο ζόρικα. —Στὴ μοίρασά σὲ γέλασαν οἱ φίλοι; τὸν ρωτοῦμε. Μὲ ἄλλους λόγους διπλαδὴ σέ... κλέψανε νὰ ποῦμε; —Μὲ ἔκλεψαν, μὰς ἀπαντᾷ, καὶ μὴ με ἦπτε ψεύτη... Γιὰ φαντασθῆτε, ἀδελφοί! Ἐκλέψανε τὸν... κλέφτη!...

Τὸν Γάτον τὸν ἀφίνουμε τὴν πίκρα του νὰ πληρὴ κ’ ἀπ’ τὴν ἀπελπισία του τὰ... νύκτα του νὰ ζῇ. Καὶ μ’ ἄλλους κακοποιῶν τὰ λέμ’ ἕνα κεράκι με τὸν γνωστὸν καὶ διαπρεπῆ δόκτορα Δουλιγερὰκ. —Γιὰτὶ, τοῦ λέμε, ἱατρὲς ἀποσες τοὺς πελάτες σου καὶ τόση εὐδυνία φοδερὴ ἐφόρτωσες στὶς πλάτες σου; —Σὰν ἱατρὸς ποῦ ἤμουνα, μὰς λέει, ὦ σφοδρά μου! νὰ θ ρ α π ε ὡ ο υ ἦθελα τὰ οικονομικά μου.

Τὸν Γάτον τὸν ἀφίνουμε τὴν πίκρα του νὰ πληρὴ κ’ ἀπ’ τὴν ἀπελπισία του τὰ... νύκτα του νὰ ζῇ. Καὶ μ’ ἄλλους κακοποιῶν τὰ λέμ’ ἕνα κεράκι με τὸν γνωστὸν καὶ διαπρεπῆ δόκτορα Δουλιγερὰκ. —Γιὰτὶ, τοῦ λέμε, ἱατρὲς ἀποσες τοὺς πελάτες σου καὶ τόση εὐδυνία φοδερὴ ἐφόρτωσες στὶς πλάτες σου; —Σὰν ἱατρὸς ποῦ ἤμουνα, μὰς λέει, ὦ σφοδρά μου! νὰ θ ρ α π ε ὡ ο υ ἦθελα τὰ οικονομικά μου.

—Ἐχει γούστο νὰ με κατηγοροῦνε πῶς τὴν ὕγρασία αὐτὴ τὴν ἔκαμα ἐγώ...

Νὰ καὶ ὁ Βασιλόπουλος στὸ ἄλλο τὸ κελλίον ποῦ κουρεμένος ἔφυγε πηγαίνων διὰ μαλλίων. Εἶνε καὶ ἀπὸ ἄλλοτε γνωστὸς κακοποιός. Καὶ ἦταν ἐνίοτε καὶ καλαθοποιός. —Ὅταν τὸν ἐρωτήσαμε μὰς εἶπε με ἀπάθεια: —Ἐχάσαμε, ποῦ λές, τ’ αὐγὰ μαζὶ καὶ τὰ καλὰ θία...

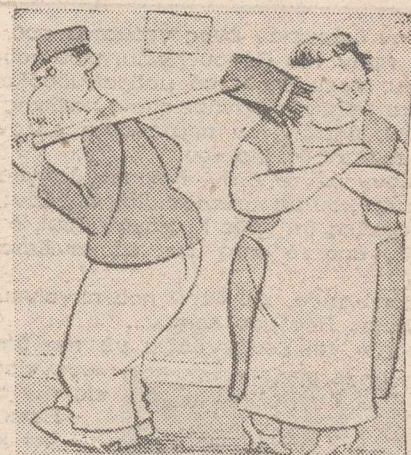
Κ’ ἄλλον τῆς σπεῖρας εἶδαμε νὰ μὰς κυττᾷ σὺν βῶδι πῶς ἀπὸ τὰ κάγγελα, τὸν κύριον Στραβοπόδη —Θάμουν, μὰς λέει, πλοῦσις, μὰ ὁ Διάβολος, ὠμίμενα ἐστράθωσα τὸ πόδι του καὶ κείνος σὺν καὶ μένα...

Κατόπιν μὰς ὠμίλησεν ὁ κύρ Ἀργύρης Πέτσος εἰς διάσκεψιν τὰ κράτη καὶ κεί συνομιλήσανε κ’ εὐθὺς ἀποφασίσανε τὸ πῶς τὰ ὑποδύχια θὰ κάμουν λίγο «κράτει». Οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Βρεττανοὶ καὶ νέντε Κράτη ἕτερα εἶπαν νὰ συμφωνήσουνε ζητήματα νὰ μὴ γεννήσουνε ἀφ’ οὗ ἔως τώρα ἐδείξαν πῶς εἶνε κράτη... οὐδέτερα.

Ἐλάβαν τὴν ἀπόφασιν τ’ ἀγνωστα ὑποδύχια νὰ τὰ βυθίσουν αὐθιγὲς εἰς τὰν βυθὸν τὰ μύκρια. Καὶ γὰ τὴν ἀφάλεια ὅλης τῆς ναυτίας νὰ πλεῖσθι σπὶ Μεσόγειο καὶ ὁ στόλος... τῆς Ἑλβετίας.

Εἶνε καὶ ἄλλα πάμπολλα τῆς Ἐταιρείας μέλη ποῦ τὸ ταμεῖον πληρωμῶν τοῦ τράβηξε σὺν μέλι. Ὁ Γάτος σπεῖρα ἔκαμε τόσο πολὺ μεγάλη ποῦ ἀν γινόνταν ἐκκοκὲς κἀλληθ θὰ εἶχε βάλει. Καὶ μετ’ ἀναμφισβήτητης ἐπιτυχίας ζῆλυετὶς ἀφ’ οὗ εἶχε τόσους ὁπαδοὺς θάδγαينه... βουλευτὴς!

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ

—Κάθισε φρόνιμα καὶ μένε... Με γαργάλας με τὰ μουστάκια σου...

Διὰ τοῦ ἀσυρματοῦ

Μέτρα διὰ τὴν Μεσόγειον

Εἰς τὴν Νυδὸν συνήλθαν εἰς διάσκεψιν τὰ κράτη καὶ κεί συνομιλήσανε κ’ εὐθὺς ἀποφασίσανε τὸ πῶς τὰ ὑποδύχια θὰ κάμουν λίγο «κράτει».

Οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Βρεττανοὶ καὶ νέντε Κράτη ἕτερα εἶπαν νὰ συμφωνήσουνε ζητήματα νὰ μὴ γεννήσουνε ἀφ’ οὗ ἔως τώρα ἐδείξαν πῶς εἶνε κράτη... οὐδέτερα.

Ἐλάβαν τὴν ἀπόφασιν τ’ ἀγνωστα ὑποδύχια νὰ τὰ βυθίσουν αὐθιγὲς εἰς τὰν βυθὸν τὰ μύκρια. Καὶ γὰ τὴν ἀφάλεια ὅλης τῆς ναυτίας νὰ πλεῖσθι σπὶ Μεσόγειο καὶ ὁ στόλος... τῆς Ἑλβετίας.

Τὸ λαϊκὸν μας Πανεπιστήμιον.

Θεωρία τῆς σχετικότητος

Ἡ θεωρία τῆς σχετικότητος εἶνε ἡ σπουδαιότερα τοῦ αἰῶνος («Ὅλα εἶνε σχετικὰ», ἀναφωνεῖ ὁ Ἀϊνστάιν. Καὶ ἰδοὺ πῶς:

—Ὁ σφῆρ εἶνε σχετικὸς με τὸν δῆμιον καὶ τὸ σιρόπι με τοῦ ἔρωτος τὸ προοίμιον. Ἐνῶ ὁ ἐπίλογος τοῦ ἔρωτος εἶνε —βρε τὶ μυστήριον!— πολὺ σχετικὸς με τὸ μαγευτήριον.

Τὸ χτένι εἶνε σχετικὸ με τὸν κόμπον καὶ ὁ φαλακρὸς με τὸν γλόμπον. Ἡ ρωμεικὴ εὐγένεια εἶναι πολὺ σχετικὴ με τὸ γάντι ὅσον καὶ τὸ ρετινολόδο με τὸν φῶντι.

Οἱ ἐκκεννωταὶ βόδρων ἔχουν σκέαι μ’ αὐτοὺς ποῦ βρίζουν καὶ οἱ λουόμενες σπὶ Γλυφάδα μ’ αὐτοὺς ποῦ φωτογραφίζουν. Ὁ κόσμος εἶνε σχετικὸς με τοὺς δημοπρατικούς καρπούς. Καὶ ἡ Κοιμημένη τοῦ Χαλεπὰ με τοὺς σκοπούς...

Τὰ γαλατάδικα εἶνε σχετικὰ με τοῦ Ὑδροχόου τὸ ζώδιον. Καὶ πολλὰς μῦτες με τὸ καλοπόδιον. Τὰ παλλικάρια εἶνε σχετικὰ με τ’ ἀμπάρια καὶ μόνον ὁ ζυλοθραυστὴς δὲν ἔχει πλεόν καμμιαν σκέαν με τῶν Πατρινῶν τὰ χαμπάρια.

Ὀμπρέλλες

Ἐνῶ ἀρχίζουν τὰ φθινοπωρινὰ πρωτοβρόχια...

Ὀμπρέλλα. Κρίμα, ποῦ τὰ ὑπόστεγα δὲν εἶνε... κινητὰ. Θὰ μὰς προσεῦθασσαν ὁποτελεσματικώτερα ἀπὸ τὴν βροχὴν. Ἀλλὰ καὶ εἴτοι ποῦ εἶνε κάνουν οὐδάραν ἀντίπραξιν εἰς τοὺς Ὀμπρέλλες. Ἡ ἐκ Σμύρνης Ἑλκουσα τὴν καταγνήνην γενοῖσά μου, ὅταν στέλνει τὸ παιδί της στὸ σχολεῖο τὴς βροχερῆς ἡμέρας, τὸ συμβουλεύει με τὴν προσφυγικὴν τῆς προφοράν:

—Νὰ πηγαίνης ὅλο τοὶ τοῖχοι, παιδί μου, ὅλο τοὶ τοῖχοι... Ὅλο τοὺς τοῖχους δηλαδὴ. Αὐτὸ κάνουν ἀκόμη καὶ ὅσοι εἶνε κάτοχοι Ὀμπρέλλας. Διότι τὴν ξεκάνουν ἡ τὴν ἐγκαταλείπουν στὸ σπιτί των, ἐπειδὴ βαριόυν.

—Πρόσεξε, ρὲ ὄρνι, θὰ με στραβώσῃς. Σήκωσε πῶ πάνω τὴν Ὀμπρέλλα σου.

Τὸ ἀποτελεσματικώτερον ὅμως στὴν περίστασιν αὐτὴν εἶνε νὰ ἐφοδιασθῶμε ὅλοι με Ὀμπρέλλες καί... ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ...

Ἀσυνγκρότοι ποῦ εἰσθε, ὦ ποιηταί! Ποῦ εἶνε οἱ στίχοι σας διὰ τὴν Ὀμπρέλλα; Δὲν ἔχετε σταγόνα παρατηρητικότητος; Δὲν ἔχετε ἰδῆ στὴν γωνία τοῦ πάρκου, στὴν ἀκρὴ τοῦ πεζοδρομίου τὴν Ὀμπρέλλα νὰ χραιομεύῃ ὡς πρόχειρη στέγη τοῦ εἰδυλλίου; Ὁ μαῦρος βόλος πῶς γίνεται τρούλος τοῦ ναοῦ τοῦ ἐρωτος. Προστατεύει τὰ φιλήματα τοῦ ζευ-

τῶν ἐρωτευμένων συμβαίνουν πολλάκις καὶ πράγματα λιγώτερον αἰσθηματικά καὶ περισσότερο ρεαλιστικά. Αὐτὸ θὰ τὰ καταλάβετε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ νέος, ὁ ὁποῖος οφείλει νὰ κρατῇ τὴν λατὴν τῆς Ὀμπρέλλας, τὴν ἐγκαταλείπει εἰς τὴν τύχην της, διότι θέλει νὰ ἐκρ ἐλευθερα καὶ τὰ δύο του χέρια πρὸς δρᾶσιν. Ἡ νέα τοῦ ὑποδεικνύει τὸ καθήκον του: —Πιάσε τὴν Ὀμπρέλλα, καλέ. θὰ πέρσῃ. Ἀλλ’ ὁ νέος ἀποσχολημένος τῆς ἀπαντᾷ:

—Δεσποινίς, ἔλατε κάτω ἀπὸ τὴν Ὀμπρέλλα μὴ βρέξεσθε. Ὡστόσο ἀποτολμοῦν καὶ τὸ ἀντίθετο. Ζητοῦν κατασφύγιον κάτω ἀπὸ τὴν Ὀμπρέλλα κυρίας ἡ δεσποινίδος: —Σὰς παρακαλῶ, μπορὰ νάρθῃ κ’ ἐγὼ κάτω ἀπὸ τὴν Ὀμπρέλλα σας;

Ἐπαίτουν τὴν μοῆν Ὀμπρέλλα, ἀλλ’ ὁ σκοπὸς των εἶνε ἄλλος. Σὰν τὸν Ὀδυσσεῦ, ὁ ὁποῖος ἐμπέκε ὡς ἐπαίτης εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἰάου, ζητοῦν καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τὸ ὕφος τῆς ἐπαίτησας νὰ μποῦν εἰς τὸ φρούριον τῆς καρδίας τῆς Ὀμπρέλλας φέρου γυναικός. Ἀλλὰ γιὰ νὰ προδῇ κανεὶς εἰς αὐτὸ τὸ τὸλμημα, πρέπει νὰ ἐκρ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀντοχὴν τῆς κεφαλῆς του. Διότι εἶνε πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ δεχθῇ κατακέφαλα τὴν Ὀμπρέλλαν. Σὺγγυοι, πατέρες, καὶ ἀδελφοὶ ἀγοράστω εἰς τὴς γυναικὲς σας Ὀμπρέλλας. Τὶς ὀλιζέτε μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο κατὰ τῶν ἀναιδῶν.

Εἶνε τόσα πολλὰ τὰ ὠφελήματα τῆς Ὀμπρέλλας. Μ’ αὐτὴν τὴν ἔρευναν ὑπεδείξαμε τὰ κυριώτερα εἰς τοὺς ἀναγνώστες μας, ὥστε δὲν νομιζομεν ὅτι θὰ τὰ ἔχουν ἐναντίον μας, ἀν τὴν ὥρα ποῦ θὰ διαβάσουν τὸ κομμάτι αὐτό, θὰ ἐκρ καλοκαίριον. Βέβαια, ἀγαπῶτο ἀναγνώστη, εἶνε κομμάτι φουσκὸ καὶ μὴ βρέχῃ κ’ ἡμεῖς νὰ σὰς σερβίρουμε Ὀμπρέλλες ἐστὶ καὶ φωτογραφημένες. Ἀλλὰ γιὰ σταθερὴ: Ἀν ἐκρ ἥλιο, χραιομεύετε τὶς γιά... σκιά.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Ἡ πρώτη βροχὴ... Μὲ τὴν χαρὰ, ὅσοι παρ’ ἀπὸ τῶν κοριταῖων ποῦ βρίσκουν εὖκα ρίστην, στὴν ἐπισημοῦσιν ἄλλαγή!

Ἡ βροχὴ κάμει τὰ ζευγάρια νὰ σμίγουν. Ὁ βόλος τῆς Ὀμπρέλλας εἶνε μικρὸς γιὰ δύο ὅταν δὲν βρίσκονται ποῦ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον...

ταὶ νὰ τὴν κουβαλοῦν μαζὶ των. Ὁ σὺλλογισμὸς «ράβδος ἐν γωνίᾳ, ἀρα βρέχει», βρίσκει ἀλλεπάλληλες διαφεύσεις στὰ ρωμεικὰ σπιτία. Βρέχει ἐδῶ, καλὸ ὁ κόσμος, ἀλλὰ στὴν γωνίαν τοῦ ἀνθρώπου δὲν εὐρίσκειται ποσὺς ἡ ράβδος; Ἀναπαύεται ἡ Ὀμπρέλλα... Τὴν ράβδον τὴν ἔπηρε μαζὶ τοῦ ὀκρίους, προφανῶς διὰ νὰ κυττῇ μετ’ αὐτὴν τὸ κεφάλι του, διότι ἐξέχασε τὴν Ὀμπρέλλα.

Ὅλ’ αὐτὰ ἐξηγοῦν τὸ γεγονός ὅτι δὲν ζέρομε καλὰ-καλὰ τὴν χρῆσιν τῆς Ὀμπρέλλας. Ἐκετε ἰδῆ ἀνθρώπους νὰ γυρίζουν βρεγμένοι μέχρι τὸ κοκκαλὸν παρ’ ὅτι εἶχαν Ὀμπρέλλα; Βαρρε κανεὶς ὅτι ἐπρόσεχαν ὅχι μὴπως βραχοῦν αὐτοί, ἀλλὰ μὴπως... τοὺς βραχέῃ ἡ Ὀμπρέλλα των.

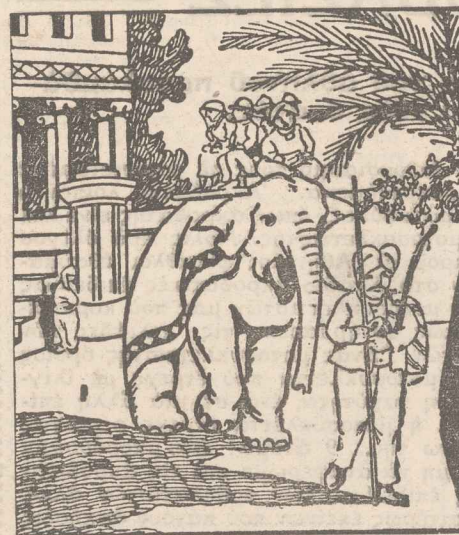
Ἀδύνατον νὰ βαδίσῃς ὁμαλῶς στὰ ἀθιναῖκα πεζοδρόμια, ὅταν βρέχῃ. Κινδυνεύουν τὰ μάτια σου νὰ γίνουν ὁρὰ τῶν συμπατῶν τῶν ξένων Ὀμπρέλλων. Κάθε τόσο νοιώθεις νὰ σε τοιμπῶν στὸ κεφάλι, στὸ σῆδεκο, στοὺς ὤμους ράμψῃ ὀρῶν. Τὶ διάβολο-σκέατεσσι-ὕπεδῆλθην ἀπροσῆτως εἰς τὴν κατακλινὴν τοῦ Προπληθῆ; Γυρίζοντας ὅμως βλέπεις τὴν... ἀσκαρόδρον Ὀμπρέλλαν τοῦ ἀπροσέκτου διαδότη, νὰ σε ρωμφίξῃ. Πάντως ἡ σκέψιν ποῦ σοῦ ἦλθε περὶ τυχόν ὀρνέου, σοῦ ἐμπνέει τὴν κατάλληλν βροσίαν κατὰ τὸν δὲν ὑπόστεγον, τὸ ὁποῖον χραιομεύουμε ὅλοι ὡς δημοσίαν ἀκίνητην.

γαριὸ ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἡ ὁποία, ἀν τὰ ἐμψόκευε, θὰ τὰ ἔκανε ἴσως... ἀνάλατα. Καὶ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἀδισκρίτων. Εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ Ὀμπρέλλα μπορεῖ νὰ γίνῃ αἰσθηματικὸν ποίημα με τὸς στροφάς, ὅσες εἶνε οἱ διπλῆς της. Ὑπάρχει πῶς εἰδυλλιακὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ ἡδονικὸν συμβαζέμα κατὰ ἀπὸ τὴν Ὀμπρέλλα τοῦ νεοῦ καὶ τῆς νέας, ἐνῶ γοῦρ φρουροῦν, βαρρεῖς, τὸ εἰδυλλίον τους τὴν βέλῃ τῆς βροχῆς; Οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἀνεκράτουν καθρεφτίζοντες ἀπὸ τὸ σὸ κοντὰ τὴν ὁλόνη τοῦ πάθους των ὁ ἕνας σὲ μῦστα τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ μιλῶν διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ χεῖρ των εἶνε ἀποσχολημένα. Χωρὶς νὰ ἐκρ κανεὶς φαντασίαν μὲν ἰδῆ τὴν μικρὴν νὰ ἀνασπᾷ κωδὴ στὶς μύτες των παπουτσιῶν, μαντεύει τὸ φιλί... Διὰτὶ ἀλήθεια ἔχουν ὀφείλει ὅλο αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα οἱ ποιηταὶ ἀνεκμετάλλευστα; θὰ μπορούσε ἡ Ὀμπρέλλα νὰ τοὺς ἐμπνέει ποίηματα τῆς αἰσθηματικότητος τοῦ «Ἀκρίμιον ῥέοντι» τοῦ Πορφύρου:

Ἀμνηστέ! Ἡ Ὀμπρέλλα μας ἐπάληψε ἀπὸ τὴν ἀμνηστίαν σου τὴν ἀλμυρὴν καὶ ὅταν βρέχῃ σπάζει στὰ κεφάλια μας διότι εἶνε ὅλη κατατρυπημένη... Σὰν βρέχῃ, ἡ Ὀμπρέλλα μας ἀρχίζει ἕνα κλάμα κ’ ἕνα κλάμα ἀπάνω εἰς τὴς πλάτες μας ποῦ εἶνε ἄλλο πρᾶμα... Κατὰ ἀπὸ τὴν Ὀμπρέλλα τοῦ ζευγούς,

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Μαγικά εικόνες

Στις Ινδίες οι περιηγητές ταξιδεύουν με τους ελέφαντες. Ένας εξ αυτών όμως έχει παραπλανηθεί. Μπορείτε να τον βρείτε;

XXX

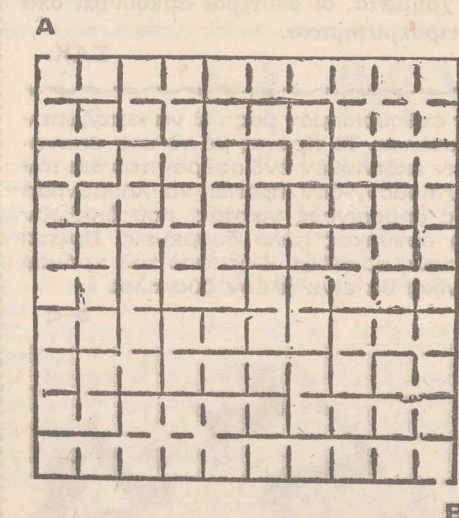

Βρέχει. Ο μικρός περιμένει τον σύντροφό του που πήγε να φέρει την ομπρέλα. Τον βλέπετε πουθενά;

XXX

Ο λαβύρινθος

Εισερχόμενοι από της θύρας Α, προσπαθήσατε να φθάσετε εις το σημείον Β

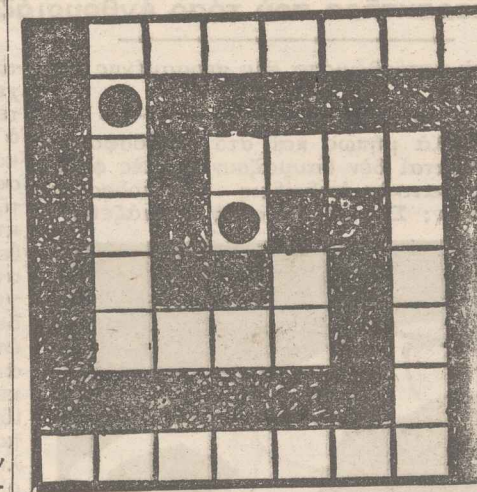

Δίχως ποτέ να ξαναπεράσετε από το ίδιον μέρος.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ
ΕΙΣ ΤΑ
ΒΡΑΔΥΝΑ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ **Χ.Α.Ν.**
ΟΔΟΣ ΝΤΕΚΑ-6

Το πρόβλημα του μεγάλου Λαμά

Όταν πέθανε τελευταίως εις το Θιβέτ ο τελευταίος Δαλάι Λάμα αφήκεν έκτος των άλλων στους τέσσερις υιούς

του μίαν μεγάλην πλάκα από χρυσάφι, η οποία εχρησίμευεν διά παιχνιδίου οκάκιου. Έπειδή ο Λάμα αυτός ήτο μοναχός, είχε σπουδαίους συμπαίκτας, τους οποίους όμως πάντα νικούσε. Από το μέρος το δικό του, είχε τοποθετήσει εις τα μέρη που δεικνύει και το σχεδιάγραμμα μίας, τέσσερα μεγάλα διαμάντια, τα οποία αντιπροσώπευαν τέσσερις μεγάλες νίκες του. Οι υιοί του λοιπόν τώρα, έπρεπε να μοιρασθούν αυτήν την πλάκα, η οποία αντιπροσώπευε μίαν μεγάλην περιουσίαν. Δεν μπόρεσαν όμως να χωρίσουν την πλάκα εις τέσσερα ίσα μέρη περιέχοντα το καθένα και ένα διαμάντι.

Μήπως μπορείτε να τους βοηθήσετε λίγο σεις; Τὰ 4 μέρη πρέπει να είναι και ίδιου σχήματος.

Α. ΔΕΛ.

Ένα μαθηματικό παιχνίδι

ΕΙΝΕ ΠΛΟΥΣΙΟΙ;

Δύο ζεύγη συζύγων, ο Κώστας και η Μαρία και ο Παύλος με την Άννα, επιστρέφουν από την έξοχον και κάνουν τους λογαριασμούς των για να δουν τί τους περισσεύουν.

Ο Κώστας έχει 80 δραχ., η Άννα έχει τόσα δραχ. ο Κώστας και ο Παύλος μαζί. Η Μαρία πάλι έχει τόσα, όσα η Άννα και ο Παύλος.

Τέλος η Άννα και ο Κώστας μαζί έχουν πέντε φορές περισσότερα των δ-σων έχει ο Παύλος.

Τί έχει ο καθένας τους;

Οι ανύπαντροι πεθαίνουν νωρίτερα.

Ο διάσημος Γάλλος Ιατρός και στατιστικός Λουδοβίκος Μπερτιγιόν (1821-1883) απέδειξε με στατιστικές παρατηρήσεις του, που έκανε το 1867 στην Γαλλία, στο Βέλγιο και στην Ολλανδίαν, πως οι έγγαμοι είναι μακροβιότεροι από τους άγαμους, τους χωρισμένους ή τους χήρους. Φυσικά αυτό ισχύει για άντρες και γυναίκες.

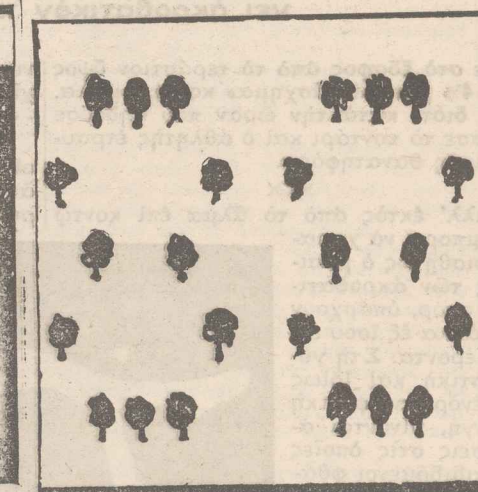
Στατικές παρατηρήσεις έγιναν και από άλλους στατιστικούς στην Αυστρία, στην Γερμανία, στην Ιταλία, στην Σουηδία.

Συνεχίζοντας τις παρατηρήσεις του πατέρα του, ο Ζάκ Μπερτιγιόν και παρ-νοώντας για βάσι τους εν Γαλλία βανάτους του 1901 κατέληξε κι' αυτός στα ίδια αποτελέσματα. Από τον στατιστικόν πίνακα που συνέταξε ο Ζάκ Μπερτιγιόν αποδείχτηκε ότι οι χίλιους έγγαμοι, ηλικίας 25-29 ετών, πεθαίνουν πέντε, ενώ οι χίλιους άγαμοι πεθαίνουν δέκα. Η τοις εκατό πεθαίνουν ακριβώς διπλάσιοι από έγγαμους. Επί χίλιων χήρων η χωρισμένων πεθαίνουν είκοσι. Η τοις εκατό πεθαίνουν από τους έγγαμους.

Με άλλα λόγια ένας άγαμος της ίδιας ηλικίας διατρέχει διπλάσιον κίνδυνον θανάτου από τον έγγαμο και ένας χήρος ή χωρισμένος, διατρέχει τετραπλάσιον κίνδυνον. Όσοι οι χήροι και οι χωρισμένοι βρίσκονται σε μειονεκτικότερη θέση και από τους άγαμους ακόμη. Και αυτά μὲν

Το χωράφι του μπάριμα Μαθιού

Ο μπάριμα Μαθιός έσκέφθη κάποτε να χωρίση το χωράφι του εις όκτώ ίσα μέρη και να δώση από ένα μερίδιον εις

κάθε υιόν του (ήσαν και αυτοί όκτώ). Έπειδή όμως το χωράφι του είχε και 24 άριαις και μεγάλες σκιές, έπρεπε εις κάθε μερίδιον να συμπεριλαμβάνονται και 3 εξ αυτών.

Πώς το κατέφερε ο μπάριμα Μαθιός; Δίχως να γνωρίζη και πολλά μαθηματικά.

XXX

Το μελάνι του διαβόλου

Δείχνετε ένα ποτήρι γεμάτον με μελάνι. Για να πείσετε τους θεατές για την καλήν ποιότητα του μελανιού, θουάτε μέσα εσπευσμένως ένα καινούργιο πενάκι και δίδετε να γράψουν με αυτό διάφορα πρόσωπα. Βουάτε επίσης ένα τραπουλόχαρτο και το θυάτε μελανωμένον. Πλησιάζετε τέλος μίαν κυρίαν και προς μεγάλον της τρόμον, άνοποδογυρίζετε το ποτήρι επάνω από το φόρεμά της. Άντι μελανιού πέφτουν από μέσα λουλουδάκια ή χαρτοπόλεμοι.

Εξ ή γ η σ ι ς : Παίρνετε ένα ποτήρι με ποδι και το θυάτε εσωτερικώς με μαύρο χρώμα. Κατασκευάζετε ένα τενεκεδάκι κουτί σαν του θερμικού των παπουτσιών, το όποιον να προσαρμόζεται ακριβώς εις το χεiliος του ποτηριού και να προεξέχ η ελαχίστα, ώστε να ήμπορη να το πιάσετε εύκολα. Βάφετε και το κουτί αυτό με μαύρο χρώμα. Εις το εσωτερικόν του ποτηριού θυάτε από πριν τα λουλουδάκια ή τον χαρτοπόλεμον και μέσα εις το κουτί χύνετε όλίγον μελάνι. Άφου ό θεαταί θεσπασθούν για την όπαρξιν του μελανιού, πηγαίνετε με κάποιο πρόσωπον προς το ταχυδευτικολαγυρίον τραπέζι σας, ώστε να σας δοθή η ευκαιρία να θυάτε το κουτί από το ποτήρι και να το άφήσετε επάνω εις το τραπέζι, κρυμμένον πίσω από κάποιο αντικείμενον.

Ποιοι τρών τα περισσότερα φάρια.

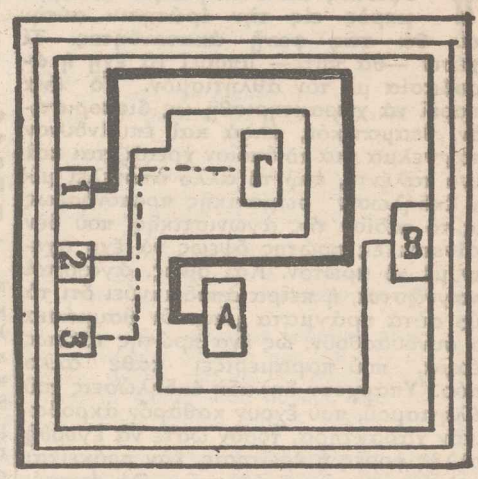
Οι Σκανδιναβοί (Σουηδοί, Νορβηγοί κλπ.) άσφαλώς είναι οι πιο φαρμακάτοι άνθρωποι του κόσμου. Τους αναλογούν στην κατανάλωσιν 21 κιλά φάρια κατ' άτομον κατ' έτος.

Έρχονται κατόπιν οι Άγγλοι, οι Καναδοί και οι Ολλανδοί με 15 κιλά το χρόνο κατ' άτομο, και ύστερα οι Γάλλοι με 7 κιλά. Για τους Έλληνες δεν άναφέρει ή στατιστική, άσφαλώς όμως θάναί από τους τελευταίους άν όχι οι πιο τελευταίοι.

Άν' αυτά βγαίνει το συμπέρασμα ότι ή θνησιμότης των γυναικών γενικώς, είναι μικρότερη της θνησιμότητος των ανδρών, και αυτό συμβαίνει γιατι οι γυναίκες ζουν πιο κανονικά και πιο ήσυχη ζωή από τους άντρες που δεν είναι έγγαμοι. Συμπέρασμα: όποιος θέλει να ζήση πολλά χρόνια, άς σπεύδη να παντρευτή...

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

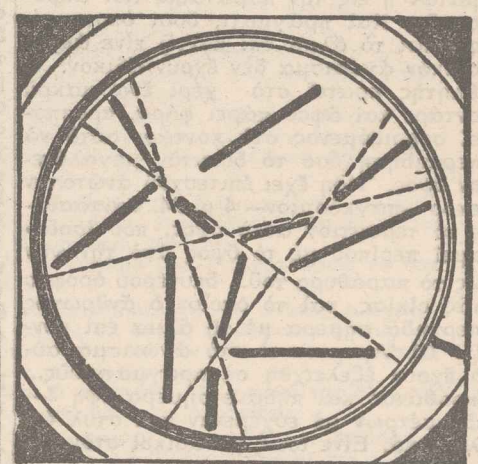
Σπίτια και πηγάδια

Η λύσις του προβλήματος:

XXX

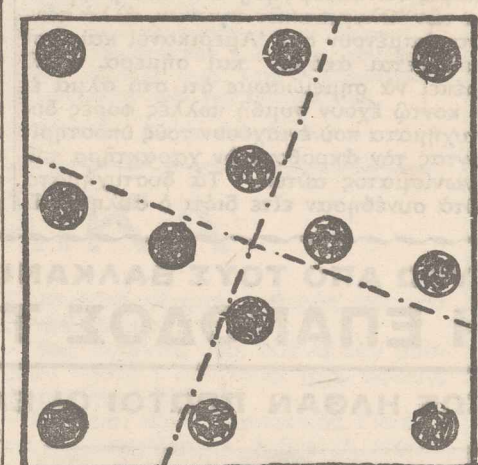
Τὰ 11 μπάστούνια

Η λύσις του προβλήματος:

XXX

Το χωράφι με τὰ 12 δένδρα

Ίδου πως έπρεπε να διαμεριθί το χωράφι εις 4 ίσα μέρη.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Υπευθύνως αναλαμβάνεται ή ριζική θεραπεία της υπερτροφικώσεως υπό ειδικού Ιατρού. Μέθοδος τελείως άκίνδυνος διά το δέρμα.

Διεύθυνσις: Θ. Καλαβρύς, Νίκης 13 (Πλατεία Συντάγματος). 4-8 μμ. Τηλ. 23-865.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Υπευθύνως συντάκται: ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΣ, Σμυρναίων Τρικομήν 34 Διευθυντής τυπογραφείου: ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΑΣ, Πριόνου 53 - Καλλιθέα

ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ

Η ζωγραφική επάνω στο ανθρώπινο δέρμα

Οι άσκολούμενοι με την εγκληματολογία, έχουν πολλάκις παρατηρήσει ότι οι μεγάλοι εγκληματίαι, ακόμη και οι πλέον πεπορωμένοι εις το έγκλημα, έστο και έκ πρώτης όψεως φαίνονται έρωτοι, εν τούτοις εις την πραγματικότητα αποδεικνύονται άπρόσεκτοι και άσηρημένοι σαν μικρά παιδιά. Παρασύρονται από τας σκέψεις μιας στιγμής και δεν είναι ικανοί να προβλέψουν διά το μέλλον.

Έκτος αυτού είναι πολύ ματαιόδοχοι. Οι δύο λοιπόν αυτοί λόγοι είναι άρκετοί διά να εξηγήσουν διατί πολλοί εγκληματίαι στυγνιάζουν την επιθεμερίδα των. Δεν σκέπτονται ότι από το κάμινον, το να γεμίουν δηλαδή το σώμα των με διάφορα άνεξέτιστα σημάδια, προσφέρουν εις τους άλλους όλα τα μέσα διά να τους αναγνωρίσουν, ενώ το νακναιον παρουσιάζεται τσόν συχνά ή άνάγκη να κρύβουν την ταυτότητα τους.

Και όμως, μεταξύ των εγκληματιών εδρίσκονται οι πλέον ένδιαφέροντες στυγνισμοί. Εις την Γαλλίαν ένας κακοποιός έθελε και του κατεσκεύασαν γύρω εις τον λαβών μίαν σειράν από τελέαις, και από κάτω την επιθεμερίδα: «Εάν την κοπή προσέξατε ν' άκολουθήσετε αυτήν την γραμμήν. Προέβλεπε δηλαδή ότι θα κατέληγεν εις την λαμπήτομον και έδινε προκαταβολικώς οδηγίες εις τον έήμιον.

Ένας άλλος είχε ζωγραφίσει εις το στήθος μίαν μεγάλην καρδίαν και επάνω εις αυτήν ένα όλόκληρον κατάλογον γυναικείων ονομάτων: Μαρία, Έλίζα, Λευκή, Μόλλι, και άλλα από κάθε όνομα μίαν ήμερομηνίαν.

Είπε γνωστόν ότι ό στυγματισμός γίνεται με πολύ δύσκολα κεντήματα εις το δέρμα. Ο στυγματιστής τρυπά τον στυγματιζόμενον κάτω από την επιθεμερίδα και εις κάθε όπήν εισάγει με μίαν θελόνην το χρώμα. Έτσι λοιπόν ή εικόνα σχηματίζεται κάτω από το δέρμα και δεν σέβναι ποτέ.

Πολλοί άγριοι λαοί έχουν τον στυγματισμόν ως σπουδαίαν διακόσμησην, την όποιαν έκτιμούν πολύ. Εις μερικές μέλισσας περιπτώσεις με την διακόσμησην αυτήν συνδέονται διάφοροι πρόληψεις και δεισιδαιμονίαι που παίζουν σπουδαιότατον ρόλον εις την ζωή των ανθρώπων αυτών. Ήλθεν όμως και έποχή κατά την όποιαν ή συνήθεια αυτή εισήχθη και εις την Εύρώπην.

Τούτο συνέβη κατά τας άρχάς του παρόντος αιώνος. Ο Έδουάρδος Ζ' της Άγγλίας, πάππος του σημερινού βασιλέως, ήτο την έποχην εκείνην πριγκίψ της Ουαλλίας, νέος γληντζής και έγνωσας, που όπτηγαν την άναίτηκον αυτήν συνήθειαν διάφοροι πρόληψεις και δεισιδαιμονίαι που παίζουν σπουδαιότατον ρόλον εις την ζωή των ανθρώπων αυτών. Ήλθεν όμως και έποχή κατά την όποιαν ή συνήθεια αυτή εισήχθη και εις την Εύρώπην.

Από τότε, εις τους κύκλους της άγγλικής άριστοκρατίας έγινε της μόδας να έχουν το δέρμα στολισμένον κατ' αυτόν τον τρόπον. Εις το Λονδίον κάποιος Σουδερλαντ Μάκ Ντόναλ έγινε διάσημος ως διακοσμητής του ανθρώπινου δέρματος και κατ' 1903 ήνοιξεν εις το Μπάρι λικτον Χάους μίαν έκθεσιν, όπου έφαινοντο αλ φωτογραφία των όραιότερων στυγματισμών του. Σημειωτέον ότι διά τας κυρίες ό στυγματισμός ήτο ρόδιος, αλλά μόνον εις το πρόσωπον.

Κατά την διάρκεια του πολέμου με τους Άλπερες, από το 1899 μέχρι το 1902, ό στρατάρχης Ρομπέρτε, συνέσυνελευσε τους στρατηγούς του να στυγμα-
Σε πολλά λιμάνια της Άπω Άνατολής, είδικόν τεχνίται, αναλαμβάνουν να διακοσμούν τα κορμί των ναυτών, που φιλοδοξούν να πρωτοτυπήσουν

σθθος μίαν μεγάλην καρδίαν και επάνω εις αυτήν ένα όλόκληρον κατάλογον γυναικείων ονομάτων: Μαρία, Έλίζα, Λευκή, Μόλλι, και άλλα από κάθε όνομα μίαν ήμερομηνίαν.

Είπε γνωστόν ότι ό στυγματισμός γίνεται με πολύ δύσκολα κεντήματα εις το δέρμα. Ο στυγματιστής τρυπά τον στυγματιζόμενον κάτω από την επιθεμερίδα και εις κάθε όπήν εισάγει με μίαν θελόνην το χρώμα. Έτσι λοιπόν ή εικόνα σχηματίζεται κάτω από το δέρμα και δεν σέβναι ποτέ.

Πολλοί άγριοι λαοί έχουν τον στυγματισμόν ως σπουδαίαν διακόσμησην, την όποιαν έκτιμούν πολύ. Εις μερικές μέλισσας περιπτώσεις με την διακόσμησην αυτήν συνδέονται διάφοροι πρόληψεις και δεισιδαιμονίαι που παίζουν σπουδαιότατον ρόλον εις την ζωή των ανθρώπων αυτών. Ήλθεν όμως και έποχή κατά την όποιαν ή συνήθεια αυτή εισήχθη και εις την Εύρώπην.

Από τότε, εις τους κύκλους της άγγλικής άριστοκρατίας έγινε της μόδας να έχουν το δέρμα στολισμένον κατ' αυτόν τον τρόπον. Εις το Λονδίον κάποιος Σουδερλαντ Μάκ Ντόναλ έγινε διάσημος ως διακοσμητής του ανθρώπινου δέρματος και κατ' 1903 ήνοιξεν εις το Μπάρι λικτον Χάους μίαν έκθεσιν, όπου έφαινοντο αλ φωτογραφία των όραιότερων στυγματισμών του. Σημειωτέον ότι διά τας κυρίες ό στυγματισμός ήτο ρόδιος, αλλά μόνον εις το πρόσωπον.

Κατά την διάρκεια του πολέμου με τους Άλπερες, από το 1899 μέχρι το 1902, ό στρατάρχης Ρομπέρτε, συνέσυνελευσε τους στρατηγούς του να στυγμα-
Σε πολλά λιμάνια της Άπω Άνατολής, είδικόν τεχνίται, αναλαμβάνουν να διακοσμούν τα κορμί των ναυτών, που φιλοδοξούν να πρωτοτυπήσουν

Από τότε, εις τους κύκλους της άγγλικής άριστοκρατίας έγινε της μόδας να έχουν το δέρμα στολισμένον κατ' αυτόν τον τρόπον. Εις το Λονδίον κάποιος Σουδερλαντ Μάκ Ντόναλ έγινε διάσημος ως διακοσμητής του ανθρώπινου δέρματος και κατ' 1903 ήνοιξεν εις το Μπάρι λικτον Χάους μίαν έκθεσιν, όπου έφαινοντο αλ φωτογραφία των όραιότερων στυγματισμών του. Σημειωτέον ότι διά τας κυρίες ό στυγματισμός ήτο ρόδιος, αλλά μόνον εις το πρόσωπον.

Κατά την διάρκεια του πολέμου με τους Άλπερες, από το 1899 μέχρι το 1902, ό στρατάρχης Ρομπέρτε, συνέσυνελευσε τους στρατηγούς του να στυγμα-
Σε πολλά λιμάνια της Άπω Άνατολής, είδικόν τεχνίται, αναλαμβάνουν να διακοσμούν τα κορμί των ναυτών, που φιλοδοξούν να πρωτοτυπήσουν

σθθος μίαν μεγάλην καρδίαν και επάνω εις αυτήν ένα όλόκληρον κατάλογον γυναικείων ονομάτων: Μαρία, Έλίζα, Λευκή, Μόλλι, και άλλα από κάθε όνομα μίαν ήμερομηνίαν.

Είπε γνωστόν ότι ό στυγματισμός γίνεται με πολύ δύσκολα κεντήματα εις το δέρμα. Ο στυγματιστής τρυπά τον στυγματιζόμενον κάτω από την επιθεμερίδα και εις κάθε όπήν εισάγει με μίαν θελόνην το χρώμα. Έτσι λοιπόν ή εικόνα σχηματίζεται κάτω από το δέρμα και δεν σέβναι ποτέ.

Πολλοί άγριοι λαοί έχουν τον στυγματισμόν ως σπουδαίαν διακόσμησην, την όποιαν έκτιμούν πολύ. Εις μερικές μέλισσας περιπτώσεις με την διακόσμησην αυτήν συνδέονται διάφοροι πρόληψεις και δεισιδαιμονίαι που παίζουν σπουδαιότατον ρόλον εις την ζωή των ανθρώπων αυτών. Ήλθεν όμως και έποχή κατά την όποιαν ή συνήθεια αυτή εισήχθη και εις την Εύρώπην.

Από τότε, εις τους κύκλους της άγγλικής άριστοκρατίας έγινε της μόδας να έχουν το δέρμα στολισμένον κατ' αυτόν τον τρόπον. Εις το Λονδίον κάποιος Σουδερλαντ Μάκ Ντόναλ έγινε διάσημος ως διακοσμητής του ανθρώπινου δέρματος και κατ' 1903 ήνοιξεν εις το Μπάρι λικτον Χάους μίαν έκθεσιν, όπου έφαινοντο αλ φωτογραφία των όραιότερων στυγματισμών του. Σημειωτέον ότι διά τας κυρίες ό στυγματισμός ήτο ρόδιος, αλλά μόνον εις το πρόσωπον.

Κατά την διάρκεια του πολέμου με τους Άλπερες, από το 1899 μέχρι το 1902, ό στρατάρχης Ρομπέρτε, συνέσυνελευσε τους στρατηγούς του να στυγμα-
Σε πολλά λιμάνια της Άπω Άνατολής, είδικόν τεχνίται, αναλαμβάνουν να διακοσμούν τα κορμί των ναυτών, που φιλοδοξούν να πρωτοτυπήσουν

Από τότε, εις τους κύκλους της άγγλικής άριστοκρατίας έγινε της μόδας να έχουν το δέρμα στολισμένον κατ' αυτόν τον τρόπον. Εις το Λονδίον κάποιος Σουδερλαντ Μάκ Ντόναλ έγινε διάσημος ως διακοσμητής του ανθρώπινου δέρματος και κατ' 1903 ήνοιξεν εις το Μπάρι λικτον Χάους μίαν έκθεσιν, όπου έφαινοντο αλ φωτογραφία των όραιότερων στυγματισμών του. Σημειωτέον ότι διά τας κυρίες ό στυγματισμός ήτο ρόδιος, αλλά μόνον εις το πρόσωπον.

Κατά την διάρκεια του πολέμου με τους Άλπερες, από το 1899 μέχρι το 1902, ό στρατάρχης Ρομπέρτε, συνέσυνελευσε τους στρατηγούς του να στυγμα-
Σε πολλά λιμάνια της Άπω Άνατολής, είδικόν τεχνίται, αναλαμβάνουν να διακοσμούν τα κορμί των ναυτών, που φιλοδοξούν να πρωτοτυπήσουν

Άπίστευτον άλλ' αλήθες... Ύπάρχουν άνθρωποι που έχουν μεταβάλει το κορμί των σε ένα συμβολικόν ζωγραφικόν πίνακα

Άργότερα κατώρθωσε να φύγη από την αλυσίδην εκείνην κόλιναν και έπείσθη εις την Γαλλίαν. Τώρα, διά να κρύβη την άναίτηκον εκείνην ποσόν του παρελθόντος το πρόσωπον, άφησε να μεγαλώσ η μίαν πυκνοτάτην γενειάδα.

Διά να μη συμβαίνουν λαμπρά τέτοια δυσάρεστα, υπάρχουν και οι ειδικοί εις εις το σφύσιμο των στυγματισμών, και μάλιστα τα καταφέρνουν άρκετά καλά, άν και μέχρι τίνος τούτο έθωρείτο άδύνατον. Μερικοί έπεχείρησαν να το έπιτύχουν αυτό με τα ράδιον ή με τον ήλεκτρον, αλλά το αποτέλεσμα δεν ήμηνε καθόλου άποτελεσματικόν. Η έμπειρική μέθοδος φαίνεται ότι είναι και ή καλύτερη.

Ένας από τους χειρουργούς αυτούς, έρωτηθείς σχετικά, είπε ότι με την μέθοδον του κατώρθωσε ν' αφαιρέση από την επιθεμερίδα μίαν γυναικείαν μίαν καρδίαν, την καρδίαν ενός παλαιού έραστού της, που είχε ζωγραφιστά. Τέ σημάδι αυτό είδε διατηρηθή περισσότερο από τον έρωτα και ήθελε να το άφαιρέση προκείμενον να παντρευτή με έναν άλλον. Και αυτή δεν ήτο ή μόνη περίπτωση αυτού του είδους!...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

προσωπικώς τους δυό ύποψιφίους άνέους γιατί ήσαν παιδικοί του φίλοι, αυτοί οι νέοι άντιο με κάνουν ν' άμφιβάλλω πολύ και για τους παλαιούς!

Όταν ο βασιλιάς της Γαλλίας Φραγκίσκος Α' έπράκτειτο ν' αναλάβη την άτυχή έκστρατεία της Πολσίας, κατά την όποιαν συνέληφθη αιχμάλωτος, συνεκρότησε μετ' 4000 άνδρων συμβούλιον, που θ' άπεσπείζε με ποιον τρόπο θάμποιναί ό γαλλικός στρατός στην Ιταλία. Επ' 400 άνδρων, πολλοί όδοι, όταν ένας τρελλάς, ό γελοιοποιός του βασιλέως Τριβουλέτος, διακόπτοντας τους στρατηγούς τους έφώνασε:

—Πατήτε, κύριοι, ότι είπατε σπουδαία πράγματα και όμως κανείς από σας δεν έβλεπε το σφύριδος σημείο.

—Ποιό είναι το σημείο αυτό;

—Όλοι συμφωνήσατε για τον τρόπον τον θάμψιτε στην Ιταλία, αλλά κανείς σας δεν είπε πως θα έγινε.

—Ό Βασιλέως ήταν γελοιοποιός του Άραβος βασιλέως Άρουν Ε Ρασιβ. Μία ήμερα είχε την τάλην ν' ανέβη και να καθήση επάνω στο θρόνον του Χακίμ, επ' ένα τέταρτον της ώρας. Οι ρα-

—Ό Μένας Άλέξανδρος, όταν ήταν εις την Έφεσον, είδε έναν από τους θαυμαίους πίνακες του Άπτελλή, του όποιου την άείαν δεν μπόρεσε να έκτιμηση και για τον όποιον έξερασθη σχεδόν περιφρονητικά. Την στιγμήν εκείνην όμως, το άλογό του που είδε την εικόνα ενός άλλου αλόγου, έχρημεισε.

—Βλέπετε, Άλέξανδρε, που είπε τότε το Άπτελλή, ότι το άλογό σου νοιάζει καλύτερα από έναν ζωγραφική;

ΜΑΡΙΚΑ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΕΝΑ ΗΘΟΓΡΑΦΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ
ΠΙΠΙΝΑΣ ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ

Μπροστά ή δουλίτσα, πίσω ο Τάκης με την μπιμπέκα, θριαμβευτικά έφεραν το γκιουβέτσι.

Μπήκαν στην πόρτα και μοσχοβόλησε το σπίτι. Η Γιώργια έφτασε από την κουζίνα με τη σαλάτα. Κι' ο Γιώργης που ανυπόμονος δοκίμαζε στο τραπέζι το κρασί, το πήρε από τα χέρια της δουλίτσας, τώδεσε στη μέση του τραπέζιου, κι' έκαμε τη διανομή.

— Όλοι τρώγαν με όρεξη.

— Δε σπάλεγα, γυναίκα, για το βούτυρο; Μα πάρω μερικό ακόμα να έρυσκεται.

— Μοσχοβόλησε, αλήθεια, παραδέχτηκε εκείνη μαζώνοντας.

— Μαρίκα, παιδί μου, γιατί δεν τρώς;

— Έφαγα!

Ήταν να σκάσει κανείς. Την Κυριακή ακόμα χειρότερα. Τις άλλες μέρες τουλάχιστον δεν ήταν ο πατέρας όλη την ημέρα στο σπίτι. Από το πρωί το φαί, το μεσημέρι τα ίδια. Μετά γινιόταν και μπροστά τα μικρά, πίσω ο Γιώργης με τη Γιώργια. Κι' η Μαρίκα πότε με τα παιδιά και πότε με τους γέροντες.

— Θέλω, τι ζού, σκεφτήκε αργότερα στην καμαρούλα της κι' έριξε πίσω τα μαλλιά της. Όλο σκάλες και μπουλιάκια.

Τάσιζε με το χέρι στους κροτάφους, κι' εκτυτάχτηκε στον καθρέφτη. Ήταν καλύτερη η Μύρνα Λόου; Έτσι τώρα να την έδλεπαν αυτοί του κινηματογράφου. Μα πού να την ίδου; Πώς να ξεκινήσουν από τα μακρινά, ν' ανοίξουν την πόρτα της αλλής, να μπουν στο σπατάκι της, στην Καλλιθέα;

Πινυόταν. Τρεις τάξεις του Γυμνασίου είχε βγάλει. Άν έβρισκε τουλάχιστον καμιά θέση; Έτσι να ξεβύθι λιγάκι, αντί να μαντάρη τις κάλτσες των αδερφών της!

— Άντε, Μαρίκα, θάρρησε;

Στο καρενάκι με τους δικούς της; Άς λείπει!

— Βαρύνει! Άργότερα θα κάμω καμιά δόλτα με τη Μάχη!

Έσπασε τα μαυλάκια, τα φρούδια της. Έβαλε η Μάχη την περιεμένη, πιαστική άγκυρά της ξεκίνησαν για τον κεντρικό δρόμο της συνοικίας. Πειράγματα δα άλλα τίποτα. Από κάτι νιάνιαρα εκεί, μαθητές Γυμνασίου! Άορτσιο πράγμα!

— Αέφωνα την σκούντησε η Μάχη. Δύο νεαροί με γκαμπωρίτες και μεταξωτά κασκόλ με δούλες, ο ένας μουστακκάκι σαν το Βίλλυ Φρίτς.

— Σιγά, κορίτσια, δεν μπορούμε να σας σπασουμε!

— Μας κάνετε τη χάρη, αποπήρε η Μαρίκα!

— Καλά, δεν θα σάς φάμε, γέλασε αυτός με το μουστακκάκι. Δυό έσείς, δυό έμεις, αν θέλατε να κάνουμε παρέα.

Το σπανιότερον ζώον

Κατά τηλεγραφήματα εκ Σαγκάης, ένα γιγαντιαίον θύλυ (πάντα) — το θεωρούμενον ως σπανιωτέρον ζώον του κόσμου — βάρος διακοσίων λιπρών, έφορτώθη εις ένα ατμοπλοίο, αποστέλλόμενον εις το Λονδίον.

— Ηγοράσθη από τον συλλέκτιν άγρίων θηρίων κ. Φλόυντ Σμιθ, ο οποίος έλπιζει να το πωλήσι εις τών Ζωολογικόν Κήπον του Λονδίνου.

— Το γιγαντιαίον αυτό (πάντα) ζή εις τα πλέον άπροσέλαστα μέρη του θιθέτ, ή δε ύπαρξις του άνευρήθη διά πρό πιν φώραν το 1868.

— Επειδή όμως κανένα ζώον του είδους αυτού δεν είχε συλληφθί, ούτε φανεωθή, έδωρετο ως μυθικόν ζώον, μέχρις ότου γλαυνείσι κυνηγοί άπέστειλαν εις το έξωτερικόν ένα τελείως άγνωστον λευκόν και μαυρόν δέρμα.

— Μόνον το 1928, όταν ένα θαυμάσιον νεαρόν, άλλα γιγαντιαίον (πάντα), έφανευθη, κατέστη βεβαία ή ύπαρξις του περιέργου αυτού ζώου.

— Μέχρι τούδε, το μόνον ζωντανόν δείγμα του είδους, το όποιον έστάλη εις το έξωτερικόν, εινε ένα νεαρόν, το όποιον ηγοράσε τον παρελθόντα Δεκέμβριον ο Ζωολογικός Κήπος της Ν. Υόρκης.

— Το γιγαντιαίον (πάντα), είδος αλλουροειδούς άρκτου, εινε σαρκοβόρον, με πελωρίαν στρουγγυλίν κεφαλήν, μακράν ουράν και οξύτατα νύκια.

— Το γιγαντιαίον (πάντα) φθάσει το μήκος του 1.50 μέτρου και ύψος ενός μέτρου και δύναται να φθάσι το βάρος των 300 λιπρών, το δε χρώμα του εινε μαυρόν και λευκόν.

— Τέτοιες παρέες να μας λείπουν.

— Βρέ κορίτσια, είπε ο άλλος, δε πάμε στο Ζάππειο να τα ποίμε;

Φάνηκε πως της καλάρωσε αυτό της Μάχης. Γέλασε και κούνησε το κεφάλι της. Κι' έσυρε τη Μαρίκα ως τη στάσι ψιθυρίζοντας.

— Θα κάνουμε γούστο με τα κορόβια! Ούτε κατάλαβε ή Μαρίκα πως βρέθηκε στο τραίμ.

Έτρεμε ή καρδούλα της σαν του πούλιου και κύταζε με φόβο γύρω της. Ευτυχώς δεν ήταν κανένας γνωστός της μέσα.

Μετά, στο Ζάππειο, ξεθάρεψε. Άρχισαν την κουβέντα στην αρχή οι τέσσαρες, έπειτα δυό - δυό. Σιγά - σιγά το τάπε δα! Κι' αυτός το ίδιο! Καθόταν στην Καλλιθέα κι' ήταν υπάλληλος σε κάποιο μεγάλο έμπορικόν.

Της είπε να περάση από κεί αν θέλη να μωνίση τίποτα, της είπε πως της πέει ώρτια το μπερέ. Της είπε πολλά.

Τότε πλησίασαν κι' ο άλλος.

— Πάμε να καθήσουμε, είπε ο άλλος νέος, κι' έδειξε το καρενάκι.

— Θεός φυλάξει! Ι φώναξαν τα κορίτσια. Κι' αν μές δι κανείς;

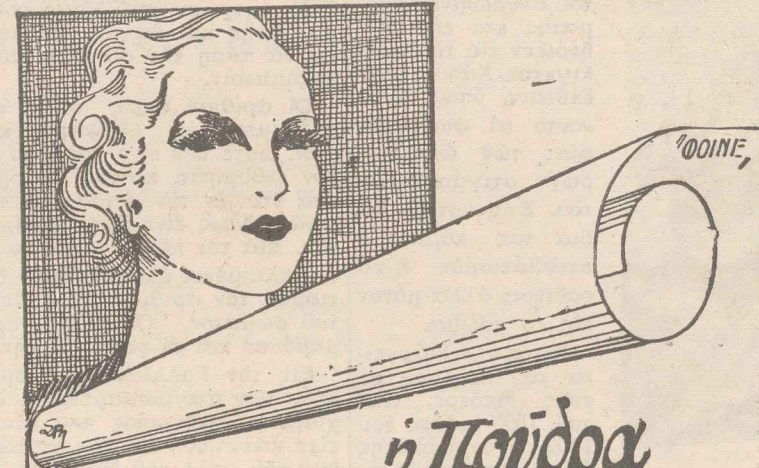
— Νά πάμε τότε στον κινηματογράφο! Ήθελαν, έλπεις, να τις περιποιηθούν!

— Αυτό μάλιστα, είπε ή Μάχη, γίνεται!

Εμπήκαν. Μα σαν τελείωσε το φιλμ και έγνηκαν έξω, ή Μαρίκα για πρώτη φορά δε θα μπορούσε να τη τίποτα για τα φορέματα της ήθροπο!; κα για τα μαλλιά της ακόμα και για το έργο δε θα μπορούσε τίποτα να πει!

Άκουμπημένο το κεφαλάκι της στον άμο πού, άκουγε τα γλυκά του λόγια, ένοιωθε τα χόδια του στή μαλλιά της, στην πλάτη, στα χέρια. Και κάποτε που το φως απότομο ήρθε να τούς χωρήσι, τότε μονάχα έζητησε.

Ευήνησε και έγνηκαν, μπήκαν στο τραίμ και σήκωσαν τη ρεμούλκα από τις φωνές και τα γέλια. Όλοι τούς κύτταζαν. Κατέβηκαν μια στάσι πριν και τράβηξαν στα σκοτεινά. Γέλια, κυνηγήματα, φιλάκια τώρα! Έδωκαν ροντεβό για το τώλο θράδι. Στις ενιάμιση έφτασε σπίτι.

ή Πουδώρα
που μελαχειρίζοδε κοιακένει
πραχμαλικάως την εμφάνισι
νισι ζας;

Δέν δύνασθε να εσθε δεδαία περι αυτού πρίν δοκιμάσετε τη νέα Πουδώρα

GEORGE

που είναι λεπτή σαν άχνος λουλουδιού. Μεταξύ των 10 χρωματισμών που σας παρουσιάζει με δεδηγμένη τον κατάλληλο πού δ' ανάδειξη καλλίτερα τη φυσική σας εμφάνιση.

Λευκό, Μαυρό, Ροζέλι, Ροζέλι 2, Όγκο, Όγκο ροζέ, Ροζέ, Μορύν, Όραν, Βραβύνη.

Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΒΑΝΙΖΙΓΚ ΚΡΗΜ GEORGE συνιστάται ιδιαίτερος ως άδαις διά την πούδρα σας. Υποδοηθεί το καλό στρώσιμο και χαρίζει στο πρόσωπό σας το τόσο επιθυμητό μάτι Προφυλάσσει την επιδερμίδα από τας καιρικές μεταβολάς. Δοκιμαστικά σωληνάκια κρέμας μετά της σχετικής διδύλογραφας και οι 10 χρωματισμοί πούδρας ταχυδρομούνται τώ άποστέλλονται δρχ. 6 εις γραμματόσημα.

Τιμή πούδρας μεγάλο κουτί δρχ. 50, το μικρό 25 Βανιζιγκ Κρήμ δάρο δρχ. 50, σωληνάριο δρχ. 25

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 8 - ΤΗΛ. 20-918

Της έθαγε εκείνο το θράδι. Και κλαμένη, νηστική, κι' ευτυχισμένη, όσο ποτέ της, έπεσε στο κρεβάτι της. Έκλεισε τα μάτια κι' είδε το νέο με το μουστακάκι και το κασκόλ με τις δούλες.

— Τί γίνεται πια τώρα περίπατο στη γειτονιά, ούτε σχετίζεται με έμπορου-παλλήλους. Κάθε θράδι βρίσκεται στο Γιαννάκη με μια φίλη της και ξέρει όλο τον κόσμο. Τη γυναίκα του Ύπουργού, τον Έφοπλιστή που χώρισε κι' έχει φιλενάδα που την τάδε, την κόρη του και πνευμόπου, που σπουδάζει στην Εδωόπη κι' έχει δέκα εκατομμύρια προύκα. Μιλάει γι' αυτούς σαν νάνια ο κύκλος της απ' αυτούς, έστω και τη λίγη ώρα στο Γιαννάκη.

Έκει την ανταμώνει ο Μίμης, ο γυνικός του πλούσιου έθιμουχάνου. Μήνες τώρα παίζουν στο παγνίδι ο καθένας για λογαριασμό του. Μήνες τώρα τον κυνηγεί. Κι' αυτός τα ίδια! Μα δε κατάφερε κανέναν τους ακόμα αυτό που ποθεί.

Γιατί τώρα ή Μαρίκα πονηρεύτηκε και παίζει με τους άντρες σαν τη γάτα με τον ποντικό και τους ξέρει όλους τι λογής εινε κι' έμοθε καμώματα πολλά, μονάχα για να τους άνάξη τη φωτιά και να τους κρατάει σκιάζοντας της.

Νάδεραν τα κορίτσια τί λένε γι' αυτό κάποτε οι άντρες μεταξύ τους! Κι' όσοι τράκουνε, τα λένε πάλι στις γυναίκες τους, εκείνες στις φιλενάδες τους.

Κι' έην φανταζόταν πως πέσαναν μια αλλημόνητη θραδιά μόνες αυτές με τον άναγμένο τους, τη θάλασσα και τη σελήνη, έξω δ' όλος ο κόσμος έπειτα πράγματα που ούτε γράφονται ούτε διαβάζονται. Μόνο λέγονται το θράδι σιγά σι' αυτό, με το ποτήρι το ούισκο, στο χέρι.

Κι' έτσι, όπως πάντα γίνεται, ήρθε κάποτε ο καιρός που τραβήχτηκε ο Μίμης από τη Μαρίκα. Και τραβήχτηκε άκριτως λίγο προτού άρραβωνισατή τη Ντόρα. Τη Ντόρα με τα δέκα εκατομμύρια, τη ντελική και ταχυνία Ντόρα.

Το διάβασε ένα θράδι μελαγχολικό και θλιβερό στην έφημερίδα πούδρας ο πατέρας της. Μαγειρήκαν όπως κάθε θράδι στην τραπεζαρία, τα παιδιά έλεγαν για το σχολείο, ή δουλίτσα έβαζε το τραπέζι κι' ή Γιώργια μπηκε με τη πιατέλλα το φαί.

— Μαρίκα, γιατί δεν τρώς;

— Δεν πεινώ!

Ο λαίμαργος της έκλεινε, τα μάτια της ήταν έτοιμα να βουρκώσουν κι' έφυγε γρήγορα στην καμαρούλα της.

Και όταν πια στο τέλος άποφάσισε να κοιμηθί, την ώρα που τύλιγε τα μπουκλάκια της, σκεφτόταν με θλίψη, πως έπρεπε να πίσση πάλι απ' την άρχη.

ΠΙΠΙΝΑ Δ. ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ

Η σύνδεσις του κόσμου

Καθώς ξέρομε, ή τηλεγραφική και τηλεφωνική συγκοινωνία —μεταξύ δύο χωρών, οι όποιες χωρίζονται από θάλασσα— διεξάγεται με υποβρυχία καλώδια. Δηλαδή, τυλίγουν ένα ούρμα τηλεγραφικό με άφθονο κατράμι, για να το προφυλάξουν απ' τη σκουριά, και το ρίχνουν στον πυθμένα της θάλασσας.

Το πιδ γινάγνται καλώδια σ' όλων των κόσμο, εινε αυτό που συνδέει την Εύρωπην με την Αμερική κι' εινε ριγμένο στα βάθη του Ατλαντικού όκεανού. Άλλα ή άγγλική εταιρεία, ή όποια το έκμεταλλεύεται, χρειάζονται κάθε χρόνο περισσότερα από πενήντα χιλιάδες λίρες (δηλαδή περίπου τριάντα εκατομμύρια σημερινές δραχμές) για να επιδιορθώην τις φθορές του καλωδίου αυτού. Τις φθορές, ένοικείται, τις προξενούσαν οι άγκυρες των διαφόρων πλοίων, τα σαρμάτια δίχτυα των μεγάλων άλυσινικών πλοίων, τα θαλάσσια ρεύματα κλπ., τα όποια μετατόπιζαν το καλώδιο, το έκοθαν ή και το χαλούσαν το κατράμι περιέλιξη, ώστε να σκουριάθι.

Γι' αυτό πέραν, το ειδικό για τα καλώδια πλοίο Αλόρδος Κέλβιν, ιδιοκτησία της εταιρείας, έκανε την έξις γιγαντιαία εργασία: Με ειδικούς όπτες και με ειδικά κατασκευαστικά σκάφονδρα και μηχανήματα, έσκαψε την άμμο του πυθμένος του όκεανού —σε βάθη χιλίων και χιλίων έκατό μέτρων, κάτω απ' την επιφάνεια του νερού— σε σχήμα αλλοικίου. Και στο αλλάκι εκείνο επάραχσες το καλώδιο σε όλο του το μήκος, ως την Αμερική!

Έτσι, σκεπασμένο καλά τώρα, το ύπερκαίνο καλώδιο Εύρώπης — Αμερικής από την άμμο, πολύ δύσκολα θα φθείρεται και θα κόβεται.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Η καλή νοικοκυρά μαγειρεύει μόνη της

Μερικές συνταγές φανητών της εποχής

ΚΤΑΠΟΔΙ ΤΗΓΑΝΙΤΟ ΞΕΡΟ.— Βάζομε το κταπόδι από το βράδυ στο νερό ώστε να σκεπάζεται καλά και το πρωί το πλένομε και το τρίβομε καλά, έως ότου φύγη ή άμμος. Παιρνομε 100 δράμια άλευρι και το κάνομε με νερό έναν πολύ, μάλλον άραιό. Κατόπιν βάζομε στη φωτιά ένα πιάτο, ρίκομε μέσα τον πολύ και λίγο φιλοκομμένο σκόρδο, αφού δε θράσουν καλά, τότε ρίκομε μέσα με τη σάλατα κομμένο σε μικρά τεμάχια. Καλό εινε το κταπόδι να βράση λίγο πριν. Μετά το ψήσιμο το σερβίρομε.

ΠΑΠΑ ΜΠΡΕΖΕ.— Τα παπιά βινονται μπριζες, όταν εινε μεγάλης όνωσότητας ήλικας. Τα μαζούσε και τα ράβομε, όπως όλα τα πουλερικά. Κατόπιν τα τρίβομε με λεμόνι, τα άλατοπιπέρνομε και τα βάζομε σε κατσαρόλα να κοκκινίσουν καλά, προσθέτοντας λίγο σάλιο, μαιντανό, καρότο, κρεμμύδι, 1-2 όύλλα δάφνης και λίγα σπαρτά πιπέρι. Ύστερα τα σόνομε με λίγο άσπρο κρέμ, άρε-

τόινωτο, που το ρίκομε κατά διάφορα διαστήματα (άναλογία: 1 παπ 50-60 δρ. κραιό). Έπειτα βάζομε και την άναλογη τομάτα. Σκεπάζομε την κατσαρόλα και άν κατά το ψήσιμο άπορροφούν το ύγρο το κάνομε με νερό έναν πολύ, μάλλον άραιό. Κατόπιν βάζομε στη φωτιά ένα πιάτο, ρίκομε μέσα τον πολύ και λίγο φιλοκομμένο σκόρδο, αφού δε θράσουν καλά, τότε ρίκομε μέσα με τη σάλατα κομμένο σε μικρά τεμάχια. Καλό εινε το κταπόδι να βράση λίγο πριν. Μετά το ψήσιμο το σερβίρομε.

ΜΟΥΣΤΑΛΕΥΡΙΑ.— Παιρνομε εν πρώτοις το μούστο και τον καθορίζομε ως έξης: Βάζομε εις ένα τουλάνι (για 5 όκάδες μούστο) μια κουταλιά της σούπας κοκκινωμένη στάχτη από κάρβουνο το δένομε για να μη φύγη ή στάχτη και τη βάζομε λίγο με το μούστο ξεραρίζοντας αυτόν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, πετάμε το τουλάνι με τη στάχτη κι' όταν κρυσθί ο μούστος, τον περνώμε με προσοχή από τουλάνι και

τόν βάζομε να ξαναβράση. Ένδ βράζει, ρίκομε μέσα το σιμιγδάλι (άναλογία: 4 ποτήρια μούστου, μισό ποτήρι σιμιγδάλι) και τα άνακατόνομε διαρκώς, έως ότου ο μούστος που βράζει, σκληται στην επιφάνειά του φούσκες, αυτό δε εινε άποδείξις ότι ο μούστος έπινξε άρκετά. Τότε κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά και σερβίρομε τη μούσταλευρία σε πιάτα. Την κοκκίζομε με σιμάμ και κοντροκομμένα καρόδια και την τρώμε, όταν κρυσθί. Η μούσταλευρία γίνεται από κάθε είδους και χρώματος μούστο.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΓΙΑΧΝΙ.— Πέρνομε μελίτζανες, τις καθορίζομε από το κατόν, τις πλένομε, τη κόβομε κομμάτια και τις άλατοπιπέρνομε. Κατά το διάστημα που σπρννίζε το ύγρο τους, καθορννίζομε το κρεμμύδι με το λάδι σε μια κατσαρόλα κι' όταν ξανθίση ρίκομε τη ντομάτα φιλοκομμένη, το μαιντανό, νερό, άλατοπιπέρο. Η άναλογία εινε για 8 μετρίες μελίτζανες 75 δρ. λάδι, 200 δρ. ντομάτες, 4 κρεμμύδια και άναλογο μαιντανό. Όταν άρχίσουν και βράζουν στην κατσαρόλα, τότε ρίκομε μέσα και τις μελίτζανες αφού πρώτα τις ξεπλύνωμε καλά και με κρύο νερό. Μετά το βράσιμο, που διαρκεί περίπου μια ώρα, τις τοποθετούμε σε μια πιατέλλα και σερβίρομε. Τρώγονται και κρύες.

ΤΡΥΓΟΝΙΑ.— Εινε άναμφισβήτητο ότι τόσο τα τρυγόνια όσο και τα όρνθια και κάθε κυνήγι της εποχής των, για να διαιτηθούν με τη γεύση τους πρέπει να βινονται στη σούδα ή στη σκάρα. Ύπαρχει όμως μια περίπτωση κατά την όποιαν εινε προτιμότερο να βινονται τα τρυγόνια κατ' άλλον τρόπον. Καί ή περίπτωση

Μικρές συμβουλές

Τα νωπά κουκιά βρασμένα με νερό και κοπανιζόμενα έπειτα, γίνονται κατάρλασμα, το όποιον πθέμενον επί των πανάδων, λέγουν, ότι φέρνει πολύ καλά άποτελέσματα.

Μίγμα από δυό μέρη κυμού καρδάμων και από ένα μέρος μελιόλι ή από δυό μέρη κυμού λεμονιών και ένα μέρος μελι, τριβόμενο πριν και βράδυ επί των πανάδων, λέγουν, ότι συντελεί παρρηκό στην εξάλειψι τους.

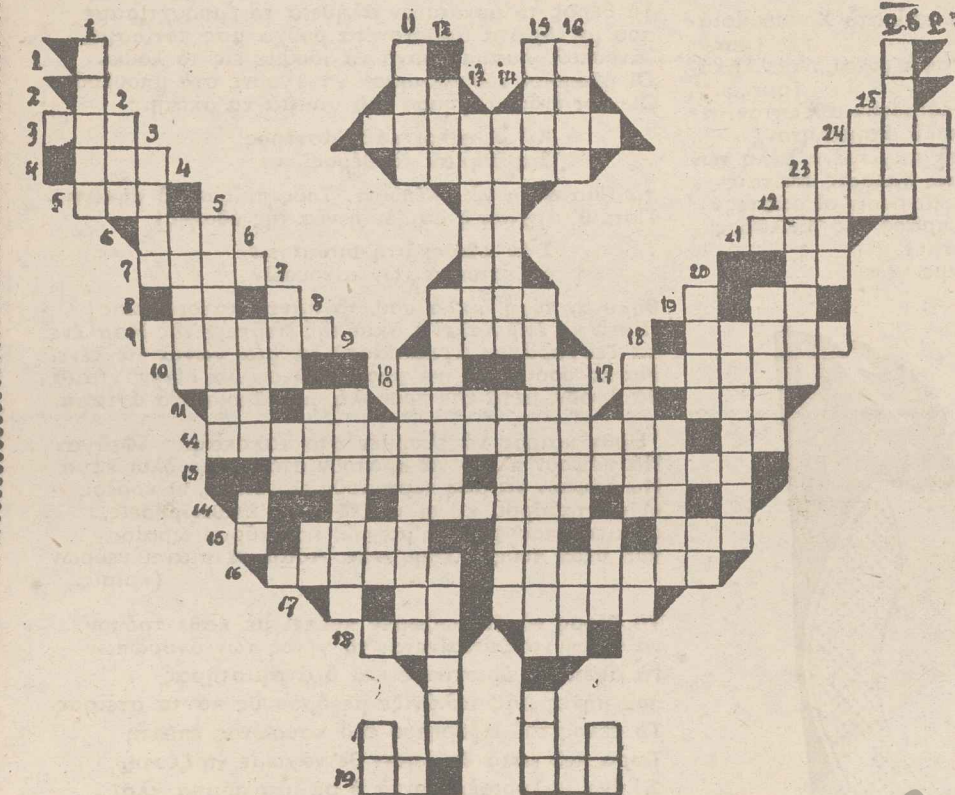
Για τους και τας έχουσας επιδερμίδα ντελικάτην.

Λάδι της έλλης, άνακατόμενο με βούτυρο κακίο, μερικές σπαγόνες ροδόνερο και λίγο λευκό κερ, εινε μοναδικό για να μαλακώη το πρόσωπο.

Η κόκκινες κηλίδες του προσώπου εξάλειφονται εάν βρεζέουμε το πρόσωπο με άπόσταγμα τερενθινηνης, άρωμαμένο σε καμφορούκο άλκοόλ και βαλμένο έπειτα σε πολύ ροδόνερο.

αυτή εινε όταν τα τρυγόνια εινε μεγάλης ήλικας, όποτε φημόνομε στη σκάρα εινε σκληρά και άνοστα. Γι' αυτό πρέπει να γίνονται με σάλτα. Άφου λοιπόν τα καθάρσωμε και τα ράψωμε, τα άλατοπιπέρνομε, τα άλευρώνομε και τα κοκκινίζομε με βούτυρο, Ύστερα ρίκομε ένα ποτήρι άσπρο κραιό, λίγη ντομάτα και λίγο άκόμιν άλδι. Σκεπάζομε την κατσαρόλα και άφήνομε να βράσουν με σιγανή φωτιά και να πούν σάλτα για να γίνουν νόστιμα. Άν θέλωμε, στο σερβίριομα τα κόβομε στη μέση χρονοποιώντας μεγάλο φαλάκι και τα γαρνίρομε με κρουτόν και άράκι.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Β.— Τ.
- Τ. Δ.— Γράμμα του Άλφαβήτου.
- Άρνητικόν.— Κυριαρχεί στην ζούγκλα (δημ.).— Στρατιωτικόν παράγγελμα.
- Φωτιά.— Το άραιότερον εινε του Παρθενώνος.— Μελαγχολία.
- Άριθμός (δημ.).— Ο χρυσός σε εξέη γλάσσε.— Διαπερνά (άρχ.).
- Μ.Π.Π.— Μουσικός φθόγγος.— Το λέμε όταν φηγομε (δημ.).
- Βασίλειος.— Υποθετικόν.— Δύο σύμφωνα.
- Η άρχη του φρούτου.— Χρονική διαίρεσις.— Ο πλανήτης μας.
- Τα παραμύθια της εινε παροιμιώδη.— Μαγική λέξις που σημαίνει τρώγω.— Στοιλίζει τα κόμματα.
- Έργαζόμεθα όλοι διά να το συντηρώμεν.— Άρθρον (πληθ.).— Τ.Ρ.— Άθηνάκος κινηματογράφος.
- Προτάσσεται το όρκου (δημ.).— Θέσθς των Αιγυπτίων.— Όνομα παιχτικόν γυναικείν που δίδεται σε πολλές χωριστοπούλες μας.— Μέχρι.
- Ένδιαφέρεται ιδιαίτερος διά τα σταθδικά ζητήματα.— Γράμμα του Άλφαβήτου.
- Είδος παγώτου (δημοτική κατάληξις).— Έτσι γίνονται οι θυμωμένοι.— μεταφορικάς.
- Κενός.— Τα ίδια σου.
- Νευτικόν παράγγελμα.— Σ.Σ.— Νήσος των Κυκλάδων.
- Προσωνυμία του Άπόλλωνος.— Άθηνάκος πλατέα.
- Τ. Τ.— Διάσημος νομοθέτης.
- Ο πρώτος ζούφιλος του κόσμου.
- Υποθετικόν.— Όσηγώ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Παραπομπή εις τα συγγράμματα και τας έφημερίδας.
- Αποστολές Ε.Μ. ΔΙΑΚΑΚΗΣ Πειραιεύς

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
1	Κ	Π	ΟΥ	Α	Α	Π	Β	Κ	Ο	Ι	Α	Α	Π	Ρ	Ο	Ο	Α	Δ	Τ					
2	Α	Ε	Ρ	Τ	Ο	Ν	Ε	Ρ	Α	Τ	Α	Τ	Ρ	Ο	Ν	Α	Φ	Ι	Π	Ι	Ε			
3	Φ	Ρ	Ν	Ι	Τ	Ρ	Α	Σ	Ε	Ν	Ο	Ρ	Ι	Τ	Α	Η	Θ	Η	Ν	Π	Α	Σ		
4	Ε	Ι	Ε	Ι	Ο	Τ	Ι	Σ	Α	Σ	Ν	Ο	Α	Ν	Α	Ο	Φ	Α	Κ	Ο	Σ			
5	Ζ	Ο	Ι	Π	Π	Η	Α	Τ	Ν	Ο	Τ	Ο	Σ	Ι	Α	Π	Ε	Ρ	Α					
6	Α	Ξ	Ο	Ν	Ι	Α	Ο	Ρ	Ι	Α	Ι	Ο	Ζ	Ο	Μ	Ν	Ι	Ρ						
7	Χ	Ρ	Υ	Σ	Η	Ρ	Π	Ι	Σ	Ν	Σ	Υ	Υ	Β	Ι	Ο	Ε	Ν	Τ	Α				
8	Α	Κ	Χ	Α	Ι	Ο	Σ	Τ	Κ	Α	Ρ	Θ	Α	Ι	Μ	Υ	Ι	Κ						
9	Ρ	Π	Α	Ρ	Ι	Σ	Α	Ν	Α	Ι	Ο	Τ	Ε	Σ	Β	Ι	Μ	Υ	Σ	Κ				
10	Ο	Ε	Λ	Α	Κ	Ν	Ν	Π	Α	Σ	Τ	Δ	Α	Κ	Ρ	Α	Υ	Ο	Ν					
11	Π	Ε	Ρ	Ι	Τ	Ε	Ρ	Ι	ΟΥ	Χ	Ο	Ρ	Α	Μ	Τ	Ο	Ι	Ρ	Τ	Σ	Σ	Τ		
12	Α	Ι	Σ	Τ	ΟΥ	Π	Ε	Υ	Κ	Ο	Α	Ι	Σ	Ο	Ε	Ο	Ο	Κ	Ε	Α				
13	Α	Ν	Ο	Μ	ΟΥ	Α	Υ	Σ	Τ	Η	Φ	Ο	Τ	Α	Ο	Π	Ε	Σ	Τ	Ο	Π			
14	Σ	Σ	Α	Α	Ο	Ζ	Π	Ε	Τ	Ρ	Ο	Ε	Ι	Τ	Ε	Ο	Κ	Ο	Φ	Ι	Α			
15	Τ	Τ	Τ	Τ	Ο	Ο	Β	Σ	Ο	Λ	Ρ	Α	Κ	Ο	Σ	Λ	Α	Ο	Χ	Ι	Σ	Α		
16	Ε	Ι	Α	Α	Α	Α	Τ	Ι	Τ	Ο	Ρ	Δ	Ε	Π	Ε	Ι	Σ	Ο	Δ	Ο	Σ			
17	Ι	Τ	Ν	Τ	Ε	Α	Χ	Μ	Ε	Τ	Α	Ν	Τ	Ι	Ο	Ι	Ι	Ι	Τ	Ι				
18	Ο	Ι	Δ	Ε	Ι	Ν	Ρ	Α	Ρ	Η	Σ	Α	Ρ	Ο	Σ	Ο	Ο	Ι	Ο					
19	Ν	Σ	Ι	Α	Ο	Μ	Ο	Δ	Α	Σ	Α	Ι	Τ	Ν	Α	Ν	Υ	Ν	Ν	Μ	Ι	Ο		

Λύσις του προηγουμένου προδλήματος.